

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 83

Izlazi subotom

Zagreb, 5. prosinca 2009.

Josip Kokić:

**SVETI OČE,
MOLIMO TE,
POVUCI
UZORITOG
KARDINALA
JOSIPA BOZANIČA
NA SLUŽBU
IZVAN HRVATSKE**

Hrvatski uljudbeni pokret daje javnu potporu ovom zahtjevu Josipa Kokića

Ivo Omrčanin:

**GOSPODO, OVAKO JE NASTALA
NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA!**

prof. dr. sc. don Josip Čorić, Split

**OVOM SE NISAM NADAO OD ČASNOG
DRUŠTVA HRVATSKE ULJUDBE**

Josip Kokić, dipl. inž.

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Pogled iz uredništva

- ZABOLJE ME U DNU DUŠE
(3. dio TEKSTA "ČEKIČEM PO GLAVI") 3

Moj hrvatski dom

- dr. Mile Budak: *IVICA DUJMOVIĆ* 4

U žarištu

- Josip Kokić: SVETI OČE, MOLIMO TE, POVUCI
UZORITOG KARDINALA JOSIPA BOZANIĆA
NA SLUŽBU IZVAN HRVATSKE 5
- don Josip Čorić: OVOM SE NISAM NADA O D
ČASNOG DRUŠTVA HRVATSKE ULJUDBE 7
- Josip Miljak: BESMISLENO I NEPOTREBNO PISMO 8
- Naja Šebalj: STRAH, ISTINA I DOMOLJUBLJE 8
- Asaf Duraković: STAZAMA SARMATA 9
- UKOP fra MAKSIMILIJANA JURČIĆA I
SUDRUGOVA IZ MASOVNE GROBNICE
U VRGORCU 10
- Trpimir Gudar: IZDAJNIČKA DRUŽINA U BORBI
ZA ULAZAK U EU 13
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE
(6. dio) 17
- Tomislav Nürnbergger: FORBIDDEN ARCHEOLOGY 19
- Josip Miljak: HRVATI OPET REDOVITI NA POLICIJI 20
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA
NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (3 dio) 21

Stajališta

- Petar Vulić: ODGOVORNI ZA ŠKABRNJSKE
ZLOČINE JOŠ UVIJEK SE TRAŽE (1. dio) 23
- HRVATSKI ALAMO 27
- Rudi Tomić: ŽIVOTINJOLJUBIVI ŽITELJI U
HRVATSKOJ 28
- Zvonimir R. Došen: GLUPI VITEZOVI ILI
VITEŽKI GLUPANI 30
- Vladimir Biondić: VUKOVAR IZ PASJEG KUTA I
liti ŽUČO I MAZA 33
- Vladimir Biondić: ANKETA O OČEKIVANOM
GLASOVANJU ZA PREDsjedničke KANDIDATE 34
- Vladimir Biondić: GORI PLAMEN VUKOVARA 34
- prof. dr. sc. don Josip Čorić: JESTE LI ZABORAVILI? 35
- CROATIA LIBERTAS 35
- Jasna Polić-Biliško: SVETI NIKOLA U PLAŠKOM 36
- Branko Stojković: TI SI MESIĆU IZDAO
HRVATSKI NAROD I UNIŠTIO NEZAVISNOST
HRVATSKE! 37
- Đivo Bašić: DRVENI KIP (LI) "PULENA" (2. dio) 38

Hrvatska država

- Ivo Omrčanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA
NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (1. dio) 39
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI
PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I
MEMOARSKOJ LITERATURI (7. dio) 43
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA
DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (27) 44
- VLASTITA IMENA (31) 44
- prof. dr. sc. Ivo Pranjković: HRVATSKI JEZIK
I BIBLUSKI STIL (13) 44
- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNA KA:
MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (3. dio) 45
- A. R. Buerov: HAJDUK (2. dio) 46
- dr. Mile Budak: BAZALO (23. nastavak) 47

Bosno moja

- Akademik Mirko Vidović: ANAMNEZA
BARBAROGENJA ILI SANDŽAK NE SPADA
NI U DŽAK NI U BUDŽAK! 48
- BOSANSKOHERCEGOVAČKA PODRINJSKA
NARODNA STRANKA (BPNS) O HDZ-OVOJ
DEKLARACIJI I "PRUDSKOM PROCESU" 50
- dr. Ivo Korsky: HRVATSKI NACIONALIZAM I
BOSANSKO-HERCEGOVAČKI MUSLIMANI (7. dio) 51
- SVIJETLA DVADESET I PETA GODIŠNJICA RADA
ISMETA MUFTIĆA ZAGREBAČKOG MUFTIJE (1. dio) 52
- Bilal Hasanović: AHLAK - ISLAMSKI MORAL 52
- PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (3. dio) 53
- Ahmet Alibašić: MUSLIMANI JUGOISTOČNE
EVROPE (8. dio) 54
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA
POSTALA . . ." (3 dio) 55
- Salih Alić: KRATAK PREGLED HRVATSKE
MUSLIMANSKE KNJIŽEVNOSTI U BIH (3. dio) 56
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO DANAS (34) 56

Bog nas je stvorio

- Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM
U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT
ČOVJEKA - ISTINA I LAŽ (3. dio) 57
- fra Martin Planinić: BLAGDAN KRŠTENJA
GOSPODNJEGA (2) 60
- Mieczysław Malinski: RJEČ ZA SVAKI TJEDAN (40) 61

Ustaški hitrozov

- Gen Kamenit: ŠUMADINAC VRAGOLAN (2. dio) 62

Mirini vinkovački kolači

- Marija Dragun rođ. Takšić: Torta s groždicama 63

ZABOLJE ME U DNU DUŠE (3. dio TEKSTA "ČEKIĆEM PO GLAVI")

Želio sam odmah i bez krzmanja nastaviti izvješćem s obavijesnog razgovora kojeg sam imao prije koji dan u Policijskoj Upravi Zagrebačkoj na temu nakane koja proizlazi i smjera iz moje pjesme "Čekićem po glavi". Nu, malo ću ipak zastati, jer mi se na putu našlo nešto preče i, rekao bih, mnogo opasnije. Ima, uostalom, u Boga dana.

Zatraži, eto, Josip Kokić od Sv. Oca premještaj Uzoritog Kardinala Josipa Bozanića na neku priličniju i odličniju dužnost, i to izvan Hrvatske. Obrazloži to onako kako on zna i umije, svakako onako kako mu je ležalo na srcu. Htio sam i sam nešto slično učiniti, ali – priznajem – ne odvažih se. Ne zbog straha, nego zbog brojnih ratova koje vodim u svojoj Hrvatskoj s onima kojima je ista ta Hrvatska od 1945. bila zadnja rupa na svirali, da bi nakon 1991. od nje jambil sve što ona imađase. Sad još i sa svojim rođenim u borbu? Ne bi išlo!

Učini mi se dovoljnim verbalna (valjda ne i verbalni delikt!) potpora smionom i osjećajnom Josipu Kokiću. Ne želih ga vidjeti ponovo onako napuštena kao kad je nedavno štrajkao glađu u kapeli Majke Božje od Kamenitih vrata za naše zajedničko hrvatsko more. Da, i kad ga je iz nje htio izbaci nitko drugi do li mjesno nadle-

žni župnik. Po imenu? Ne, ne ću. Tko hoće, lako će to saznati.

Što doživjeh zbog te potpore?

Dični i uvijek suzdržani prof. dr. sc. don Josip Čorić napisao:

"Zato mač u korice, a srca k srcima i **živjet će hrvatski narod unatoč** pa i slabim biskupima kao i **nedostojnim katoličkim laicima**, jer ako Gospodin ne gradi kuću zaludu se muče graditelji."

Uh, uh, časni Don Josipe, zar nam ne ostavi ni malo prava na našu Hrvatsku. Podsjetiše me te Vaše riječi na ono što nedavno o meni izusti veliki hrvatski prijatelj iz Jeruzalema, premudri Ephraim Zuroff:

"Efraim Zuroff smatra kako se čelnik HUP-a nema čega plašiti, ali i dalje tvrdi kako Dragun propagira najgoru vrstu bolesne fantazije."

Da, sve dok mi se ne dogodi kakva slučajna nesreća!

Onda me brzoglasno nazva i prijatelj iz Zadra. Sasu na mene paljbu dostojnu Zidanog mosta i okolice. Upitah ga, ne misli li valjda da sam to učinio zbog Bandićeve predsjedničke kandidature. On će: "Trebalo biti konkretno. Kokić samo općenito priča. A što se tiče Bandića, on će provesti lustraciju u Hrvatskoj." Završismo, a da ga ne stigoh upitati: "Hoće li Milan Bandić i sebe lustrirati?"

Ne rekoh mu to, jer se opet sjetih pisma dičnog prof. dr. sc. don Josipa Čorića: **"Udarit ću pastira pa će se razbjeći stado!"** Točno. Ali Krist također reče: **"Lakše će deva kroz ušice iglene nego bogataš u Kraljevstvo nebesko"**. Pa bih ovome dodao i svoje: "Neka, neka se i razbježi stado, ako je na okupu jedino zbog Zlatnog teleta. Uvijek će se naći netko tko će razbiti Ploče." U ime Božje!

Vratimo se ipak na početak. Damosmo li, zaista, potporu pismu bez ikakvih konkretnih argumenata? O tome, međutim, u idućem broju Glasnika. Da ne budu baš ono tuk na utuk.

T. Dragun

IVICA DUJMOVIĆ

dr. Mile Budak: "Rascvjetana trešnja",
IV. dio, str. 112

"Dujmović je bio u svemu na posve protivnoj strani od mene", nastavljao je Bojanić prikazivanje.

"Došao je u grad, **da ga osvaja i izrabi do skrajnje mogućnosti**. Nastojao je, **da svaku priliku iscijedi kao limun** i da njezin sok **salije u svoj tobolac**. Znao je, **da nije ništa**, pa je nastojao, **da pod svaku cijenu čim prije što više postigne**; vidio je, da nema ništa, te se je sticao, **da najhitnije nagrne**, pa je tražio ženu s novcima; odmah je razumio, da u gradu **treba imati oštre laktove**, i on je **svoje oboružao željeznim šiljcima najveće bezobzirnosti**; razabrao je, da tu svi reže i on je odmah počeo rikati i urlikati - on je uopće potpuno razumio gradski život i svojom seljačkom pronicavošću srnuo od postaje na postaju, gutajući i vrijeme i prostor kao čarobnjak, koji se hrani plamenom. **Osilio se je**, osjetivši, da je **iz ništa postigao** - po svome uvjerenju i osjećaju - sve, **što se je uopće dalo i željeti**. Malko ga je smelo i zaprepastilo, kad je bio umirovljen u naponu snage, no i to je prebolio. Vidio je, da se je namjerio na gore od sebe, koji su ga brzo proučili i **postavili ga na mjesto, s kojega ne može biti štetan**. To ga je ujeblo za srce, riknuo je kao ranjena zvijer, neko vrijeme bolovao i tugovao, pa se i utješio, lativši se posla na trgovačkom polju. I tu se je brzo snašao i odlučnim koracima stupao u najprve redove. Osjetio je, da je on i tu u svojim vodama, ponovno se uspravio, uzdigao glavu, **izbacio prsa i koračao bez ikakova obzira na ono, na što je stajao**. Takav je bio, kad smo se ovdje sastali u njegovoj gostionici. **On kao bik s naoštrenim rogovima, a ja kao - bivši čovjek**. Usprkos te užasne provalije među nama, mi smo se slagali, pa ja mislim, da bih čak smio reći, da smo se i voljeli. Nijesmo se posvadili nego dva puta: kad je blagajnica utekla k njemu s

utrškom, i onoga kobnoga dana. Inače nikada. Raspravljali smo malko bučnije, jer sam mu ja svaki dan dokazivao, da se ne da raditi onako, kako on hoće, a on se nije dao uvjeriti, jer je **računao samo, kako bi što više zgrnuo**. Moram vam priznati, da mi je svakim danom bivao sve gadniji i odvratniji, jer sam **sve više vidio u njemu samo zvijer, a sve manje Čovjeka**. Takome je raspobježnju pogodovao i moje opće mišljenje o ljudskim odnošajima, kako sam ih ja upoznao na rođenoj koži, ali sam ujedno **osjećao u sebi jače nego ikada prije Boga**, koji me je vodio krvavim stazama bolova i kušnja, pa niti sam očajavao, niti sam ikada poželio osvete. Ne nikada! Da ne bismo zapali u nesporazumak, moram naglasiti, da je **moja vjera nepokolebiva u čovjekovo božansko podrijetlo**. Ja tvrdo vjerujem, da je **u nama Iskra**

Boga Vječnoga, pa prema tome i u Dujmoviću i **u najvećem gadu u spodobi ljudskoj**. Stoga znam dvije stvari: prva je, da Čovjeka ne možemo ubiti, pa onda ne smijemo kušati ni da mu oduzmemo njegovo tijelo, koje on treba samo da izvrši svoju određenu zadaću, i drugo, da Čovjek može usprkos toga svoga nesumnjivog podrijetla biti gori od dobroćudnije zvijeri. To ne treba dokazivati, kad znamo da su naši praoci živjeli u špiljama kao i zvijer i malo bolje od zvijeri, zatim, da su se međusobno u slast jeli. Ako su pred nekoliko milijuna - ili: kolkogod hoćete! - godina mogli svi biti takovi, a i danas jasno vidimo, da ni pojedini narodi nijesu na istom stupnju razvoja kao ni pojedinci unutar istoga naroda, zašto onda

ne bi i danas pojedinci imali u sebi posve jasne, samo malko ublažene ljudožderske nagone?! **Iskra je Božija bila i u prvim ljudima, koji su se hranili svojim babama i djedovima i ubijenim susjedima, kao i u današnjim burzovnim špekulantima**, koji hladnokrvno sruše papire susjednog poduzeća, da ga progutaju, baš kao što je i njihov daleki praroditelj pojeo svoju mrtvu majku ili susjeda.

SVETI OČE, MOLIMO TE, POVUCI UZORITOG KARDINALA JOSIPA BOZANIĆA NA SLUŽBU IZVAN HRVATSKE

Hrvatski uljudbeni pokret daje javnu potporu ovom
zahtjevu Josipa Kokića

Josip Kokić, dipl. inž., Zagreb

Na pažnju:

Sv. Otac Papa Benedikt XVI

Predmet:

Molba Svetom Ocu za povlačenje nadbiskupa i kardinala Josipa Bozanića na službu izvan RH

Sveti Oče,

Ovo je posve neobičan način i posve neuobičajen da netko moli Svetog Oca za tako nešto. Nažalost vrijeme u kojem živimo, i bliska prošlost u kojoj je Republika Hrvatska krvavo izborila svoju državnost i slobodu, i to kao izrazito katolička zemlja, nalaže meni kao vjerniku i mačbj jedinki na ovaj način djelovati i moliti Vašu pomoć. I sami znate koliko je Vaš predšasnik Ivan Pavao II. pomogao u pravo vrijeme i na pravi način, odlučivši se mimo uobičajenog načina poduprijeti priznanje države Hrvatske.

Sigurno je da su tome bitno doprinijela **trojica hrabrih i mudrih ljudi**, koji su u bliskoj prošlosti

bili na zagrebačkoj nadbiskupskoj stolici. To su **kardinali Alojzije Stepinac, Franjo Šeper i Franjo Kuharić**. Služili su časno i odgovorno svojem narodu i cijeloj katoličkoj Crkvi i bili su nada u najtežim vremenima svakom vjerniku. **Nagrada tome je što smo, makar uz velike žrtve dobili svoju državu, slobodu vjere i nacije**. Nažalost dolaskom Josipa Bozanića na zagrebačku nadbiskupsku stolicu, **dogodio se je jedan lom i pad povjerenja općenito u kler, a primarno u biskupe, na čijem je čelu i kao predsjednik Hrvatske Biskupske Konferencije, nadbiskup i kardinal Josip Bozanić**.

Moram reći da sam imao čast biti kod Vašeg predšasnika na mjestu pročelnika Kongregacije za nauk vjere, kardinala Franje Šepera u Vatikanu početkom 1981. god., moleći ga za pomoć, zbog najave uhićenja tadašnjih čelnika oporbe komunizmu, o čemu sam javno pisao. I pored njegova zalaganja došlo je do uhićenja i njihove dugogodišnje robije. Isto sam tako bio dugi niz godina u iznimno dobrim odnosima s kardinalom Franjom Kuharićem i uvijek ga izvješćivao o stanju u društvu u tim olovnim vremenima. Bili su to uvijek otvoreni i iskreni dijalozi, pa i vrlo kritički. Imao sam i čast 1980. god. biti u Rimu kao hodočasnik sluge Božjeg Ivana Merza i iz blizine zahvaliti Papi Woytili za sve što čini za hrvatski narod.

Ovo sve pišem kako bi znali da ovo pismo ne bi nikada pisao da je nadbiskup Josip Bozanić imalo na tragu trojice svojih predšasnika. Nažalost nije ni blizu njima, pa je moja dužnost kao vjernika koji se itekako trudi biti što više autentičan u svojoj vjeri, upozoriti na sve što je neprimjereno u njegovoj službi na tako važnom mjestu.

Sveti Otac Ivan Pavao II. i kardinal Josip Bozanić

Mogao bih dosta toga nabrojiti što me kao vjernika smeta, ali ne samo mene već i mnoge klerike i vjernike. **Teško je igdje čuti nešto pozitivno, osim isključive zauzetosti za materijalno, dok je živa Crkva posve zanemarena.**

Nitko nema ništa protiv obnove crkvenih objekata, pogotovo nakon rata gdje je to potrebno, ali **zavlađao je luksuz posvuda i preko svake mjere, dok je narod u teškom materijalnom stanju**, a o patnjama i ranama zbog ratne tragedije da i ne spominjemo. Osobno sam više puta i putem štrajka glađu i žeđu borio se za pomoć najugroženijima, a posebice Vukovaru, simbolu obrane i hrabrosti, i temeljnom kamenu stvaranja države Hrvatske, zajedno s mojim Šibenikom.

O tim mojim nesebičnim zalaganjima pisao je čak i New York Times, kada sam dobio i potporu iz Vatikanu u inicijativi, Apel za Vukovar, ali nadbiskup Josip Bozanić je sve to ignorirao i ostao tvrd i kame-na srca. O svemu su bili upoznati i nuncij Enaudi, Lozano, a sada i nuncij Casari, kojem ću uručiti ovo pismo za Vas Sveti Oče, u nadi da ćete naći načina kako mudro, brzo i **učinkovito razriješiti ovo već nepodnošljivo stanje.**

Primjer granice sa Slovenijom zorno pokazuje Nadbiskupov odnos prema tom izuzetno važnom problemu, kad je upravo prije nekoliko dana na promociji knjige tekstova komisije Pravda i mir o dvadesetog obljetnici, a i ranije, **dao do znanja kako se oglašuje od hrabre izjave komisije Yusticia et Pax** u vezi izjave o granici sa Slovenijom. Hrvatska samo traži Međunarodni sud kojem su se obratile sve zemlje svijeta, koje su imale problema sa morskom granicom i ništa više.

Nuncijaturi sam dao u više navrata dosta mojih javnih tekstova kao dokaz mojeg zalaganja za opće dobro, što je elementarna kršćanska dužnost, a i imao više sati razgovora. Upozoravao sam i nuncija Enaudi-a prije imenovanja Bozanića, kakav svećenik treba Hrvatskoj u ovim teškim vremenima, ali eto, što je tu je. Ne ću ovdje opisivati tvrdoću njegova srca i primjere koji to pokazuju i dokazuju, a katolička Crkva u Hrvata je uvijek bila utočište vjere i nade i zaštitnica opravdanih i duboko utemeljenih nacionalnih interesa, a danas to postaje itekako upitno, **upravo zahvaljujući nekolicini visokih klerika, a na prvom mjestu nadbiskupa i kardinala Josipa Bozanića**, kao i predsjednika HBK, **nadbiskupa Marina Srakića.**

Partitokracija koja vlada u RH je ugušila sav civilni život koji skrbi za dobrobit svojeg naroda, pa se sve odluke bitne za život nacije donose u ime naroda a bez njega, **kao i u doba komunizma.** Upravo je to ključni razlog ovog mojeg, kako rekoh posve ne-uoobičajenog načina na koji se obraćam Vama za pomoć. **Poslušnost i u Crkvi i državi je neminovna**, ali kad se dovode u pitanje temeljna načela, kršćanska načela i načela temeljnih ljudskih prava, tada nema i **ne smije biti slijepe i pogubne poslušnosti** već hrabrosti u svjedočenju istine proizašle iz izgrađene čovjekove savjesti. Zar Isus nije rekao Pilatu, na ovaj svijet sam došao svjedočiti ISTINU!

Onaj tko ga hoće slijediti to mora i u životu činiti, a ne praviti trule kompromise i zadovoljavati sebične ovozemaljske interese, kako bi ostao u vrhu bilo koje vlasti i stjecanju moći, koja je u potpunoj suprotnosti sa istinom i ljubavi, a netko je rekao, Ljubav je osnovni zakon svemira. Vjerujem da ćete Sveti Oče razumjeti ovo moje iskreno i otvoreno pismo i moju molbu za pomoć i dati svoj doprinos boljitku hrvatskog katoličkog naroda koji je ostao sam bez svojih zastupnika, osim dragog Boga i majke Božje, pa sam stoga i štrajkao na Kamenitim vratima pred likom majke Božje, **ali i tamo sam doživio neugodnosti od crkvenih ljudi**, onih koji bi trebali iskazati ljubav i poštovanje prema žrtvi onih koji se zalažu za opće dobro!

Nadam se da će ovo pismo stići do Vas i Vaših bližnjih, pa Vam od srca želim dobro zdravlje uz srdačan pozdrav

HVALJEN ISUS I MARIJA!

Zagreb, 29. studenog 2009.

Josip Kokić, dipl. inž.

Iustitia et Pax

OVOM SE NISAM NADAOD OD ČASNOG DRUŠTVA HRVATSKE ULJUDBE

prof. dr. sc. don Josip Čorić, Split

Dragi prijatelji,

Nisam se nadao, kada sam pristupao časnom društvu hrvatske uljudbe, da ću jednog dana morati čitati tekst dragog imenjaka g. Josipa Kokića upravljenu papi Benediktu XVI. sa zahtjevom da ukloni s časne stolice zagrebačkih nadbiskupa aktualnog nadbiskupa Josipa Bozanića.

Daleko bi me odvelo kada bih sada odgovarao i obrađivao rečenicu po rečenicu napisanog teksta. Zaključujem da to nema ni smisla, ali ono što doista ima smisla jest **moliti Boga da nam dade mudrost shvatiti** za što nismo pa će biti izbjegnuti svi nesporazumi, jer mi se čini da u ovom našem hrvatskom društvu **duhovna lica hoće vladati, a svjetovna lica hoće dirigirati oltarom**. S tom napašću sam davno raskrstio. Zato dragom imenjaku želim pronicavost duha da vidi zašto je, a ostavi se onoga zašto nije, jer me ovakav način 'komuniciranja' unutar crkve neodoljivo podsjeća na one epohe povijesti crkve, kada je crvena aždaja, pod brigom za Crkvu, željela njome zagospodariti. Davno je to predvidio naš Nazarenac kada je doviknuo: 'Bogu Božje, caru carevo', jer ako ikada onda u ovo predbožićno vrijeme imamo pravo biti pošteđeni ovakvih događaja koji izgledaju kao da su za čistoću Crkve, a u stvari **u sebi nosi napast crvenih drugova** koji su izmišljanjima, priviđenjima, bolesnim ambicijama činili sve da bi uništili Petrovu lađu.

Zato dok vam izražavam istinski sretan u slobodi duha Kristovo rođenje, lijepo vas molim da me ubuduće pošteđite svih tekstova slične provenijencije pa da se previše ne mučite - **pošteđite me svih 'uljudbenih tekstova' do daljnjega**.

S lijepim pozdravima

prof. dr. sc. don Josip Čorić

Crkva Sv. Frane u Splitu

Split, 1. prosinca 2009.

Poštovani,

Nikada se nisam bojao napisane riječi i zato slobodno objavite u Glasniku moj mali dopis sa željom da prestanu vremena u kome su dva Hrvata pripadala trima strankama, a uz to - bez razmišljanja o 'bezgrešnosti' klerika sjetimo se da se je svaki protivnik Crkve i hrvatskog naroda držao one: **'Udarit ću pastira pa će se razbjeći stado!'** Zato mač u korice, a srca k srcima i živjet će hrvatski narod unatoč pa i slabim biskupima kao i **nedostojnim katoličkim laicima**, jer ako Gospodin ne gradi kuću zaludu se muče graditelji. Svako dobro uz športski izraz 'stanimo na loptu' i opet će Hrvatska biti Božja, raj na zemlji

don Josip

BESMISLENO I NEPOTREBNO PISMO

Josip Miljak, Zagreb

Poštovani, ovo pismo je potpuno besmisleno i nepotrebno. Ne može se pisati Papi zbog toga što nekoga nije primio Kardinal i preko Rima rješavati naše unutar-nje nesuglasice.

Ovo je potpuna politička naivnost, uz dužno poštovanje prema dosadašnjem djelovanju g. Kokića, ali to ne vodi nikamo.

Nije Bozanić izvor svih naših zala, to je potpuno kriva adresa, i brkanje pojmova o provedbi politike.

Neki bi konačno trebali shvatiti da se ne možemo sada boriti is-

tim metodama kao onda kada nismo imali nikakvu državu.

Onda su mazohistički pothvati imali smisla, jer nismo imali nikakva drugoga oružja. Naša sadašnja pozicija, kada imamo kakvu takvu državu, ne treba mazohizam i vječno žrtvenništvo "jadnih" Hrvata. To ide u prilog našim neprijateljima. Ako želiš biti žrt-

va, ONI će Ti to rado osigurati.

Nas iz ove situacije jedino može izvući politika koja će od NJIH napraviti žrtvu, pa neka ONI pribjegavaju mazohizmu i žrtveništvu. Ali MI na žalost nemamo hrabrosti za to. **Najlakše je biti žrtva i to je ona tragična zabluda nas Hrvata.**

Ove stvari se rješavaju na izborima, ali kada dođe taj dan SVI zaokruže HDZ, jer tobože nema alternative. Pa ako je nema onda potpuno zaslužujemo ovakvo stanje i prestanimo s žalopojkama ili uzmimo "oružje" u ruke, što je u ovom slučaju olovka.

Kako reče Danijel Crljen, provedimo beskrvnu revoluciju, glasovima protiv izdaje!

STRAH, ISTINA I DOMOLJUBLJE

Naja Šebalj, Zagreb

Ovoliko ljubavi topline, istine, domoljublja i straha na jednom mjestu može izreći samo pravednik. Nazire se koliko su nam potrebni: polet, snaga, mudrost, moral, zrelost i svježina.

Progresivnim razvojem društva nastupilo je novo doba, a ono zahtijeva nove strukture, nove, neke druge ljude, koji u međuodnosima, prema Božjoj providnosti, mogu čovjeku osigurati budućnost, a osloboditi se birokracije loših navika. Te loše navike teško je mijenjati, jer nema demokracije u medijima i pojavljuju se problemi u komunikacijama među ljudima koji različito tumače iste informacije i iste riječi. Za stvarno rješenje problema potrebno je korjenito (iz temelja) promijeniti odnose u kojima su problemi nastali. Kako u današnjem hrvatskom društvu (a i šire) vlada kriza društva, a kriza društva je kriza osvješćivanja ljudi, **potrebno je humanitarno, a ne materijalno djelovanje.**

Na ovim našim prostorima glede hrvatske kulture i

političke samosvijesti uočavaju se tri obilježja: jezik, duhovna povezanost, te političke institucije i statuti. Gledano kroz vrednote hrvatske zajednice iščitava se: domoljublje, žrtvovanje, majčinstvo, ispomoć i pravednost. U tim isprepletenim odnosima u Božjoj pravednosti i providnosti kao temelj svake države je rad, red i poredak, koji za viziju i za cilj ima ljubav prema domovini, obitelji i osobi (čovjeku).

Za posljedicu imamo da naši političari i dušebrižnici postaju sve više ljudima bez duha i ljudima užitka bez srca.

Kada netko na neobičan način moli Svetog Oca za povlačenje nadbiskupa i kardinala Josipa Bozanića sa službe koju sada služi to pokazuje i dokazuje da su vjernici imali i hoće zadržati Katoličku crkvu kao utočište vjere, ljubavi, nade, morala, etičnosti, pravednosti, sigurnosti i zaštite.

Srdačan pozdrav uz dužno poštovanje,

Naja Šebalj, predsjednica
Hrvatske Europske Stranke

STAZAMA SARMATA

Asaf Duraković, Washington, USA

Imade staza što su sakrivene
Svakome oku što ih zemljom traži
Jer tek ožive kad su uznesene
U vječno vrijeme gdje je život blaži.

I tko ih traži usred poljskih vlati
Pod nanosima o pod snijegovima
Nikad im neće ni traga saznati
Kad tajne kriju svojim putevima.

Jer ima staza što od pamtivijeka
Kriju se kad je srce zatvoreno
Uzalud što ih vrh mora i rijeka
I korak traži i srce kameno.

Jer i u danu nebeskih oblaka
Ko i u danu kad se nebo plavi

Oku je tajna sakrivena svaka
Kada ga nada nestala ostavi.

A ja što znadem tajne otkrovenja
Tražim ih tamo gdje korak ne stiže
Ni usred stepa ni gorskog kamenja
Ni gdje planina za nebom posiže.

Jer svoje pute ne mjerim korakom
Ni preko gora ni preko ravnica
Kada ih slijedim za ranim oblakom
Svjetlu nebeskom okrenuta lica.

Puste su staze sviju koji slijede
Razumne knjige i drevna predanja
Jer samo zorom kada zvijezde blijede

UKOP fra MAKSIMILIJANA JURČIĆA I SUDRUGOVA IZ MASOVNE GROBNICE U VRGORCU

VICEPOSTULATURA, Postupak mučeništva "Fra Leo Petrović i 65 subraće", Trg sv. Ante 1, 88320 Ljubuški-Humac, tel.: (039) 832-582; faks: (039) 832-585, mostar@pobijeni.info; www.pobijeni.info

Ukop fra Maksimilijana Jurčića i sudrugova (Vrgorac i Široki Brijeg)

Nedjelja, 29. studenoga 2009.

S fra Maksimiljanom Jurčićem ubijeno je još 5 nepoznatih osoba krajem siječnja 1945. u Vrgorcu. Njegov i njihov pokop bit će kako slijedi.

28. studenoga – Vrgorac

14.00 – Sv. misa u župnoj crkvi (fra Željko Tolić, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja iz Splita).

15.00 (oko) – Pokop 5 neidentificiranih osoba u mjesnom groblju.

18.00 (oko) – Dolazak posmrtnih ostataka fra Maksimilijana Jurčića u franjevački samostan na Širokom Brijegu i njihovo smještanje u kapelicu.

29. studenoga – Široki Brijeg

15.00 – Posmrtni ostatci fra Maksimilijana Jurčića bit će izloženi u samostanskoj crkvi.

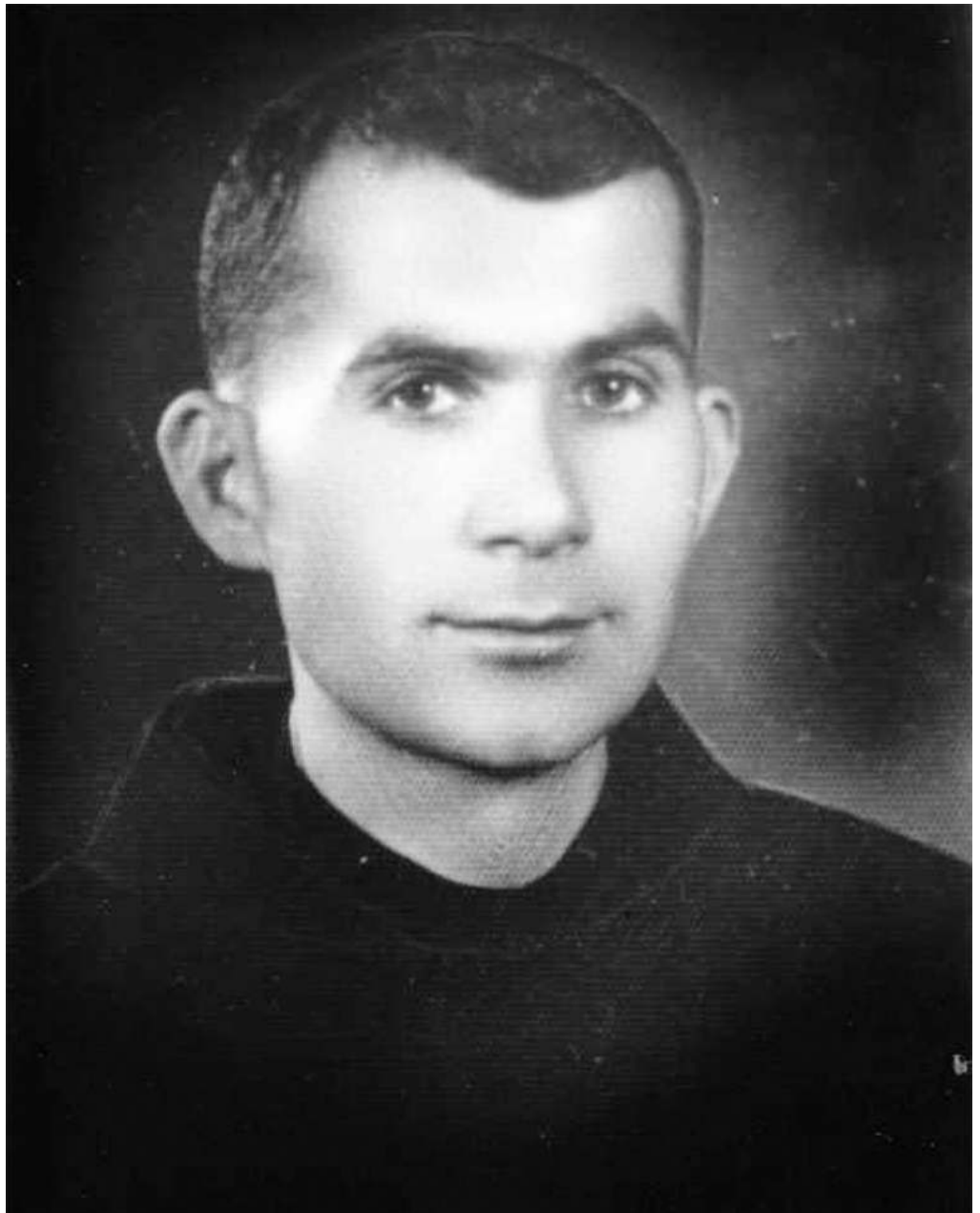
16.00 (oko) – Sv. misa za dušnica i ukop fra Maksimilijana Jurčića (fra Ivan Sesar, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije).

Hercegovačka franjevačka provincija nikada nije prestala tragati za svjedočenjima o okolnostima pogubljenja i posmrtnim ostacima svojih 66 pobijenih članova.

Činila je to i u komunističko vrijeme, pa makar noću pred nosom milicije, kao što je bilo u slučaju fra Maksimilijana Jurčića.

Zahvaljujući tome u posljednje vrijeme identificirana su četvorica hercegovačkih franjevaca. Najprije je identificiran fra Melhior Prlić (30. prosinca 2005.), nakon njega identificirani su fra Zdenko Zubac (27. listopada 2006.) i fra Julijan Kožul (15. siječnja 2007.). Posljednji identificirani je fra Maksimilijan Jurčić (27. travnja 2009.).

Svakako treba spomenuti da su sve nabrojane identifikacije obavili prof. dr. Marija Definis-

Gojanović, dr. Davorka Sutlović i njihovi suradnici s Odjela za patologiju i sudsku medicinu KBC Split (Patologija). Postupak identifikacije prvih trojice pobijenih hercegovačkih franjevaca dotični su obradili u stručnom članku i objavili u poznatom stručnom časopisu Croatian medical journal, a i u knjizi koju je uredio fra Ante Marić "Tragom ubijenih hercegovačkih franjevaca".

Članak je pobrao najviše stručne ocjene i ušao kao nastavno gradivo Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Splitu. Inače, identifikacija fra Melhiora Prlića (30. prosinca 2005.) prva je identifikacija Patologije u Splitu, odnosno na prostorima bivše Jugoslavije, posmrtnih ostataka nekoga iz vremena II. svjetskog rata te je to početak današnjeg studija forenzike na Sveučilištu u Splitu.

Fra Maksimilijana Jurčića komunisti su ubili s još 5-oricom, najvjerojatnije civila. Po trojicu su ih pokopali u 2 škrape, na lokaciji Belića gumno, lijevo i desno od puta koji vodi prema vrgoračkom polju. Vrgorčani su čuvali uspomenu na njihovo pogubljenje i zahvaljujući živoj svjedokinji Mandi Erceg, koja je to prenijela i na svoje potomstvo, uspjelo se doći do mjesta gdje bi vrijedilo početi istraživati njihova posljednja počivališta. Vlasnici zemljišta nisu imali ništa protiv pa su radovi započeli 11. listopada 2008.

U ime Vicepostulature postupka mučeništva "Fra Leo Petrović i 65 subraće" (Vicepostulatura), na čijem je čelu vicepostulator fra Miljenko Stojić, vodio ih je član povjerenstva Vicepostulature za istraživanje i prikupljanje građe fra Ante Marić, koji je inače vodio i iskapanje drugih pogubljenih franjevaca. Ispred Patologije u Splitu stručni dio otkapanja vodila je prof. dr. Marija Definis-Gojanović. Pomagao je i arheolog Tihomir Glavaš.

Svojim sudjelovanjem u otkapanju doprinijeli su i mjesni župnik fra Petar Vrljičak, gradonačelnik i saborski zastupnik Boris Matković, načelnik policijske postaje Ivan Kalajžić te istražni sudac Županijskog suda u Splitu Stanko Grbavac. O svemu je opširno izvijestio portal Vicepostulature www.pobijeni.info. Nakon što su 17. listopada završeni radovi tijela su prenesena na Patologiju u Split. Budući da su kosti bile previše trošne, postupak identifikacije zahtijevao je mnogo više vremena nego inače.

Evo fra Maksimilijanova kratkog životopisa.

Rođen je 8. listopada 1913. u Ružićima. Roditelji su mu: Jozo i Matija r. Čorluka. Pučku

školu završio je u rodnom selu 1921. – 1925. Nakon toga do 1935. pohađa Franjevačku klasičnu gimnaziju na Širokom Brijegu. U Mostaru završava 3 godine bogoslovnih studija (1935. – 1938.). Posljednje dvije godine (1938. – 1940.) fra Maksimilijan završava u Rimu na Antonianumu. Franjevački habit obukao je 29. lipnja 1932. na Humcu. Vječne zavjete položio je 2. srpnja 1936. u Mostaru, a za svećenika ga je u Mostaru zaređio biskup fra Alojzije Mišić 2. srpnja 1936. Prva župa na kojoj je kratko službovao (1. srpnja – 19. listopada 1941.) bila je Blizanci (danas Gradina). Nakon toga premješten je u Goricu, iako su župljani iz Blizanaca pismeno tražili da i dalje ostane kod njih. Posebno im se, naime, svidio njegov rad s 450 članova Društva sv. Ante i oko 50 članova pjevačkog zbora. U Gorici je također vodio Društvo sv. Ante, bio kateheta u mjesnoj školi i župni vikar. Tu ostaje do srpnja 1943., a onda je premješten na Humac gdje je službovao kao župni vikar, vjeroučitelj u školi sestara milosrdnica, voditelj Mladeži sv. Ante. Kasnije dobiva i službe drugog meštra novaka i ceremonijera.

Nakon što je franjevački samostan na Humcu

u kolovozu 1944. oštećen u angloameričkom bombardiranju novaci su se s meštrima preselili u Veljake.

U listopadu 1944. ponovno se vraća na Humac. Ubrzo su ga komunisti uhitili i zatvorili u ljubušku tamnicu zajedno s mnoštvom svijeta. U svom paničnom bijegu pred protuudarom branitelja Širokog Brijega 28. siječnja 1945. fra Maksimilijana i još 40-ak civila odvođe u Vrgorac i tu ih strijeljaju. Fra Maksimilijan tako završava ovozemne dane u 32. godini života.

Fra Janko Bubalo u svojoj knjizi Apokaliptični dani (str. 132.) svjedoči da je njemu i ostalima prije pogubljenja skupno odrješenje grijeha udijelio fra Serafin Dodig.

Posmrtni ostatci fra Maksimilijana Jurčića bit će pokopani u samostanskoj crkvi na Širokom Brijegu, a ostatci do sada neidentificiranih civila na mjesnom groblju u Vrgorcu. Sva tijela bit će 27. studenoga 2009. iz Splita prevezena u

Vrgorac i izložena u župnoj crkvi. Sutradan, 28. studenoga, u 14.00 započet će sv. misa zadušnica. Predvodit će je, kao i ukop, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja iz Splita fra Željko Tolić. Nakon sv. mise povorka s tijelima kreće prema mjesnom groblju u Vrgorcu.

Po završetku pokopa 5 neidentificiranih tijela, službeno vozilo s posmrtnim ostacima fra Maksimilijana Jurčića kreće prema Širokom Brijegu. Tamo će svečano biti dočekano i u povorci će fra Maksimilijanovo tijelo biti položeno u samostansku kapelicu. Sutradan, 29. studenoga, fra Maksimilijanovo tijelo u 15.00 bit će izloženo u samostanskoj crkvi. U 16.00 najprije će biti izveden kratki prigodni program koji će govoriti o životu fra Maksimilijana Jurčića, a dotaći će se kratko i drugih pobijenih hercegovačkih franjevacca. Slijedi sv. misa koju će predvoditi provincijal Hercegovačke franjevačke provincije fra Ivan Sesar. Fra Maksimilijan će biti pokopan u grobnicu u samostanskoj

crkvi gdje već leže posmrtni ostatci 21 ubijenog hercegovačkog franjevca.

Iskapanja u Vrgorcu će se nastaviti. Na Novom groblju nalazi se jedna velika masovna grobnica s 40-ak civila dovedenih iz ljubuške tamnice. Obitelji i rodbina ubijenih neprestano se zanimaju kad će biti otkopana. Nakon što se to učini bit će objavljeno kako će se moći dati uzorak krvi za DNK analizu posmrtnih ostataka pobijenih.

Podroban životopis fra Maksimilijana Jurčića i mnoštvo podataka o pobijenim hercegovačkim franjevcima može se naći na portalu Vicepostulature pobijeni.info. Ujedno se mole svi oni koji znaju neki zanimljiv podatak ili za predmet glede pobijenih hercegovačkih franjevaca da to što prije jave Vicepostulaturi preko podataka koji se nalaze u zaglavlju portala.

Ako želite, o fra Maksimilijanovu životu možete se i detaljnije obavijestiti i skinuti razne slike.

IZDAJNIČKA DRUŽINA U BORBI ZA ULAZAK U EU

Trpimir Gudar, Vinkovci

Od kada je **Vlada Republike Slovenije 19. XII. 2008. blokirala pristupne pregovore RH s EU**, čitava je 'nacija' u strahu od gubitka državnog teritorija. Ta naša susjedna država, 'Alpska Hrvatska' kako ju je dr. Ante Starčević volio nazivati, potaknuta osjećajem samodostatnosti i vlastite važnosti (kojoj je kumovala i činjenica da je nekoliko mjeseci prije završila s predsjedanjem EU), odlučila se na taj hrabar korak – svojom odlukom zaustaviti pregovore jedne države s Europskom Unijom. Razloge ovog čina treba tražiti ponajprije u slovenskim pretenzijama na teritorij RH; prvenstveno u njihovoj težnji za promjenom morskih, ali i kopnenih granica. Već spominjani strah uvjetovan tim slovenskim činom bio je sasvim opravdan, **ta ipak mi nemamo na državnom vodstvu nekog snažnog, hrabrog i muževnog Vođu; mi u vodstvu 'države' imamo izdajničko-razbojničku družinu** u sastavu: bradati 'vicmaher' s Pantovčaka, arogantni 'regionalni lider' s Markovog trga, zbunjeni 'mladi lav' iz ministarstva dugačkog imena, te još nekoliko ministranata koji su spremni jednako brzo pobjeći kao što su i brzo uskočili u svoje funkcije.

Nu ipak, ta i takva vlast uspjela se nekoliko mjeseci boriti sa slovenskim teritorialnim zahtjevima, pa i pokazati određenu dozu patriotizma. Sanaderovog 'novog patriotizma', naravno, ne onog utemeljenog na poviestnom hrvatskom državnom pravu. Ali Slovenci, kakvi već jesu, ne odustaju od svojih zahtjeva, pa počinje 'igra živaca' – tko će prije poklek-

Politička karta NDH prije 9. rujna 1943.

nuti – RH ili Slovenija! Kako nova predstraža Europe – Slovenija – ne bi ostala zakinuta, hrvatski lutak koji je pokušao prerezati konce kojima je upravljao iz Europe, morao je odletiti. I tako, dok Sanader leti s mjesta predsjednika vlade u ropotarnicu povijesti, na njegovo mjesto dolazi **Jadranka Vlaisavljević Kosor** – žena srbuskog podrijetla, kumrovečkog obrazovanja, anacionalnog uvjerenja i, kako vidimo u zadnjih pola godine, bez ikakve političke odlučnosti.

U međuvremenu, zazubice za EU ponovno sve više rastu upravljačkim strukturama u RH, pa se pregovori požuruju. I zaista, ubrzo Vlada RH, nešto poslije podneva 4. XI. 2009. u Stockholmu, potpisuje sada već poviestni **Sporazum o arbitraži!** U Sporazumu se konstatira da „stranke u brojnim pokušajima nisu riješile svoj spor o razgraničenju na kopnu i na moru u proteklim godinama” te da to ovim sporazumom, kao, nastoje riješiti „u duhu dobrosus-

jedskih odnosa”. Veselju koje je nastalo nakon ovoga potpisivanja sporazuma nije mogao odoljeti ni švedski domaćin Reinfeldt koji je brže-bolje počeo 'sipati' pohvale: „Sporazum je znak političke hrabrosti, pokazuje odlučnost dvaju premijera za rješavanje ovog teškog pitanja koji postoji već tako dugo vremena”. Vjerojatno na vrhuncu zadovoljstva, i sam Borut Pahor izjavljuje da „danas nije samo poviestni dan samo za Hrvatsku i Sloveniju, i za EU koju se ovo pitanje tiče njezina proširenja, ovo je dobar dan za cijelu međunarodnu zajednicu. Danas se dogodilo nešto dobro, nešto što rješava a ne stvara probleme. Nešto što može biti nadahnuće za budućnost a ne razlog za zabrinutost za budućnost. Kakav fantastičan dan!” Moš' misli!

Arbitraža

Podsjetimo, Vlada RH je od početka spora inzistirala na njegovu rješavanju **pred Međunarodnim**

sudom pravde u Haagu (ne mješati sa Međunarodnim sudom za zločine počinjene na području bivše Jugoslavije u Haagu!, op.tg.), odnosno vodeći se uobičajenim postupkom kad su u pitanju međudržavni granični sporovi.

No, slovenska strana inzistirala je na rješavanju istoga postupkom arbitraže. Kako čitatelj ne bi ostao zaknut za objašnjenje gore navedenih pojmova, navest ću kratki opis s relevantnim primjerom.

Prema Rječniku Stranih Riječi prof. Marijana Filipovića (TIZ „Zrinski“, Čakovec, 1980.), **arbitraža** je „*vansudsko rješavanje sporova putem biranih ili sudom određenih osoba (arbitara)*“.

Najpoznatiji slučaj međunarodne arbitraže u povijesti svakako je **Munchenski sporazum iz 1938.** godine u kojem su (kao arbitri) britanski predsjednik vlade Neville Chamberlaine, francuzki predsjednik Eduard Daladier i talijanski predsjednik vlade Benito Mussolini presudili u korist njemačke strane u sporu između Čehoslovačke Republike i Njemačkog Reicha, te time predali Njemačkoj, do tada čehoslovačku, pokrajinu Sude-
te.

U ovom konkretnom slučaju, **Arbitražni sud** biti će sastavljen od pet članova. Po jednoga člana bira Vlada RH i slovenska vlada, a trojicu članova (uključujući predsjednika suda) biraju slovenska i hrvatska strana uzajamnim dogovorom i to s liste stručnjaka za međunarodno pravo koju sas-

tavlja Europska komisija. Ukoliko se ne postigne dogovor o ta tri člana, bira ih predsjednik Međunarodnog suda u Haagu. Osim sastava Arbitražnog suda, u sporazumu se utanačuje način i metode rada suda, cilj postupka, primjenjivo pravo, karakter odluke suda te, za Vladu RH iznimno važno, odredba da Republika Slovenija mora odustati od zatvaranja poglavlja pristupnih pregovora RH s EU koja nisu direktno vezana uz granični spor (čl. 9., st. 1.). Sud će sjedište imati u Bruxellesu (znakovita činjenica, zar ne?), imati će svoje tajništvo, svaka strana svojeg zastupnika, posrednike, i t.d. Sve to, sve troškove toga obimnoga i skupog postupka, plaćat će podjednako Republika Slovenija i Republika Hrvatska. Gotovo da se zapitaš – **bi li možda uporaba 'Petra Krešimira IV.' i par brigada HV-a u rješavanju graničnog spora sa Slovenijom bilo jeftinije po hrvatski državni proračun...**

E sad, text sporazuma ima jednu spornu odredbu koju valjda ovdje spomenuti. To se odnosi na čl. 3., st. 1a, a koji kaže da će Arbitražni sud utvrditi „*vezu Slovenije s otvorenim morem*“, pri

čemu se riječ koja je ovdje prevedena kao 'veza' u englezkom izvorniku spominje kao **'junction'**, a tumačenje ove riječi u diplomatskom smislu može biti dvojako – kao veza i kao spoj. Kada bi se to tumačilo kao 'spoj', odnosno 'stik z odprtim morjem' kako bi Slovenčad to rekla, to bi značilo da Arbitražni sud može ustupiti dio hrvatskog morskog teritorija Sloveniji (kako bi ova imala dodir s otvorenim morem, bila SPOJENA s njime). Nasuprot tome, ako bi se to tumačilo kao 'veza', kako to radi Vlada RH, dakle u širem značenju, onda bi to rješenje moglo obuhvaćati i način povezivanja slovenskog mora s otvorenim morem, odnosno utvrđivanje morskih plovidbenih pravaca slobodne plovidbe kroz hrvatsko teritorijalno more za Slovence. Nešto slično onome što su Magjari imali u 19. stoljeću u vidu željezničkog i cestovnog puta do Rieke kao svoje luke na Jadranu; samo što je ovdje u pitanju morski put. Kako se i ovdje ne bismo zapetljali u tumačenje riječi 'junction', kao što su se time zapokupile sve upravljačke strukture u RH, idemo dalje.

U članku 4. pod nazivom 'Primjenjivo pravo', u sporazumu se specificiraju načela i kriteriji pri donošenju odluke u graničnom sporu. Kratko i jasno, to su: „*pravila i načela međunarodnog prava*“. Olakotna okolnost za hrvatsku stranu je to što će Arbitražni sud, zbog ove odredbe, morati uzeti u obzir činjenicu da je **Republika Slovenija 1992. priznala Republiku Hrvatsku**, a time ujedno i njezin teritorijalni integritet.

Izaslanstvo NDH u Rimu prilikom potpisivanja "Rimskih ugovora", 1941.

Zagreb, smotra na Trgu bana Jelačića, 1942.

Prema tome, ova odredba je, moglo bi se reći, 'slamka spasa' za Vladu RH, pa se gdje god stignu na nju pozivaju svi HDZ-ovci, uključujući i njihovog predsjedničkog kandidata Andriju Hebranga, kojem ovaj sporazum predstavlja tešku hipoteku u predsjedničkoj kampanji.

I naposljedku, jedna od važnijih odredbi je članak 7. pod nazivom 'Odluka Arbitražnog suda', a koji govori o načinu donošenja odluke i njezinom značenju za sukobljene strane u sporu. „*Odluka Arbitražnog suda obvezujuća je za stranke*” – kaže sporazum u stavku 2. tog članka, a u slučaju da odluka bude negativna za hrvatsku stranu, Vlada RH i njeni podanici morat će se 'pokupiti' sa spornog teritorija u roku od 6 mjeseci, pa makar morali mienjati zakone i ustav.

Sporazum o arbitraži je, nažalost, prihvaćen u Hrvatskom Saboru i to velikom većinom dignutih ruku. Dok se nekolicina politikanata, više zbog zadržavanja naklonosti svojih birača nego zbog osobne volje, aktivno protivila sporazumu, većina SDP-ovaca je, kako sami kažu, bila 'aktivno suzdržana', što god to značilo. Kako bi se ipak stalo na kraj ustupcima protunacionalnog

režima u RH prema stranim zahtjevima, skupina hrabrih i odgovornih Hrvata pokrenula je građansku inicijativu „**More je kopno**” kojoj je cilj skupiti podpise 10% državljana RH (oko 450 000) kako bi se pokrenuo referendum o pitanju prihvaćanja ili ne prihvaćanja Sporazuma o arbitraži.

Tvorci javnog mnijenja iliti mediji i u ovome su slučaju pokazali svoju senzacionalističku crtu. Za primjer nam može poslužiti izvještaj sa sastanka Pahora i Kosorove u Trakošćanu u kolovozu o.g., kada je glavna preokupacija medija bila Kosoričin izbor crvene boje za odjevnu kombinaciju, i sklad toga s Pahorovom (crvenom) kravatom. Osim što stalna prisutnost crvenog kod njih može podsjećati na njihovu komunističku prošlost, ova nam viest ništa važnoga ne govori, ona je 'višak'. Osim senzacionalističkih 'reportaža' s više nego ozbiljnih i sudbonostnih sastanaka, mediji u Hrvatskoj mogu se pohvaliti još samo, za njih neuobičajenom, apologetikom vladinih postupaka u pregovorima. Tako se one koji su inače *persona non grata* hrvatskog medijskog prostora, u ovom slučaju, a zbog razloga jer su odbili prihvatiti Sporazum o arbitraži (Josipović, Kajin, Lesar, op.tg.), sotonizira do te mjere da im se pripisuje euroskepticizam (a znamo što to znači za gore navedene spodobе).

Poviestne usporedbe

Suprotno uvriježenom mišljenju, Sporazum o arbitraži sam po sebi nije prodaja teritorija, ali je ipak kapitulacija u određenom smislu, jer predstavlja odustajanje od prvotnog hrvatskog zahtjeva za rješavanje graničnog spora pred Međunarodnim sudom pravde i u skladu s međunarodnim pravom. Uostalom, i samo dopuštenje da neko, za tu priliku sklepano, strano tielo odlučuje o tome hoće li hrvatski teritorij pripasti Sloveniji, predstavlja izdaju hrvatskog naroda i rušenje njegova dostojanstva. Kako bi se taj sporazum javnosti prikazalo još lošijim nego što jeste, uspoređuje ga se s Rimskim ugovorima iz 1941. godine. Iako realizatori tog agitpropovskog načina vođenja promičbe nemaju pojma o poviesti ni samim Rimskim ugovorima, pozivanje na njih im je koristno iz razloga što isti u javnosti imaju dojam izdajničkog čina i predstavljaju *corpus delicti* ustaškog režima u NDH. **Rimski ugovori** sastojali su se od tri diela, tri posebna ugovora, a to su: Ugovor o određivanju granica između Kraljevine Hrvatske i Kraljevine Italije, Sporazum o pitanjima vojničkog značaja koja se odnose na jadransko-primorsko područje te Ugovor o jamstvu i suradnji između Kraljevine Hrvatske i Kraljevine Italije.

Pri samom spomenu Rimskih ugovora, prosječan Hrvat će prvo pomisliti na posljedice sklapanja onog prvog navedenog ugovora – talijansko oduzimanje Dalmacije i velikog diela otoka od Hrvatske. Nu druga dva ugovora jednako su, ako ne i više, važna, jer također uređuju dva bitna problema u odnosima Kraljevine Italije i Kraljevine Hrvatske (po Talijanima tako nazvane,

iako se nikad, osim u prvim tjednima, nije rabio niti jedan drugi naziv osim Nezavisna Država Hrvatska, op.tg.) – vojničko i političko pitanje.

Ako se dakle uzme da prvi ugovor rješava pitanje teritorialnog razgraničenja Italije i Hrvatske, tada drugi utvrđuje pitanje vojske, mornarice i vojnih objekata u hrvatskom priobalju, a treći ugovor govori o međudržavnim odnosima i utvrđuje naputke za rješavanje još nekih neusuglašenih pitanja hrvatsko-talijanske državne suradnje (financije i promet, op.tg.).

Iako su ugovori generalno gledano bili loši po hrvatsku stranu, njihove se hrvatske podpisnike i podupiratelje (Poglavnik dr. Ante Pavelić i ustaše) ne može okarakterizirati kao izdajnike, za što postoji tendencija u krugovima postjugoslavenske historiografije, jer bi to značilo zanemarivanje nekoliko ključnih uzroka i okolnosti čina potpisivanja istih. Kao prvo, treba uzeti u obzir da je u trenutku pregovora s talijanskom stranom (travanj-svibanj 1941.) na hrvatskom narodnom području boravilo oko 180.000 talijanskih vojnika, dobro naoružanih i obučanih,

dok je Hrvata pod oružjem bilo manje od 50.000, a koju brojku su **tvorili pripadnici hrvatske Građanske i Seljačke Zaštite**, vojni ročnici propale Jugoslavenske Kraljevske Vojske, te **mali broj ustaša povratnika i naoružanih domovinskih ustaša**. Druga okolnost koju treba uvidjeti jest ta da Nezavisna Država

Hrvatska nije imala podršku nijedne svjetske velesile ili neke od susjednih država, pa niti Njemačkog Reicha, koji je većinu hrvatskog narodnog područja prepustio u ruke svom talijanskom savezniku. Unatoč svemu tome, a **zahvaljujući diplomatskoj i pregovaračkoj vještini Poglavnika dr. Ante Pavelića**, postignuti su dogovori s Talijanima koji su značili znatno talijansko odstupanje od svojih prvotnih zahtjeva uz, ipak, naravno i hrvatske žrtve.

No ono, u čemu se najbolje vidi, više nego očigledna, **razlika između Sporazuma o arbitraži Republike Hrvatske i Republike Slovenije, te s druge strane Rimskih ugovora**; ta najveća razlika jeste u njihovim direktnim posljedicama po hrvatsku državnu obstojnost i suverenost.

S jedne strane, u Rimskim ugovorima, točnije – u Ugovoru o jamstvu i suradnji između Kraljevine Hrvatske i Kraljevine Italije, imamo odredbu da „*Italija preuzima jamstvo za političku nezavisnost Kraljevine Hrvatske i za njezinu teritorialnu cjelovitost u granicama koje će se odrediti*

u sporazumu sa zanimanim državama“ (čl. 1.), čime ona na sebe (kao jednu od tadašnjih svjetskih velesila) preuzima obvezu jamčiti hrvatski suverenitet i nezavisnost, što je **Hrvatskoj značilo trajni temelj očuvanja vlastitog suvereniteta**. S druge strane, u Sporazumu o arbitraži u članku 9. jamči se „*Nastavak pregovora o pristupanju EU u skladu s pregovaračkim okvirom*“ i to tako što će „*Republika Slovenija otkloniti svoje rezerve glede otvaranja i zatvaranja pregovaračkih poglavlja tamo gdje je prepreka povezana s ovim sporom*“ (st. 1.), što označava upravo suprotno – nesmetanje Slovenije Vladi RH u njezinim naporima da 'ugura' RH u EU.

Prema tome, ustupanje hrvatskih teritorija 1941. imalo je za protučinitbu to da se Kraljevina Italija obvezala jamčiti hrvatski suverenitet i teritorialnu cjelovitost; odnosno, indirektno je značilo ustupanje teritorija kako bi se očuvala državnost i nezavisnost.

Nasuprot tome, **ustupanje hrvatskog teritorija ove 2009. godine ima za cilj što brži ulazak RH u EU**, ergo gubitak bitnih elemenata državnosti i nezavisnosti.

Sve to bih shvatio uzimajući u obzir političke ciljeve te družine, no nešto mi je ipak do danas ostalo nedokučivo jer predstavlja *contradictio in adiecto* – ako ulazimo u Europu „bez granica“, zašto onda ova družina na vlasti uobće vodi bitku oko tog komadića graničnog teritorija? Ne kaže se bez vraga da su u laži kratke noge, zar ne?

Zagreb nakon bombardiranja, 1944.

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (6. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

IMAGINARNI MEHANIZMI EVOLUCIJE

Neodarvinistički model koji se danas označava kao teorija evolucije zagovara da je život evoluirao kroz dva naturalistička mehanizma: "**prirodna selekcija**" i "**mutacija**". Osnovna tvrdnja teorije je da su "prirodna selekcija i mutacija dva komplementarna mehanizma". Porijeklo evolucionističkih promjena su slučajne mutacije koje se odigravaju u genetskoj građi živih bića. Osobine prouzrokovane mutacijama selektiraju se mehanizmom prirodne selekcije i stoga živa bića evoluiraju.

Kada dalje ispitamo ovu teoriju, nalazimo da takav evolucionistički mehanizam uopće ne postoji, zato što niti prirodna selekcija, a niti mutacije nimalo ne doprinose tvrdnji da su različite vrste evoluirale i da su se transformirale jedna u drugu.

Prirodna selekcija

Kao jedan prirodni proces, prirodna selekcija je bila poznata biologima i prije Darwina. Oni su ga definirali kao "mehanizam koji drži vrste nepromjenjivim, tj. bez da budu 'pokvarene'". Darwin je bio prva osoba koja je postavila tvrdnju da ovaj proces ima evolucionističku snagu, i on je onda podigao čitavu svoju teoriju na temelju ove tvrdnje. Ime koje je dao svojoj knjizi ukazuje da je prirodna selekcija bila baza njegove teorije - Porijeklo vrsta putem prirodne selekcije...

Međutim, **od Darwinova vremena nije bilo niti jedne je-**

Primjer "leptira Industrijske revolucije" promoviran je kao najveći dokaz za evoluciju putem prirodne selekcije. Međutim, evolucija ne dolazi u obzir u ovom primjeru, iz razloga što nije formirana nova vrsta leptira. Na lijevoj slici su drveće i leptiri u vrijeme prije Industrijske revolucije, a na desnoj strani iz doba poslije Industrijske revolucije.

dine trunke dokaza koja bi pokazala da prirodna selekcija navodi živa bića da evoluiraju. Colin Patterson, glavni paleontolog u Museum of Natural History u Engleskoj, koji je, usput, također istaknuti evolucionista, naglašava da nikada nije uočeno da prirodna selekcija ima snagu da navede bića da evoluiraju:

Niko, nikada nije proizveo neku vrstu mehanizmom prirodne selekcije. Niko, nikada nije došao ni blizu toga i većina trenutnih rasprava u neodarvinizmu je u vezi s ovim pitanjem.

Prirodna selekcija podrazumijeva da će ona živa bića koja su prilagođenija prirodnim uvjetima svoje sredine prevladati tako što će njihovo potomstvo preživjeti, dok će ona koja su nesposobna nestati. Na primjer, u jednom krdu jelena, pod prijetnjom divljih životinja, prirodno je da će preživjeti oni koji brže trče. To je istina. Ali, **bez obzira koliko dugo ovaj proces trajao, on neće**

transformirati ove jelene u neku drugu živu vrstu. Ovi jeleni će uvijek ostati jeleni.

Kada pogledamo na nekoliko incidenata koje evolucionisti predstavljaju kao uočene primjere prirodne selekcije, vidimo da oni nisu ništa drugo do jednostavni pokušaji obmane.

"Industrijski mehanizam"

Godine 1986. Douglas Futuyma objavio je knjigu *Biology of Evolution* (Biologija Evolucije), koja je prihvaćena kao jedan od izvora koji na najeksplicitniji način objašnjava teoriju evolucije putem prirodne selekcije. Najčuvaniji od njegovih primjera o ovoj temi je **onaj o boji noćnih leptira**, koji su pocrnjeli za vrijeme Industrijske revolucije u Engleskoj.

Prema izvještaju, u vrijeme početka Industrijske revolucije u Engleskoj, boja kore drveća oko Manchestera bila je sasvim svijetla.

Zbog ovoga su leptiri tamne boje

koji su prebivali na ovom drveću mogli lahko biti primijećeni od ptica koje su se njima hranile i zbog toga su oni imali veoma malu šansu za preživljavanje. Pedeset godina kasnije, kao rezultat zagađenja, kora na drveću je potamnjela i ovoga puta leptirovi svijetle boje postali su najčešća meta ptičjeg lova. Kao rezultat, broj leptira svijetle boje je opao, dok se broj leptira tamne boje uvećao, budući da oni tada nisu mogli lahko biti zamijećeni od ptica. Evolucionisti koriste ovo kao veliki dokaz za svoju teoriju. Evolucionisti su, na drugoj strani, našli utočište i utjehu u bacanju prašine u oči, pokazujući **kako su leptiri svijetle boje evoluirali u leptire tamne boje.**

Međutim, trebalo bi biti potpuno jasno da ovaj fenomen ne može ni na koji način biti korišten kao dokaz za teoriju evolucije zbog toga **što prirodna selekcija ne proizvodi nove oblike koji nisu postojali ranije.** Leptiri tamne boje postojali su u cjelokupnoj populaciji leptira i prije Industrijske revolucije. Jedino što se promijenilo bila je **relativna proporcija postojećih varijacija** (tipova) u populaciji leptirova. **Leptiri nisu stekli novu osobinu ili jedan organ** koji bi uzro-

kovao promjenu vrste - odnosno stvaranje posebne vrste. Da bi se jedan leptir transformirao u drugu živu vrstu, pticu na primjer, trebalo bi **biti učinjeni novi dodaci genima.** To jest, trebao bi biti **unesen jedan potpuno odvojen genetski program** na način da se uključi nova informacija o fizičkim osobinama ptica.

Ukratko, prirodna selekcija nema sposobnost dodati jedan novi organ nekom živom organizmu, ukloniti jedan organ, ili izmijeniti organizam u drugu vrstu - što je sasvim suprotno od slike koju evolucionisti pretpostavljaju. "Najveći" dokaz koji je predstavljen od Darwinova doba nije bio u stanju otići dalje od "industrijskog mehanizma" kod leptira u Engleskoj.

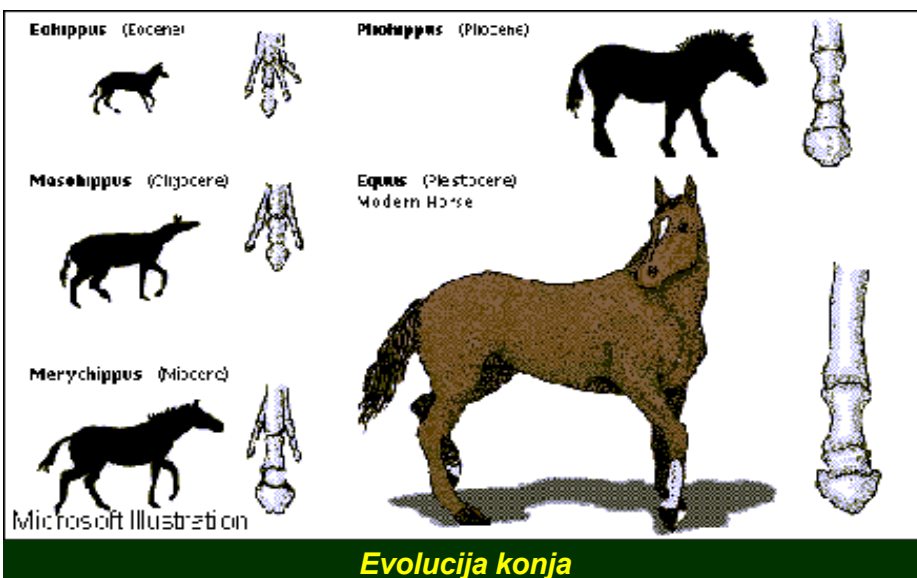
Može li prirodna selekcija objasniti kompleksnost?

Ne postoji ništa što prirodna selekcija doprinosi teoriji evolucije zato što ovaj mehanizam **nikada ne može povećati ili poboljšati genetsku informaciju jedne vrste.** Niti može transformirati jednu vrstu u drugu: jednu morskiju zvijezdu u ribu, ribu u žabu, žabu u krokodila ili krokodila u pticu. Najveći branitelj "punctuated equilibriuma", Gould,

ukazuje na ovu slijepu ulicu prirodne selekcije sljedećim riječima:

"Bit darvinizma leži u jednoj jednoj frazi: prirodna selekcija je kreativna snaga evolucijske promjene. Nitko ne poriče da će prirodna selekcija igrati negativnu ulogu u eliminiranju nesposobnih. Međutim, Darwinova teorija zahtijeva da prirodna selekcija isto tako stvara sposobne."

Još jedan od intrigantnih mehanizama koje evolucionisti upošljavaju u vezi s prirodnom selekcijom je njihov napor da predstave ovaj mehanizam kao jednog svjesnog dizajnera. Međutim, **prirodna selekcija nema svijesti.** Ona **ne posjeduje jednu volju koja može odlučiti što je dobro, a što loše za živa bića.** Kao rezultat toga, prirodna selekcija ne može objasniti biološke sustave i organe koji imaju karakteristiku "nesvodljive kompleksnosti". Ovi sustavi i organi sastavljeni su od suradnje velikog broja dijelova i oni nisu ni od kakve koristi čak ako bi i samo jedan od ovih dijelova nedostajao ili bio defektan. (Na primjer, ljudsko oko ne može se pojednostaviti pošto ono ne funkcionira osim ako nije objedinjeno sa svim svojim detaljima). Zbog toga bi volja koja okuplja sve ove dijelove zajedno trebala biti u stanju unaprijed predvidjeti budućnost i usmjeriti se izravno u korist koja bi trebala biti postignuta tek na zadnjem stadiju (evolucije). Ova činjenica, koja isto tako ruši osnove teorije evolucije, također je zabrinjavala i Darwina: **"Ako bi moglo biti demonstrirano da je postojao bilo kakav kompleksni organ, za koji bi bilo nemoguće da bude formiran brojnim, uzastopnim, laganim modifikacijama, moja teorija bi apsolutno bila srušena."**

Evolucija konja

FORBIDDEN ARCHEOLOGY

A. Cremo, R. L. Thompson:
Zabranjena Arheologija (The Hidden History of the Human Race)

Tomislav Nürnberger, Zagreb

Auktori pretvaraju u prah i pepeo tzv. "Teoriju evolucije" o nastanku i starosti ljudske vrste!

Već sam dugo znao da svaki znanstvenik koji se usudi tvrditi da je u sjevernoj Americi postojao čovjek prije više nego 12.000 godina, može očekivati potcjenjivanje, prijetnje i na kraju uništenje karijere, što je obilno dokumentirano u ovoj knjizi!

Na preko 900 stranica auktori opisuju niz slučajeva **zataje, prijetnje, otpuštanja s posla** i drugih metoda nijekanja svih arheoloških otkrića koja nisu u skladu s "teorijom evolucije". Zato su nalazišta anatomski modernog čovjeka iz vremena prije Pleistocena (2 milijuna godina) proglašavana NONSITE, prešućivana i POTISKIVANA u službenim "stručnim krugovima", "jer ne zadovoljavaju svih šest za to nužnih uvjeta"! Naravno, SLUŽBENA "nalazišta" (*site*) *Australopithecusa* i mnogih drugih zadovoljavaju te iste uvjete neusporedivo manje i slabije, ali su svejedno uzimane kao SLUŽBENI "dokaz" "teorije evolucije" prema kojoj je "čovjek prije 80.000 godina nastao u Africi prirodnim odabirom od majmuna"!

Knjiga u detalje opisuje sudbinu niza nalaza ostataka zarezanih (incised) kostiju, kamenog oruđa i ljudskih kostura anatomski jednakih današnjem čovjeku, **starih nekoliko stotina tisuća godina**, nekoliko milijuna godina, ne-

koliko desetaka milijuna godina i na kraju **okamenjene tragove ljudskih stopala stare između 286 i 320 milijuna godina!**

Mnoga su nalazišta **na sjevernoj Americi**, što je u suprotnosti s DOKTRINOM da je "čovjek stupio na Američko tlo prije najviše 12.000 godina!" U detalje je opisana sudbina "nepodobnih" izvještaja i njihovih auktora, na primjer sudbina Thomasa E. Leea, antropologa Nacionalnog Muzeja Kanade, koji je između 1951. i 1955. iskopavao *Sheguiandah* (Jezero Huron). Procjene o starosti nalaza su bile između 30.000 do 150.000 godina. **Lee je bio otjeran i dugo godina bez posla**, dok je njegov direktor Dr. Jacques Rousseau, koji ga je odbio otpustiti te je predložio publicirati monografiju o nalazu, **sam bio otpušten i otjeran u egzil!** Prihvatanje nalaza bi značilo PONOVO napisati skoro svaku knjigu iz arheologije, pa **je nalaz morao biti uništen i bio je uništen!**

Suprotan je primjer ideološki podobnog *Pithecanthropus*, "Čovjeka s Jave".

Eugene Dubois je 1891. istraživao na Javi. Dio lubanje, zub i poslije nađena, 45 stopa daleko, bedrena kost bili su "dokaz" o pronađenoj "karici" (missing link) između antropoida i čovjeka!

Ernst Haeckel (zbog falsifikata suđen na sveučilištu Jena!), nakon što je doznao od Eugene Du-

Australopithecusa

bois o njegovom "otkriću", poslao mu je telegrafsku poruku (str. 465.): "Od izumitelja *Pithecanthropus* njegovom sretnom otkriatelju"! Sam Dubois je napisao u svojem izvještaju: "*Pithecanthropus* je tradicionalna forma koja je, prema DOKTRINI evolucije, morala postojati između čovjeka i *antropoida*".

U prosincu 1895. u Berlinu su se sastali eksperti iz cijelog svijeta da bi dali mišljenje o Duboisovom *Pithecanthropusu*. Predsjednik društva za Antropologiju, Etnologiju i Prehistoriju, Dr. Virchow je ODBIO predsjedati skupom!

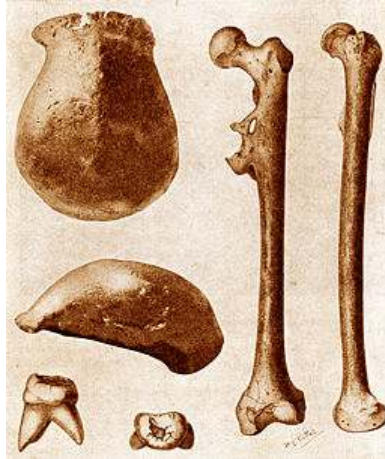
Švicarski anatom Kollman je **rekao da je lubanja majmunova**. Virchow je također rekao da je **bedrena kost ljudska i da lubanja i bedrena kost nemaju nikakve veze!**

"Nepodobni" nalazi priznatih znanstvenika iskopani *in situ* pod najrigoroznijim uvjetima bili su podvrgnuti teškim sumnjama i ismijavanju sve do potpune ignorancije i "zastare", dok su u isto vrijeme sumnjivi nalazi pod sumnjivim okolnostima, često amatera, dobivali veliki publicitet, sve-srdnu podršku i priznanje!

Tako je Duboisov *Pithecanthropus* "rekonstruiran", premda najvažniji dijelovi lubanje NIKADA nisu pronađeni te je čak izložen i njegov "crtež"! Sam Dubois se pred kraj života odrekao svog "otkrića", ali je *Pithecanthropus* već postao "besmrtni"!

Nadasve je zanimljiva uloga Fundacija, Carnegie, Rockefeller i Smithsonian. Službenici Smithso-

nian Fundacije Hrdlicka, Holmes, Sinclair i David L. Bushnell su **na sve moguće i nemoguće načine osporavali nalaze kostura anatomske moderne čovjeka stare više stotina tisuća go-**

u ovoj knjizi pokazalo vidovito! Zapravo jedna jednostavna logika može dovesti do tog zaključka! Samo treba primijetiti **da su isti zagovornici marksizma, liberalizma, globalizma i tzv. "teorije evolucije"**, pa da se ima povjerenja u "teoriju evolucije", kao i u marksističku

"teoriju i praksu"! Stara je istina da su tzv. "Darwinisti" palili laboratorije ne istomišljenicima, što nije smiješno, za razliku od **doktrinalnog vjerovanja da se upornim zalijevanjem, kaktus može pretvoriti u lopoč!** Ili bar to priznat!

U pozadini svih tih ideoloških smeća je tvrdnja o (ne)postojanju Boga!

Ako naime Bog ne postoji, onda sigurno i DESET BOŽJIH ZAPOVIJEDI ne postoje, pa je dakle UBITI, LAGATI, KRASTI, VARATI,... (samo) "stvar izbora"! A to je TOČNO što tzv. "liberalna demokracija" i "globalizam" OTVORENO PROMOVIRAJU kroz FILM, KNJIGE, NOVINE.

dina, pa sve do par desetaka milijuna godina, dok je Franz Weidenreich, supervisor iskapanja Pekinškog čovjeka, "rekonstruirao" glavu *Pithecanthropusa* iz dijelova koji nisu pripadali istoj individui, pa čak ni istoj vrsti, što je 30 godina poslije dokazao Groven S. Kranz (1975.)! Tzv. "teorije evolucije" uvijek mi se činila toliko glupom da nije (bilo) vrijedno trošiti vrijeme na protuargumente, što se detaljnim opisima

Pithecanthropus

HRVATI OPET REDOVITI NA POLICIJI

Josip Miljak, Zagreb

Hrvati se ponovno razvlače po policiji (miliciji), a to je (iako nam ne treba) pokazatelj gdje je Hrvatska i kuda ide.

Osobno sam ponosan na policijska uređivanja što se tiče mene i HČSP-a (prijava zbog pozdrava ZA DOM SPREMNI, pa prijava

zbog VELEIZDAJNIKA MESIĆA na prosvjedu zbog Thompsona, prijava zbog Anti gay prosvjeda, prijava zbog Javne tribine povodom 120 rođendana Poglavnika). I najnoviju čestitku dobih danas. Policija me izvješćuje da prodaje moje dvije puške i pištolj mausser duga devetka, koje mi oduzeše zbog tobožnjeg nelegalnog puštanja glazbe iz 1999. kada sam dr-

žao restoran Grozd (bivši Pavelić u Savskoj). Tamburaši su pjevali ustaške pjesme.

Po zakonu o oružju ono se može oduzeti ako je počinjeno neko djelo koje uključuje nasilje i druga teža kaznena djela. Tako da se ovdje radi o nastavku razoružanja Hrvata i naoružavanju Srba.

POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (3. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

Poslije nekoliko četničkih upada, te partizanskog pljačkanja katoličke crkve i župne kuće u Odžaku, gdje su zajedno s muslimanima predvođenim **Abdurahmanom Abdurahmanovićem** dotadašnjim šefom kotarske ispostave u Odžaku opljačkali i obitelj Odić te provodili teror i pljačke u hrvatskim selima došlo je do ponovnog zbijanja snaga na hrvatskoj strani.

Tada je **Petar Rajkovačić** počeo djelomično preuzimati ulogu dr. Zdenka Odića, te je već krajem 1943. organizirao obranu hrvatskih sela oko Odžaka. Iako vrlo mlad Petar Rajkovačić je brzo stekao autoritet i postao uvaženi vojni zapovjednik u ovome kraju.

On je formirao dva zapovjedništva, na čelo jednoga stao je osobno, sjedište je postavio u Vlaškoj Maloj, dok se na čelu drugog zapovjedništva čije je sjedište bilo u

Potočanim a našao¹ Ivan Čalušić.² "Petar je pod svojim zapovjedništvom imao oko 850 ratnika, a Ivan Čalušić 1.000."³

Inače o Ivanu Čalušiću svjedoči Mato Čičak koji za njega kaže ovako:

"On nam je uvijek govorio ako ide na tebe, ne

daj na sebe, pucaj i ubij; ali ako je okrenuo glavu nemoj pucati, jer je i on natjeran."⁴

Čalušić je u svibnju 1945. bio u skupini koja se nije predala nego se probila kroz partizanski obruč oko Vlaške Male i povukla u šume planine Vučjak. Kasnije 1946. njegovo je skrovište otkriveno te je život završio u tuzlanskom zatvoru.

Nekoliko uspješnih akcija Petra Rajkovačića, poput zaustavljanja partizana u Bijelim Barama u kolovozu 1943. i uništavanja četnika u Balegovcu donijele su mu dobar glas koji se proćuo širom Posavine. Ime Petra Rajkovačića odjednom postaje uzdanica za koju se hvataju Hrvati ovoga posavskog kraja pritisnuti čestim četničkim pljačkama i pokoljima. Takve su prilike u prvi plan izbacile dotad nezapaženog Petra Rajkovačića, koji nije imao od koga primiti zapovijedi i naređenja te je bio prisiljen brzo i dalekosežno odlučivati bez konzultacija s nekim iz vrha. Kao inteligentna i sposobna čovjeka, čvrste ruke i stava potpomo-

gnutog svojim uspješnim postupcima dotada, odabrali su ga ljudi za vođu obrane ovog dijela Posavine. Osim Ivana Čalušića s kojim je dijelio zapovjedništvo, obranu južnog krila odžačkog kraja Petar je povjerio svom bratu Ivi Rajkovačiću, čije je zapovjedništvo smješteno u Pećniku.

Istočno krilo obrane Petar je povjerio dvojici istaknutih bojovnika: Peji Ilaku, sa sjedištem u Gornjoj Dubici, i Martinoviću sa sjedištem u Balegovcu. Sjeverno krilo obrane od Svilaja uz rijeku Savu do rijeke Bosne pokrivaio je sam Petar s najpokretljivijim i specijalnim jedinicama.

Rajkovačić i obrana odžačke Posavine cijelo vrijeme rata bili su na svom pragu, u svojoj kući, na svome polju, u svojim šumama i na svojim bregovima. Oni su branili svoje! Kada se kaže "svoje" misli se doslovno na ono što je pripadalo njima, gruntovno, katastarski, ono što je u papirima bilo uknjiženo na njihova imena.

Petar Rajkovačić zapovjednik odžačke obrane (sedmi vitez NDH) s pratnjom

¹ - Božo VUKOJA: Hrvat žive vatre - Kržni put hrvatskog svećenika i njegova naroda", Crnac, 1999. str. 221.

² - Marko BABIĆ: Bosanokoposavski Bleiburg – žrtve Burića štake u Garevcu, Vidovice – Zagreb, 2005., str. 68.-69.

³ - Mato MARČINKO: U Odžaku se branila hrvatska država, Zagreb, 2004, str. 26.

⁴ - Marko BABIĆ, str. 70.

Nakladna zadruga "OGNJIŠTE"

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
naklada.ognjiste@gmail.com
00385-91-33.88.433

Zagreb, dne 24. studenog 2009.

Cijenjene dame i gospodo,
Dragi prijatelji,

"Raspeće" Dr. Mile Budaka izdala je "Matica Hrvatska" 1931. godine, ali ga je - dabome - jugoslavenska policija odmah zaplijenila. Dogodilo se, kako se autor kasnije sjeća, sljedeće:

"'Raspeća' ne bi zapravo smio nitko imati (osim mene i antikvarijata, koji — dobiju i ono, što nitko ne može dobiti!), ali su ga mnogi čitali, pa je nužno, da znadu, da se je i 'Raspeće' i 'Na ponorima' — rasplinulo u 'Rascvjetanoj trešnji'."

Hvala Bogu i dobrim ljudima, sačuvan je upravo taj primjerak "Raspeća", kojega je Dr. Mile Budak darovao svome sinu Zvonku, a posjeduje ga naša internetska knjižara "Hrvatska knjižara"! (vidjeti prilog).

Nakladna zadruga "Ognjište" odlučila je na početku svoje biblioteke "Hrvatska domoljubna knjižnica" - kao ovogodišnji Božićni dar - izdati "Raspeće" Dr. Mile Budaka.

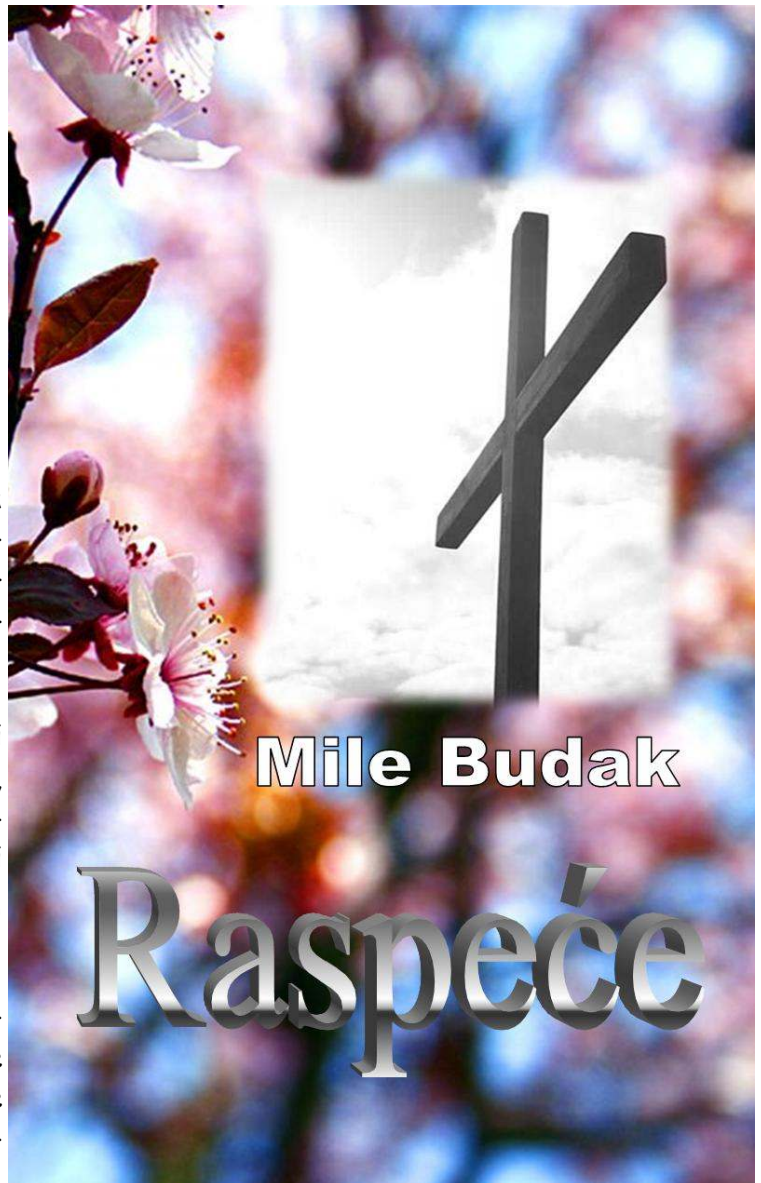
Knjiga će imati oko **300 stranica**, a internetska joj je cijena **75,00 kuna (10 eura)**, uvećano za poštarinu. Međutim, pretplatna cijena (uplate do 15. prosinca 2009.) iznosi **60,00 kuna (8 eura)**. Poštarina za Hrvatsku iznosi 25,00 kuna, ali kupci iz Zagreba i okolice knjigu mogu osobno preuzeti i u "Hrvatskoj knjižari", Zagreb, Četvrte poljanice 8.

Uplate idu na žiro-račun kod Reiffeisen banke u Zagrebu br. 2484008-1105270291.

Obvezatna je obavijest o uplati na e-mail: naklada.ognjiste@gmail.com.

S poštovanjem,

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

ODGOVORNI ZA ŠKABRNJSKE ZLOČINE JOŠ UVIJEK SE TRAŽE (1. dio)

Petar Vulić, Split

www.vijesti.net)

U napadu na Škabrnju sudjelovalo je tridesetak tenkova, te oko tisuću srpskih vojnika, pripadnika JNA i specijalnih postrojbi iz Niša, uz potporu Srba iz okolnih sela. Mjesto je branilo tridesetak loše opremljenih branitelja koji su uspjeli uništiti jedan tenk i kamion sa strjeljivom, što je nakratko prekinulo napad.

Marko Miljanić, zapovjednik bataljuna Zbora Narodne Garde u Škabrnji čuo je u podrumu u kojem se nalazio u selu preko radio veze razgovor koji su vodili Tripko Čečović, zapovjednik benkovačke brigade vojske Republike Srpske Krajine i general Ratko Mladić. Razgovor su vodili otvoreno, ne koristeći šifre, o čemu je Miljanić na suđenju Slobodanu Miloševiću u Haagu svjedočio:

"Čečović je rekao da mu je eksplodiralo pričuvno strjeljivo i da ne može dalje, a Mladić mu je poručio: 'Čečoviću, nastavi napad, dobićeš rezervu municije. Ako se povučesh, streljat ću te.' To su bile točne riječi. U tome podrumu u tome trenutku je bilo još 60 civila kod mene, 60 žena, staraca i svi su slušali otvoreno taj razgovor. Nije znači bilo to da se nije čulo, čulo se je sve i jasno." (Zvonko Alač, "Ako ne nastaviš napad na Škabrnju, streljat ću te",

ŠKABRNJA, dne 18. studenoga A.D. 2009.

Polaganjem vijenaca uz spomenobilježje kraj masovne grobnice tik do igrališta tamošnje OŠ „Vladimir Nazor“ (!?!, op. p.) počeo je središnji dio obilježavanja tragičnog stradanja mještana ravnokotarskog sela Škabrnje u Domovinskom ratu.

"Dan sjećanja" je spomen-dan na 18. studenog 1991. kad je srpski agresor (po zapovijedi ozloglašenog ratnog zločinca Ratka Mladića!) u Škabrnji masakrirao 44 nedužna civila, uglavnom starce. U Domovinskom ratu su, kao što znamo, poginula 55 škabrnjska civila i 25 hrvatskih branitelja, a po okončanju samog rata šestoro ih je stradalo od mina.

Na komemoraciji su se uz nekoliko tisuća nazočnih hodočasnika iz

čitave Hrvatske i uz skoro sve žitelje Škabrnje okupili predstavnici najviših državnih, županijskih i inih institucija, HV-a, MUP-a RH, Crkve u Hrvata, te udruga proisteklih iz Domovinskog rata.

Komemoracija je održana na središnjem škabrnjskom Trgu dr. Franje Tuđmana i otpočela je izvedbom hrvatske državne himne, a zatim pozdravnom pjesmom i kraćim govorom kninskog pjesnika Nadomira Tadića Šutre koji je sa skupinom hodočasnika iz Kijeva (preko Knina) dopješačio u Škabrnju. Zatim je sve okupljene pozdravio domaćin Luka Škara, škabrnjski općinski načelnik, kazavši:

„Najvažnije je danas da zajedno, dostojanstveno, s poštovanjem i zahvalnošću odamo počast škabrnjskim braniteljima i civilnim žrtvama zločina velikosrpske agresije. Svi znamo da je Škabrnja danas, uz Vukovar, simbol stradanja. Škabrnja je posvećeni dio hrvatske zemlje gdje s posebnim

Komemorativni skup u Škabrnji

poštovanjem dolaze mnogi kojima je Hrvatska u srcu kako bi odali počast i zapalili svijeće za osamdeset i šest ubijenih škabrnijskih žrtava, branitelja i civila i isto tako deset poginulih branitelja iz susjednih Galvaca, Sukošana, Debeljaka i Zadra, kao i troje civila iz drugih mjesta koji su žrtve iste agresije...“, kazao je

Škara upozorivši kako je to velika brojka, a da se **odgovorni za te zločine još uvijek traže** (među tragačima zasigurno nije tzv. državni odvjetnik Mladen Bajić, op.p.) i pozvao nadležne da se učine svi potrebni koraci kako bi se odgovorni zločinci pronašli i kaznili, jer je to dužnost koju valja ispuniti i zbog prošlosti, ali isto tako sadašnjosti i budućnosti.

Okupljenima se iza načelnika Škare obratio i Marko Miljanić, prvi zapovjednik Samostalnog škabrnijskog bartaljuna, koji je izrekao nadasve dirljiv govor. Prilažemo ga u cijelosti iako se *mnogima* zasigurno uopće (i) ne će dopasti:

„Hrvatski branitelji, dame i gospodo, dragi prijatelji...

Prije svega izražavam najdublju zahvalnost što ste došli izraziti pietet nevino prolivenoj krvi.

Svake godine na današnji dan okupljamo se odati dužno poštovanje krvi prolivenoj na Oltaru Domovine. O poginulim hrvatskim mučenicima sve ove godine puno je rečeno, ali nikad dovoljno. Mi znamo za sve patnje, krv i suze, za svu tugu i ponos Škabrnje i Nadina. Mi znamo, ali ne znaju i ostali Hrvati i Hrvatice... sumnjam! A iz kojih razloga to kažem!? Iz čistih činjenica, jer smo mi voljom određenih krugova konstantno omalovažavani, sotonizirani, vrijeđani i podcjenjivani. I to konstantno svih ovih proteklih godina.

A sada par riječi o tom krvavom 18. studenom 1991. Taj dan za nas Škabrnjane, a sutradan i za Nadinjane, jest dan darivanja, dan ponosa i uzvišenosti. Tih dana smo pokazali kako se voli dom i Domovina, kako se daruje život Domovini. A zauzvrat, što nam se danas događa!? Iznad svega za toliko prolivene krvi nitko do dana današnjeg nije odgovarao, a bojim se da ne će ni odgovarati, jer to govore činjenice. Za svakog dosad okrivljenog na srpskoj strani 'nema dokaza', ali su zato puni zatvori hrvatskih branitelja. Tako se događa da hrvatski branitelji budu oslobođeni i po tri puta, ali vidi čuda, njima se sudi sve dotle dok ne dobiju zatvorsku kaznu. Tako imamo apsurd da za par ubijenih srpskih terorista

bude osuđena grupa vojnih policajaca na više od 40 godina zatvora. A gle apsurd: zapovjednik čete vojne policije – terorist Rađen na hrvatskom sudu biva oslobođen, a takvih vam apsurdna ima mnogo.

Hrvatski vitezovi koji su početkom rata nesebično pomagali Škabrnji danas trunu u hrvatskim i haaškim zatvorima, a oni koji su bili ideolozi velikosrpstva i pokretači svega zna po Hrvatskoj uživaju u blagodatima Brijuna. Oni koji su ohrabrivali svojim pjesmama četničke horde danas pjevaju po Hrvatskoj, ali zato hrvatski branitelj i domoljub ne može pjevati u zemlji za koju se borio.

Kada govorimo o pravdi i pravednosti onda pozivam sad i odmah predstavnike hrvatske vlasti da nam objasne danas slijedeće:

Zašto nisu pokrenuti postupci protiv srpskih terorista: Ratka Mladića, Tripka Čečovića,

Marko Miljanić, zapovjednik SŠB-a

Sretka Lakića, Milana Uzelca, Veljka Kadijevića, pukovnika Tkač Stevana!? Daleko bi me odvelo nabranjanje svih onih koji su odgovorni za nevino prolivenu krv.

Dame i gospodo, za sve naprijed navedeno postoje dokazi i dosta je više patetike i lažnih krokodilskih suza, jer lijepo je vidjeti predsjednika hrvatske države kako obilazi *napaćeni* srpski narod i s njima pije kavu, ali **nije se nikad udostojio spomenuti Škabrnju i Nadin**. On kapom i šakom dijeli odlikovanja, ali nije se sjetio majke 3 poginulih hrvatskih branitelja.

Dragi prijatelji, Škabrnja je smetala u bivšem jednopartijskom sustavu, a nekim i danas smeta. Zbog čega to kažem!? Pa moram zaboravne podsjetiti na slijedeće: **svi zločini u Škabrnji učinjeni su pod simbolom zla, a to je crvena zvijezda petokraka** u

koju se pojedinci i danas zaklinju. Njima je najveći problem bila i ostala krunica oko vrata hrvatskih branitelja. **Njima smeta križ, simbol patnje i stradanja hrvatskog naroda, njima smeta domoljublje, patriotizam i istinita hrvatska povijest.** Zbog svega toga i još mnogo drugih činjenica, nema oprosta srbočetnicima, jer za oprost treba pokajanje, a kod njih toga nema. Ili možda očekuju da se mi njima ispričamo što su nam masakrirali naše najmilije.

Hrvatski vitezovi, dame i gospodo...

Bila mi je izuzetna čast zapovijedati junacima Domovinskog rata, najhrabrijim sinovima hrvatskog naroda. Zato u ime svih poginulih, ranjenih, obespravljenih i krivo optuženih obećajem:

Nikad nećemo izdati svete ideale za koje smo živjeli i umirali!

Slava svim poginulim pripadnicima SSB-a na čelu s našim pokojnim Vrhovnikom.

Laka im hrvatska zemlja!"

Skup je u ime Koordinacije udruga proisteklih iz Domovinskog rata, pozdravio i g. Ante Martinac,

koji je u svom govoru naglasio kako se stradanje Škabrnje ne zaboravlja i da je u njoj svake godine sve više okupljenih. Nu, i njemu nije jasno **gdje su nestali svi ti srpski zločinci** - počnute li tolikih zločina u Škabrnji pa je pozvao pravosudna tijela RH da se ovo mučno stanje napokon okonča i da se zločinci smjesta pronađu i primjereno kazne.

Zadarski župan, g. Stipe Zrilić, u svom obraćanju skupu prisjetio se zlosretnih dana stradanja Škabrnje koja su se događala u vremenu stradanja cijele nam domovine Hrvatske, koja je ipak smogla snage i junački se oduprla žestokim napadima srbočetničke soldateske - ujedinjenih postrojbi **"kokarde i zvijezde petokrake"** koje su, dakako, ujedinjene razotkrile svoj dugogodišnji brak za koji smo svi mi znali, premda neki od nas uopće i nisu vjerovali da postoji, a to nažalost, neki ni danas ne vjeruju, rekao je župan Zrilić, poručivši da svi mi trebamo biti vječno zahvalni hrabrim Škabrnjanima što možemo živjeti u slobodnoj Hrvatskoj.

Komemorativni skup je pozdravio i posebni izaslanik predsjednice Vlade RH, g-đe Jadranke Kosor, ministar Božidar Kalmeta, s kojim je u ime Vlade bio i ministar dr.

Darko Milinović. Kalmeta je prenio premijerkinu poruku koja se, kako je rekao, duboko klanja svim žrtvama Škabrnje podsjetivši okupljene na 1991. godinu i na samu svirepost srbočetničke agresije koja je na najsvirepiji mogući način pogodila ovo (dotad) mirno i pitomo hrvatsko mjesto i sve njegove žitelje.

Naglasio je kako su pad Vukovara i srpski pokolj u Škabrnji dva najtragičnija događaja u novijoj hrvatskoj povijesti:

„I dosad smo se klanjali žrtvi Škabrnje, činit ćemo to i ubuduće, te nikad nećemo zaboraviti te žrtve“, rekao je između ostalog ministar Kalmeta i nastavio:

„Ali njihova žrtva nije bila uzaludna, jer su oni ustvari svojim tijelima zaustavili velikosrpski projekt spaljene zemlje - spaliti, uništiti i protjerati. Oni su zaustavili taj projekt, ta željeza, to gvožđe, one ondašnje armije i taj projekt je propao. I zato je njihova uloga u Domovinskom ratu ne samo nezaobilazna nego i ogromna, velika i najveća...“, poručio je Kalmeta, koji se složio s prethodnim govornicima kako još uvijek nisu kažnjeni sudionici zločina počinjenih u Škabrnji:

„Nisu nažalost, još kažnjeni ni mnogi drugi zločinci, ali ratni zločin ne zastarijeva i hrvatska država nikad ne će odustati od toga da oni budu izvedeni pred sud i da budu kažnjeni za sva zlodjela koja su napravili“, rekao je na kraju svog govora ministar Kalmeta, koji je obećao kako će Vlada RH i dalje nastaviti pomagati Škabrnju.

U ime Hrvatskog (državnog) sabora okupljenima se obratio dopredsjednik Josip Friščić, istaknuvši kako žrtva Škabrnje nije bila uzaludna:

Mimohod prema škabrnjskom groblju sv. Luke

msgr. Ivan Prenda na početku sv. Mise

„Prije 18 godina Škabrnja je gorjela, a danas su se ljudi vratili i grade život za sebe i za one koji će doći, i tako održavaju sjećanje na sve koji su sebe dali za slobodu. Mi smo sretna generacija, ali generacija koja je krvlju natopila svoju zemlju“, rekao je Friščić i zaključio:

„Žrtve Škabrnje i Vukovara nisu bile samo žrtve za svoja ognjišta, jer je neprijatelj čineći masakre u tim mjestima slao poruku i drugima da bježe sa svojih ognjišta. Ali ta poruka je bila izazov hrvatskom narodu da se suprotstavi neprijatelju i obrani svoju zemlju!“

Nazočne je pozdravio i kontraadmiral Zdenko Simičić, koji je između poručio:

„Škabrnja će ostati zauvijek simbol hrvatskog otpora i žrtve!“, istaknuvši kako su škabrnske žrtve svojim životima posvjedočili svoje hrvatstvo, te da će „naša zahvalnost za njihovu žrtvu biti trajna“.

Cijeli komemorativni skup uveličan je glasovima škabrnskog os-

novnoškolskog zbora te **kazivanjem pjesmama Katarine Pavičić, kćeri poginulog škabrnskog hrvatskog branitelja**, kao i recitacijama zadarskog glumca Zlatka Košte.

Poslije komemorativnog skupa u škabrnskoj župnoj crkvi Uznesenja BDM nadbiskup zadarski msgr. Ivan Prenda predvodio je Misno slavlje.

U propovijedi je pripomenuo kako hrvatski narod radi svoje budućnosti nikada ne smije zaboraviti istinu o obrani Domovine, a između ostalog je kazao:

„Mi smo, nažalost, u ovom povijesnom trenutku naše države svjesni bolnog zaborava velike cijene naše slobode, osobnog i nacionalnog dostojanstva. Zar tako brzo i zar već? Mogu li trenutne teškoće, ma kolike bile, u izgradnji hrvatskog društva izbrisati naš ponos i oslabiti vlastitu odgovornost na svim područjima života?“, upitao se nadbiskup Prenda naglasivši kako Vukovar i Škabrnja trebaju zauzimati posebno mjesto u u

srcima svih Hrvata:

„Nismo bili pošteđeni od lažnih usana ni prijevarna jezika iz svijeta koji nas nije poznao i nije nas želio u zajednici slobodnih naroda“, upozorio je nadbiskup pripomenuvši kako smo ipak dobili potporu nekih prijatelja iz svijeta, te jasnu potporu Svete Stolice i osobno Ivana

Pavla II. Jer naš narod je ostvario pobjedu u znaku križa i molitve u kojoj je krunica imala glavnu ulogu:

„Egzodus, izlazak našeg naroda iz ropstva opake ideologije i njene tlačiteljske države prvenstveno je dar Božje ljubavi prema nama, zatim plod neslomljive volje hrvatskog naroda, osobito naših branitelja, a onda i prijatelja u svijetu“ - kazao je msgr. Prenda i upozorio kako je danas posve neprihvatljivo omalovažavati ili pak zaboraviti istinu iz nedavne nam povijesti:

„Ta istina mora živjeti u svijesti svakog hrvatskog čovjeka ako imamo imalo ponosa i odgovornosti prema vlastitom nacionalnom identitetu“, rekao je nadbiskup, upitavši:

„Gdje je taj naš potrebn i opravdani ponos? Biblija utemeljuje čovjekov ponos na činjenici da je Božje dijete. Istinski ponos nema ništa zajedničko s ohološću koja je izobličene ponosa. Ponos je

plemenit osjećaj u čovjeku zbog vrjednota koje nosi u sebi i zastupa ih pred Bogom i ljudima. Srodan je slobodi i pouzdanju iz kojeg taj stav zrači. Znači naslanjati se na nešto da bi čovjek opstao pred sobom, drugima i Bogom. Dičenje svojim vrednotama je plemenito kad počiva na Bogu i čovječnosti. To znači biti uspravan u dobru i u zlu. To nam je zbog svega što smo, usprkos teškoćama, kao narod postigli u tako kratko vrijeme, jako potrebno radi našeg samopoštovanja i poštovanja drugih prema nama", zaključio je nadbiskup spomenuvši nepobitnu činjenicu kako (i koliko) je zaborav ušao u skoro već sve hrvatske obitelji u kojima se stva-

ra ljubav prema kršćanskim vrjednotama, svetoj nam katoličkoj vjeri, domu ali i Domovini:

"Je li i koliko je zaborav blistave pobjede hrvatskog naroda ušao u naše škole gdje se oblikuju budući nositelji života i kulture hrvatskog naroda?" Je li i koliko taj zaborav ušao u naše intelektualne krugove, medije i javno mnijenje" - upitao je nadbiskup Pređa, potičući sve nazočne na molitvu za hrvatske branitelje koji su nas svojim junaštvom zadivili, ali i zadužili služeći Domovini, poručivši na kraju:

„Neka nas Bog sve ispuni ponosom, ali i odgovornošću u nadolazećem vremenu“.

Nakon nadbiskupova blagoslova, tj. po završetku sv. Mise tužna povorka u mimohodu je krenula do groblja sv. Luke gdje se ispred središnjeg križa, kraj kojega su upisana imena svih poginulih Škabrnjana, nadbiskup Pređa predmolio za pokojnike škabrnske, tj. hrvatske mučenike. Potom su državna izaslanstva, predstavnici MORH-a, HV-a, MUP-a RH, te mnogobrojne Udruge proistekle iz Domovinskog rata i poštovatelji škabrnskih žrtve (čija su imena u toj prigodi posebno izgovorena) iz cijele Hrvatske i Herceg-Bosne položili vijence i zapalili svijeće.

HRVATSKI ALAMO

Na Zrinskoj gori (Trgovska gora) je tvrđava Gvozdansko koju je podigao Petar Zrinski 1488. godine radi zaštite svojih rudnika srebra i olova od nadolazeće turske opasnosti.

Znajući za bogatstvo toga kraja Turci su sve sile uprli da osvoje Gvozdansko. Od 1571. do 1577. poduzeli su četiri neuspješne vojne.

Osim stanovnika tvrđave u nju se sklonilo i nešto rudara iz okolnih sela tako da je u tvrđavi ukupno bilo 300 ljudi.

Turci su pod vodstvom Ferhat-paše sa 6.000 vojnika opkolili grad i napadali ga više mjeseci bez uspjeha. Kako branitelji grada nisu imali šta jesti, pojeli su sve što su imali pa čak i štakore koji su bili u gradu i zadnje su pojeli i graničarske pse koji su ih spasili od Turaka.

Tog kobnog dana kada je tvrđava osvojena - 13. siječnja 1578. - turska vojska je prišla gradu u

kome je sve utihnulo. Ni puška nije planula. **Kada su Turci provalili gradska vrata u gradu su našli samo mrtva tijela 300 hrvatskih junaka.**

U gradu nije bilo ni hrane ni vode. Taj strašan prizor ganuo je Ferhat-pašu te je odredio da se mrtvi

branitelji pokopaju na kršćanski način uz najveće vojne počasti po okolnim osvojenim selima.

Iste je godine hrvatska vojska oslobodila Gvozdansko u kojemu je ostala vojna posada sve do 1774 g. kada grad ostaje napušten.

Gvozdansko

ŽIVOTINJOLJUBIVI ŽITELJI U HRVATSKOJ

Rudi Tomić, Kanada

Hrvatska kao da je postala zemlja životinjskog carstva. Prema statističkim podacima **svaka treća obitelj u Hrvatskoj drži neku životinju kao kućnog ljubimca.**

(U tom znanstvenom proučavanju ljudskog društva, načina življenja i gospodarstva nisu uneseni podatci o samcima oba spola koji žive kao podstanari, jer se njihova prebivališta često mijenjaju bez najave o promjenama adresa.)

Bilo je uvijek ljubitelja fauna (životinja), kao što su domaći psi-ći, mačkice, kanarinci i sl. ali te životinje nisu bile nikada toliko humanizirane kao u ovo naše vrijeme. **A nisu bile ni zamjena za dječicu**, već su i one bile mahom namijenjene djeci za zabavu. Ima bračnih parova, koji kao vlasnici ugojenih ljubimaca, odgađaju stvaranje obitelji; ne žele imati djecu, jer se već imaju s nečim zabaviti, ne samo u vrtu, dnevnom boravku, nego u i – krevetu.

Dakle, umjesto djeteta, koje se u ranim danima života, u zoru, želi uvući u krevet među tatu i mamu, kod takvih se mladih ljudi protežu životinje, nerijetko i ližu s njima. Domaći ljubimci imaju čak i dnevne vrtiće, jer bračni parovi imaju svoje radne obveze, od čijih se zarada plaćaju veterinari, frize-ri za životinje, pa čak i određene vrsne djetete. Troškovi su veliki. **Hrana i usluge za životinje mogu biti skuplje nego za čeljad.**

To nije sve. **Ima, naime, obitelji iz koje nitko ne radi, niti zarađuje, ali svejedno imaju velike pse kao telad**, koje vo- daju gradom na dnevne šetnje.

Ako takvi žive i od socijale, to se ne može lako ustanoviti, jer i oni i njihovi ljubimci redovito dobro izgledaju!

Većini onih koji imaju zaposlenje, plaće su niske, dok drugi uzalud traže posao, jer velika je besposlica. Ipak, kafići su puni i danju i noć, a u noćnim lokalima grmi od huke i instrumentalne buke. Od kuda ljudima novac za takav način života?

Iz prevelike ljubavi za životinjama i za osobnim uživanjem izgubljen je osjećaj za obitelj, za nasljeđe, a povezano s time izgubljen je i osjećaj za domovinu, nakon što je sve svedeno na jedno: Ja! To jadrno "ja" izgubljeno je u moralnom, vjerskom i društvenom pogledu. *"Jadan ti sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnoga tijela."* (Rim. 7: 24)

Hrvati se odriču svoje posebnosti

Zanimljiva su bila neka nedavna zbivanja u Hrvatskoj. Naime, na komemoraciji povodom 18. obljetnice genocida u Vukovaru Mesić se pita: **Gdje je bila Europa kad je Vukovar gorio?** A mi bismo ovdje rado htjeli znati, **gdje je bio Mesić, predsjednik Jugoslavije, kad je Vukovar gorio?**

U međuvremenu na HTV bio je prikazan partizanski film "Sutjeska" i Titove ofenzive!

Ovu hipokriziju ocijenio je jedan hrvatski intelektualac riječima: **u hrvatskoj vrhušci nisu kršćani nego su kukavice i kurve!**

Očito je, radi se o prihvaćanju protuslovlja (paradoksa) kao zakona u Hrvatskoj. Sustavno se nameće poslušničko mišljenje ve-

ćini žitelja, koje se nerijetko *učvršćuje* saborskim (državnim?) odredbama i medijskim (znanstvenim?) istraživanjima, te na takvim ciničnim "spoznajama" stvaraju se predodžbe: Hrvati nisu sposobni (čak ni zaslužni!) imati svoju suverenu državu.

Ratifikacija Arbitražnog sporazuma sa Slovenijom, izglasana (11. 20. 2009.) u Saboru sa 129 glasova za i 6 protiv, potvrdila je teoriju – **bez osjećaja za obitelj i vjeru nema ni osjećaja za domovinu: vole ljude svake boje; vole tuđe više nego svoje!**

Smišljena prevara. Najprije je predsjednik RH Stjepan Mesić potaknuto **uklanjanje Kristovih raspela iz javnih ustanova**, potom je u tisku optužena Crkva u Hrvata zbog "promoviranja ustaštva"; te konačno i biskupi zbog "ljudskih prava", jer ne dozvoljavaju pederske brakove. Samo tako, i zbog toga, ušutkana je i oporba te je bilo moguće ratificirati Arbitražni sporazum sa Slovencima bez referenduma! Saborški zastupnici misle da je sve časno što je dopušteno.

Tko je razuman mogao očekivati da će se saborski zastupnik **Damir Kajin** (IDS) i predsjednički kandidat, usprotiviti Sporazumu i biti – najglasniji; u danom trenutku stao je u obranu hrvatskih nacionalnih interesa! "Cilj slovenske politike bio je samo jedan – kako se domoći mora i bojim se da će im to poći za rukom. S druge strane imamo slovenske političare koji prema Hrvatskoj nisu učinili niti jednu gestu –

drže vojsku na Svetoj Geri, ne žele razriješiti pitanje duga Ljubljanske banke. Mi njima dajemo sve, a oni nama ništa", naglasio je Kajin. On smatra da bi o Sporazumu trebalo pitati građane (hrvatski narod) na referendumu, koji bi se mogao održati kada i predsjednički izbori, pa ne bi bilo dodatnih troškova.

Tko je mogao očekivati da će Kajin pokazati više osjećaja za nacionalnu politiku i državotvornost od tolikog broja desničarskih i ljevičarskih saborskih zastupnika, odnosno hrvatskih euroulizica – makijavelista!? Damir Kajin poznat je kao provincijalac, Istranin i mediterijanac, kojem su ideološki (socijalistički) stavovi i stranački probitci važniji od hrvatskih nacionalnih interesa. Jasno je, da su to na oko samo bile teoretske mogućnosti, no te mogućnosti imaju svoju potkrepu, **jer se je Kajin, koji je najcrveniji među crvenima, suprotstavio nametnutom Sporazumu.**

Hrvatska prodana budzašto

Što će nam donijeti ulazak u Europsku zajednicu? Ništa. Jer je uvjetovan tolikim prisiljenima i ustupcima. No, s ulaskom Hrvatske u EU, koja ne će ući prije Srbije (2017., po britanskoj strategiji), izgubit ćemo nadzor nad svim

proizvodima i prirodnim bogatstvima, a posebice na obradiva zemljišta.

Vjerojatno nema naroda u svijetu, u kojem ima toliko ljudi koji bi htjeli uništiti svoju vlastitu državu samo da budu sluga u neakvim međunarodnim asocijacijama, odnosno bivšim diktaturama. *Longe fugit, qui suos fugit!* (Tko se svojih odriče, ostaje sam!) Tko čita tiska i gleda hrvatsku televiziju, lako se može uvjeriti ili u takozvanu "hrvatsku samomržnju" ili pak u neobično velik broj onih koji Hrvatskoj ne žele dobro!. **Ne možemo pronaći ni jedan narod, u kojem ljudi više drže do domaćih životinja nego do svojih sunarodnjaka.** Isto tako, i zbog toga - besmisleni su i brakovi bez potomaka, nisu to obitelji Božjeg naroda, nego su udruženi potrošački parovi bez vizije o budućnosti. U slučaju trudnoće ženama se nude pobačaji u svim zdravstvenim ustanovama. Dakle: izgubljena je prva generacija u demokratskoj Hrvatskoj.

Naime, mada u Hrvatskoj ima toliko domaćih životinja, zbog kojih su gradske ulice i parkovi puni izmeta; ima također i izobilja ljudskog ološa. Ni to nije dosta – nego još uvoze putridane iz Beograda: Cecu, Brenu, Bajagu, i druge garibe da još više zalude hrvatski mladež, koja već boluje od životinjoљubiva; koja je djelomično drogirana, djelomično homoseksualizirana, djelomično ateizirana i djelomično anacionalizirana. Tako se odgaja hrvatska mladež u našim gradovima, te u mnogo čemu podsjeća na gradove grijeha i razvrata, kao u što su bili biblijski gradovi - Sodoma i Gomora.

U Hrvatski Sabor? Sada ne može.

Zaključna misao

Hrvati se moraju osvijestiti i oblikovati u državotvorni narod. Baš zbog toga treba se boriti i izabrati predsjednika koji će biti uzor narodu u svojim ljudskim, vjerskim i nacionalnim vrlinama. Ili će zaludeni narod opet izabrati

"novog" Mesića, "kako bi kotirali na političkoj ljestvici, kako u Hrvatskoj, tako i u EU, u situaciji kakva je sada..." (D. Pavuna)

Svi znamo kakva je situacija u Hrvatskoj sada: narod nije slobodna, država nije oslobođena od komunističkih natruha; upravlja-

na je starim dušmanima: udbašima, "antifašistima" i kriminalcima, koji svoje milijune, kao i droge - mjere na istoj vagi. To je to! Tko hoće shvatiti, sve je (do)rečeno.

GLUPI VITEZOVI ILI VITEŽKI GLUPANI

Samo devet njemačkih vojnika zauzelo je Beograd 12. travnja 1941.

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

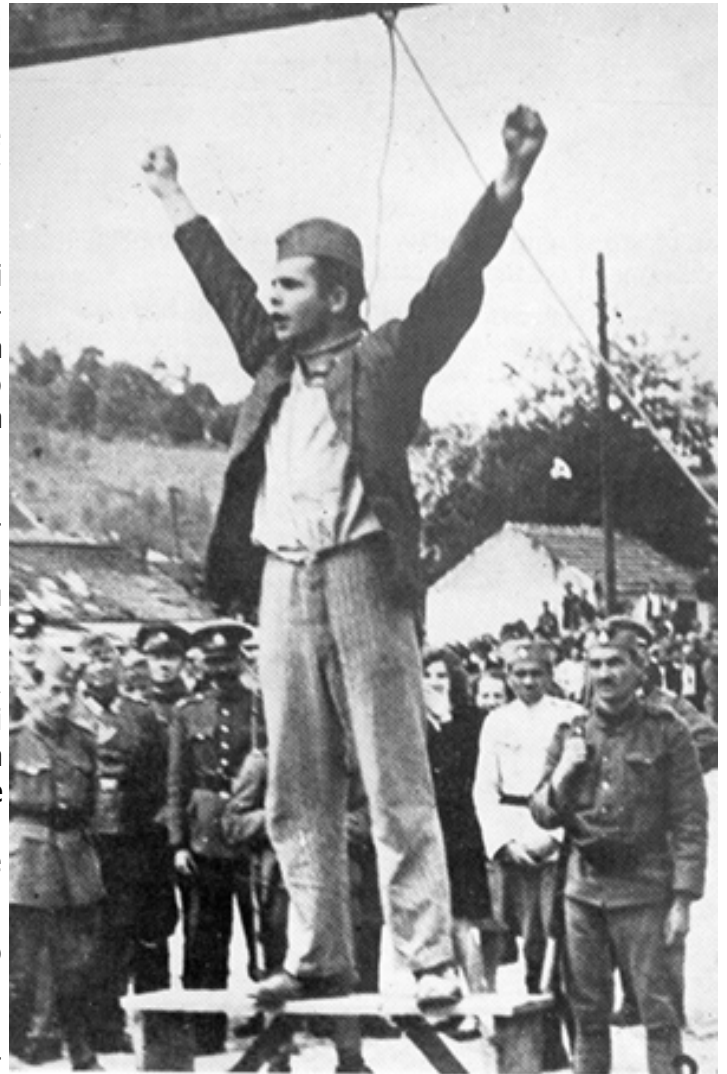
Boj ne bježe svjetlo oružje, već boj bježe srce u junaka, kaže stara poslovice. Nu, sama ta "srčanost" (odvažnost, hrabrost, smielost) bez prepedenosti ratnika, barem u modernom načinu ratovanja, u puno slučajeva proizročila bi velike, nepotrebne gubitke strani "hrabrih" i nerietko ostala bezuspješna. Nu, ako ratnika uz nadprosječnu prirodnu smjelost krasi i prirodna mudrost, a uz to pozna i mentalitet protivnika, on je kadar i u naoko nemogućim prilikama izvršiti spektakularni poduhvat i s vrlo malim brojem odanih mu ljudi poraziti mnogostruko jačega neprijatelja. To će nam posvjedočiti ovaj mnogima nepoznati ali istiniti, dokumentirani, ratni podvig jednog njemačkog časnika u 2. svjetskom ratu.

U svojoj knjizi "Deceptions of World War II", William B. Breuer opisuje jedan neobično hrabri i briljantno izvedeni poduhvat jedne vrlo male njemačke jedinice na 12. travnja 1941. Toga dana jedna motorbiciklistička juršna satnija njemačke SS Panzer divizije "Das Reich" našla se

na sjevernoj obali Dunava kod Beograda. U to vrijeme nabujali Dunav izgledao je kao neprebrodjiv bedem koji zaštićuje Beograd. Most na Dunavu preko kojega je ova SS divizija trebala prijeći, srbijanska vojska je minirala i srušila ga u rijeku.

Zbog toga, svaki vojnički poduhvat za a uz ima nje grada, u širem smislu, bio je nemoguć.

Uzprkos naoko toj neprebrodjivoj zapreci, hauptsturmführer SS (satnik) Fritz Klingenberg, promatrajući udaljeni cilj, iako je kao izvidnica sam sa samo šačicom (8) vojnika bio daleko izpred ostalih snaga divizije, odlučio je da preko bijesnih valova nabujalog Dunava pokuša sam zauzeti Beograd. On i njegovi vojnici odmah su pošli u

Ustanak naroda i narodnosti Jugoslavije

potragu za bilo kakvim plovilom i negdje poslije podne našli su na obali jedan mali čamac i odmah se uputili preko biesnog Dunava u Beograd na suprotnoj obali. Iako su ih bijesni valovi Dunava nekoliko puta skoro potopili, ipak su uspjeli prijeći do suprotne

obale.

Iskočivši na pieščanu obalu, Klingenberg je poveo svoju "četu" u naoko nemoguć zadatak zauzimanja velike srbijanske metropole s 8 njegovih vojnika. Klingenberg je računao na dva čimbenika, na kriš i iznenađenje, jer su, kako pisac veli, Jugoslaveni bili još ošamućeni i smušeni od njemačkog bombardiranja prije nekoliko dana i nisu očekivali ovako malu grupicu njemačkih vojnika u centru njihovoga grada. Scenarij se razvijao gotovo baš onako kako ga je njemački satnik predvidio. Neposredno poslije izlaska iz čamca, ova se mala SS grupa srela s kontingentom od 20 vojnika Jugoslavenske vojske. Šokirani sa susretom neprijateljske vojne formacije u Beogradu, jugoslavenski vojnici su se predali bez otpora.

Nekoliko minuta kasnije, nekoliko vojničkih kamiona punih srbijanskih vojnika približilo se Njemcima, koji su odmah preko njih ispalili nekoliko rafala - i mesmerizirani Jugoslaveni su kapitulirali.

Božanstva rata, još su se smiješila Klingenbergu. Jedan od zarobljenih jugo-vojnika bio je etnički Nijemac (Volksdeutcher) koji je pristao da im bude vodič i tumač. Preuzevši zarobljene kamione, Klingenberg i njegovih 8 vojnika uputili su se prema Jugoslavenskom ministarstvu rata, gdje su našli praznu zgradu: "Visoka komanda" je pobjegla. SSovci su se odvezli do zgrade Njemačkog poslanstava gdje ih je vojni ataše, koji je tu sam ostao poslije bombardiranja od strane Luftwafe, ushićeno pozdravio. On je bio iznenađen i začuđen da su Klingenberg i njegovih 8 vojnika svojom dobro smišljenom maskaradom uvjerali obranu Beograda da je cijela oklopna SS divizija "Das Reich" ušla u grad.

Nu, ako je vojni ataše bio zapanjen, bez sumnje jugoslavenske civilne vlasti bi isto trebale vjerovati da se čitava njemačka divizija probila u Beograd. Tako, pošto je Klingenberg uspješno izveo smion i vrlo odvažan blef (obmanu), njemački barjak je odmah podignut nad zgradom

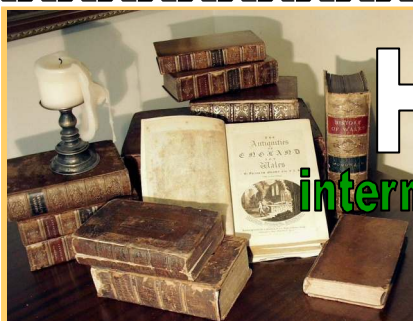
Njemačkog veleposlanstva, a sam Klingenberg je odmah poslao jednog civila da obavijesti gradonačelnika Beograda da je Beograd pod potpunom kontrolom SS divizije "Das Reich". Dva sata kasnije gradonačelnik u pratnji nekoliko njegovih viših dužnosnika stigao je pred njemačku ambasadu i formalno potpisao predaju grada. Klingenbergov trik polučio je sjajan uspjeh. Tek idućeg dana, zaslugom Klingenbergova i njegovih 8 vojnika, njemački su oklopnjaci bez otpora ušli u Beograd.

Nu, vjerujem da su Klingenberg i njegovi suborci (ako su preživjeli rat) za taj svoj briljantni poduhvat vjerojatno, umjesto pohvale, bili počašćeni poniženjima, prezirom obtužbama i uvredama. Tako to uvijek biva sa svim pravim herojima, a posebno s našim hrvatskim. To nam danas najbolje svjedoči tkzv. Haški Tribunal. Možda je to ipak naša kolektivna krivnja kao naroda. Naroda koji se kroz svoju dugu povijest većinom borio za tuđe probitke. Naroda čiji su ratnici ginuli za kršćanstvo i islam, za tuđe careve i sultane. Uvijek smo dobivali bitke, a gubili ratove. Tako je to bilo u prošlosti a, vjerovali ili ne, tako je bilo i u ovome Domovinskom ratu. Dobili smo sve bitke, ali izgubili smo rat. Jer da smo ga dobili ne bi danas Hrvatskom opet vladali oni koji su bili na vlasti i prije rata. Jer dozvoljavama izdajnicima da nas vode za nos. Da trguju s čašću i životima naših heroja. Da nesmetano mešetare s hrvatskim teritorijem.

Uzprkos svoj hrabrosti uvijek smo na koncu prevareni, nismo li još jednom dokazali da smo uvijek bili glupi vitezovi, ili viteški glupani?

Ada Ciganlija i tzv. "Paradajz turizam"

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Knjiga će biti u prodaji od
20. prosinca 2009. godine.

Osigurajte već sada svoj primjerak!

Cijena u pretplati
(do 15. prosinca 2009.):

60,00 kuna

Cijena u prodaji:

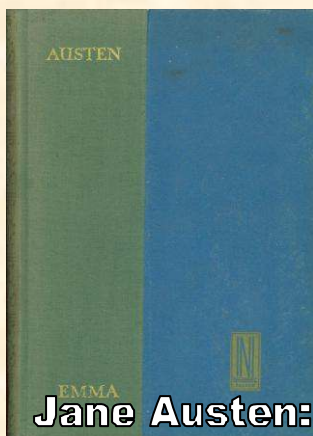
75,00 kuna

Novo!

Vam predstavlja antikvarne knjige:

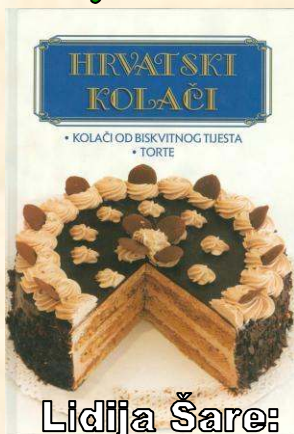
Cijene treba uvećati za troškove dostave!

Jane Austen:

Emma

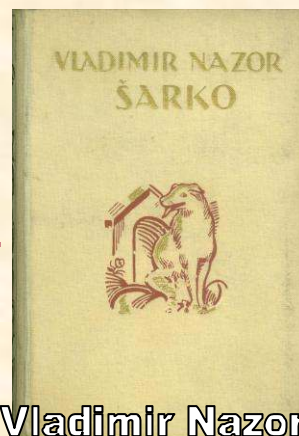
60,00 kuna

Lidija Šare:

Hrvatski kolači

50,00 kuna

Vladimir Nazor:

Šarko

60,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtje poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

VUKOVAR IZ PASJEG KUTA ILITI ŽUĆO I MAZA

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Vukovar – grad heroj. Vukovar - simbol stradanja hrvatskog življa. Vukovar - grad ljudske tragedije i neljudskih odnosa.

O ljudskim sudbinama Vukovara puno je stranica papira ispisano. Ali mnogo je toga ostalo i nezabilježeno. Kako su moji pasji rođaci preživjeli vukovarske tragedije i kako teče njihov život poslije o tom nigdje nisam našao ni slovca. Pa da Vas bar ja podsjetim, da je u tom gradu patnje i užasa, bilo, i da još uvijek ima, osim ljudi i drugih živih stvorenja. Prilikom mog zadnjeg posjeta Vukovaru, sreli smo se s Vladimirovim prijateljem Mikšom, koji nam je ispričao priču o dvoje zaljubljenih peseka, Žuci i Mazi.

Kako u ljubavi među ljudima nema granica, tako i peseki nisu izuzetak o čemu svjedoči i ova priča. Maza mala kujica bez pedigrea koja stanuje u prizemlju novo obnovljene prekrasne bijele zgrade u centru Vukovara pored bolnice svakodnevno je svojim nestašlucima i svojom umiljatošću pokušavala tmurnu vukovarsku stvarnost svima svojim sustanarima maksimalno uljepšati. Nije to bilo lagano, nije uvijek ni uspijevalo, ali Maza, mora se priznati, maksimalno se trudila. I kada nije bilo nikoga kod kuće, ona je sa svoga balkona radosno mašući repom pozdravljala sve prolaznike i osobito se radovala djeci.

Na žalost, ili možda ipak, na svoju sreću, pojavio se jedan dan niotkuda, kao simbol povratka života u Vukovar pod njenim balkonom mali simpatični mješanac kojem

se Maza očito svidjela na prvi pogled. Žučo, kako su ga stanari kuće u prvom trenu nazvali ni uz sve njihove pokušaje da ga otjeraju nije želio otići ispod balkona i uporno je pratio Mazu, rekli bi, kuda ona okom, on skokom. No ubrzo se ustanovilo, da ni Maza nije bila imuna na ove znakove pažnje. Planula je strastvena ljubav i Maza je znala pobjeći od kuće i s Žučom proboraviti po cijeli dan, pa i preko noći.

Vidjevši, da tu nema šale i da je ljubav bez sumnje obostrana, susjedi su prekrstili psiće i Žuci dali ime Romeo, a Mazi Julija aludirajući očito na osobe iz romana. Nekima se ta ljubav toliko svidjela, da su počeli Romea i njegove osjećaje u potpunosti uvažavati i donositi mu pod balkon hranu i vodu. Jedna dobra duša sažalila se nad sudbinom tog malog nezaštićenog peseka, jer su slijedila razdoblja duge i hladne zime, pa je Romeu poklonila malu drvenu pasju kućicu. Pasju kućicu stanari su postavili najprije iza zgrade, no to se Romeu nije svidjelo, budući da nije odande mogao gledati svoju Juliju. Svoje proteste izražavao je oštrim lajanjem sve dok stanari nisu shvatili u čemu je problem i kućicu preselili ispod balkona. Njegovom oduševljenju tada nije bilo kraja, tim više što je sad bio i bolje zaštićen za vrijeme kišnih, hladnih i vjetrovitih dana.

I tako su tekli dani protkani ljubavlju Romea i Julije i ta Romeova kućica postala je za svu vukovarsku djecu prava atrakcija. Svakog dana djeca su redovno obilazila Romea prolazeći kraj zgrade na putu do škole i sa oduševljenjem su gledali kako Romeo uživa u svom domu i kako nestrpljivo čeka željeni trenutak kad će se sastati sa svojom Julijom. I stariji

su sa znatizeljnom promatrali ovu idilu. Danonoćno tužna i smrknuta lica ozarila su se sa smiješkom prilikom prolaza kraj Romeove male kućice, ovi osmjesi značili su nadu u bolje sutra. Bilo je doduše i onih kojima se Romeo nije sviđao, na neke je znao zalajati, pa ih je uplašio, jer uvijek se nađe ljudi koji ne vole životinje i boje se psa, pogotovo psa litalice. No Romeova upornost i ljubav na kraju su pobijedili. On se iz dana u dan osjećao sve bolje, osjetio je, da je voljen i prihvaćen, kako od svoje Julije, tako i od svih svojih sugrađana.

No sve što je lijepo ne traje dugo i kao što naš narod kaže - svaka ljubav ima svoj kraj. Tako je i ova idila nasilno prekinuta. Našao se ipak netko komu je tuđa sreća, pa makar i pasja zasmetala. Prijava o postavljanju kućice stigla je komunalnom redarstvu i komunalna služba je ubrzo reagirala. Došla je naredba o uklanjanju kućice i to u roku ODMAH s prijetnjom prekršajnog postupka i kazne. I kućica je uklonjena, naš Romeo je ponovno ostao na ulici. Nisam ga poslije vidio, da ga pitam kako se osjeća, i što misli o tim i takvim "ljudskim" postupcima.

Međutim, pitam se ja sad, kakva su ta ljudska stvorenja? Kako brzo mogu zaboraviti kroz što su sve prošli. Kako je moguće, da u jednom gradu prepunom ruševina nekom smeta - mala pasja kućica. Što znači za sve te ljude svetost doma ili je dom samo za one – odabrane? Što li će se sada dogoditi s našim Romeom. Možda preživi još neko vrijeme i bez kućice. Možda stigne i nalog, da ga se odavde silom odstrani ili ne daj Bože - uspava. Julija pak ima svoj topli dom, ima i dosta aspiranata za nju koji marljivo obilaze njezin

balkon, da bi došli do nje. Do sada ih je Romeo sve s uspjehom otjerao. Može li se svaki od nas, pa i od Vas dragi čitaoci sutra naći u poziciji našeg Romea. Pokušajte biti ljudi u punom smislu te

riječi. Budimo jedni drugima na pomoći, veselimo se životu i sreći i onih oko nas. Zamislite nad tim, bar malo. Hvala Vam.

Av, av, av
pozdravlja Vas Vaš ROI

PS – Pri sjećanju na Vukovar sjetih se na pjesmicu mog Vladimira – Gori plamen Vukovara, pa da i Vas upoznam s njom.

ANKETA O OČEKIVANOM GLASOVANJU ZA PREDSEDNIČKE KANDIDATE

Izvijestio **Vladimir Biondić**,
Zagreb

Nastavno prikazujemo rezultate Ankete o očekivanom glasovanju za predsjedničke kandidate koju je Udruga za kontrolu izbora HONI provela u vremenu od 14.11.2009. do 3.12.2009. Ukupno je anketirano 8.000 glasača.

ROI – Rudi, zakaj je Tvoj šef rekao da bu delal kakti kojn, kaj ni trebal reć da bu delal kak vol.
Rudi – Roi, Roi baš si bedaček, pa nis valda svatil da on misli na onog radnog kojna, već na onog paradnog, a kolko je meni poznato paradnog vola ni, pogleć si samo fotku v prilogu.

Rezultati:

Ivo Josipović	1.062 glasa	13,28%
Milan Bandić	1.030 glasova	12,87%
dr. Miroslav Tuđman	930 glasova	11,62%
dr. Andrija Hebrang	810 glasova	10,12%
Nadan Vidošević	779 glasova	9,74%
Dragan Primorac	774 glasova	9,68%
Josip Jurčević	471 glas	5,89%
Vesna Pusić	294 glasa	3,67%
ostali kandidati ispod 4%	359 glasova	4,49%
odbili izjasniti se	1.491 glas	18,64%

GORI PLAMEN VUKOVARA

Vladimir Biondić, Zagreb

Gori, gori plamen Vukovara – maglu diže s kršćanskog oltara
Pamti priču o ljutome boju – kako Hrvat brani domovinu svoju
Hrvatska bi navijek zemlja sveta – traje ona već stotinama ljeta
Trajati će ona do sudnjega dana – Antikristu zauvijek bit će brana
Hrvatska je legenda i mit – svem kršćanstvu vječno bit će štit
Ti Hrvat budi, u srcu, u duši – ne daj nikom da svetinje nam ruši
Domovinu sine, svoju voli i štiti – znaj, ponosito je Hrvat biti
Križ sveti nek Ti putokaz bude – voli svoju zemlju, svoje ljude

Na branik stani ove zemlje svete – kada god nam aveti zaprijetu
U mislima nek Ti bude slika – voljenog nam Zadre bojovnika
I svih tih junaka bez imena, broja – pamtit ćemo likove heroja
Krvcom zadojena zemljo Vukovara – slika Ti si plama sa oltara

Kolone duge, idu bez kraja – pred očima oris im obećanog raja
Ostatci Vukovara, suze u očima – u tome času i mi smo s njima
Ne boj se moj grade doći ćemo Tebi – vratit slobodu i ponos sebi
I dan taj se rodi, oblak mira plovi – na njemu lebde naši sokolovi

Krunica im oko vrata, križ im u ruci – bježte aveti, bježte crni vuci
Nek križ nam njihov, putokaz bude – o prošlosti, drugi će da sude
Sa obale vječne i sa puno žara – navijek će svjetlit svjetla Vukovara
Gori, gori vječni plamen – Vukovar će nama, navijeke biti zna

JESTE LI ZABORAVILI?

prof. dr. sc. don Josip Čorić,
Split

Zatrpajmo haažki sud i ove godine još većim brojem čestitaka našem generalu!

Adresa: **general Ante Gotovina, P. O. Box 13888, 2501 EW The Hague, The Netherlands**

Prije četiri godine haažki sud bio je zatrpan božićnim čestitkama hrvatskom generalu i junaku hrvatskog obranbenog rata Anti Gotovini. Koliko vas je spremno ove godine odvojiti pet kuna i pet minuta za hrvatske mučenike?

Prosljedite ovu poruku dalje u što većem broju! Zatrpajmo i ove godine ovu masonsku gnojnicu porukom mira i ljubavi za našeg generala!

Andrija Mažić,
hrvatski branitelj iz Siska

CROATIA LIBERTAS

NEVLADINA ORGANIZACIJA

dr. Ante Starčevića 68, E-1, 88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i Hercegovina
1. prosinca 2009. godine
GF-23221-21-09.

Poduprijeti inicijativu Valentina Inzka za višim stupnjem autonomije Hrvata u BiH.-

Povodom inicijative Visokog predstavnika Valentina Inzka i OHR-a **kako bi Hrvati u BiH morali imati visok stupanj autonomije**, pozivamo sve hrvatske političke stranke da podupru ovakav poticaj koji može pomoći budućim ustavnim rješenjima. Neophodno je iskoristiti potpuno iste europske inicijative koje mogu dovesti do visokog stupnja poštivanja prava Hrvata u BiH **kao što je to slučaj u Vojvodini i drugim dijelovima EU-a. Nad hrvatskim narodom se danas provodi etnocid, kulturocid, gušenje ljudskih prava te najgora otvorena diktatura koju provode većinski Bošnjaci.**

Posljednji događaji u nizu teroriziranja hrvatskoga življa predstavlja **perfidno etničko čišćenje bošnjačkih teritorija** dok se istodobno nastavljaju napadi na katoličke vjerske objekte, svećenike, povratnike, novinare i intelektualce koji se vrijeđaju na

nacionalnoj osnovi kao sredstvom pritiska kako bi se Hrvati protjerali i iz ostatka BiH. O svim ovim događajima se redovito izvješćuju Ujedinjeni narodi i **Vijeće Europe za ljudska prava koja je već razilo svoju zabrinutost.**

Dok se u čitavom svijetu svim manjinskim narodima ukazuje puna pozornost za jednakost, Hrvate u BiH se tretira kao Rosu Parks koja je na današnji dan odbila ustupiti mjesto u autobusu iz rasističkih razloga.

Pozivamo sve hrvatske političare da podrže inicijativu **za visokim stupnjem autonomije kako Hrvati kao punopravan konstitutivan narod** ne bi postali manje vrijedna nacionalna manjina nad kojoj će bošnjačka politika i dalje provoditi teror i obespravljivanje.

Pozivamo i javnost i medije da svojim naporima ne dozvole provođenje rasističkih i ksenofobnih procesa nad manjinskim narodima u daytonskoj Bosni i Hercegovini te da se pridruže u demokratskim naporima za uspostavljanje **jedankopravnih relacija u BiH.**

Mostar, 1. prosinca 2009.

Leo Pločkinić,
predsjednik

SVETI NIKOLA U PLAŠKOM

Jasna Polić-Biliško, Hrvatska baščina, Zagreb

***Vjera se živi srcem,
a prepoznaje u djelima***

Poštovani!

I ove će godine učenici glazbenih škola „Ivan Zajc“ iz Zagreba i Glazbene škole iz Karlovca u subotu, 5. prosinca, održati mali kulturno-umjetnički program, a sv. Nikola, sa svojim pomoćnicima - učenicima Željezničke tehničke škole iz Zagreba - će učenicima Osnovne škole u Plaškom kraj Ogulina uručiti poklone.

Škola u Plaškom ima 199 učenika, a najveći broj među njima su dje-

ca brojnih obitelji probranih Hrvata iz BiH od kojih veliki broj živi od pomoći koju dobivaju od Caritasa. Trajno im nedostaje osnovni školski pribor: bilježnice, crtanke, olovke, bojice, odjeća, a u školskoj knjižnici nedostaju knjige za školsku lektiru.

Pozivamo Vas da se i ove godine priključite ovoj humanoj inicijativi i pomognete opstanak i ostanak žrtvama srpske agresije u opustošenim krajevima Lijepe naše...

Pomoći možete na više načina:

* uplatom na žiro-račun udruge Hrvatska baščina; broj računa je: Zagrebačka banka 2360000-1102012218; MB 2357500 („ Sv. Nikola u Plaškom“);

* ili kupnjom knjiga, bilježnica, slatkša, voća i sl. za poklon-pakete, ili na neki drugi način – dogovor na tel. 091-45.93.578.

U ime udruge Hrvatska baščina, inicijatora ove humane akcije za djecu u Plaškom, unaprijed zahvaljujemo.

Za udugu Hrvatska baščina
prof. Jasenka Polić Biliško
Informacije na tel.
091-45.93.578
i **prof. Milka Gojčeta**

„Ne možemo uvijek činiti velike stvari, ali možemo činiti mnogo malih stvari s velikom ljubavi.“ (Majka Tereza)

TI SI MESIĆU IZDAO HRVATSKI NAROD I UNIŠTIO NEZAVISNOST HRVATSKE!

Branko Stojković, Bjelovar

Predsjednik Stjepan Mesić nikad nije odgovarao pred Hrvatskim Saborom, dok se je čula borba na ulicama Hrvatske 1991. godine, kada je Mesić bio Vrhovni komandant JNA. Poslije svega nedostaje odgovor na veoma krupno pitanje, ali i najzagonetnije: **kada će se i kako izvući svi dokazi za nevolje što nam ih je priredio Stjepan Mesić?** Pa, čak je i Komunistička partija Hrvatske stavljena van zakona.

Takav potez je jednostavno svojstven totalitarnim režimima, kao na primjer hrvatskom diktatoru Mesiću.

Ta lijeva partija je opstala, a njihovi članovi najviše su prisutni u strankama HDZ-u i SDP-u, te tako danas **reformirani komunisti** i dalje postoje. Historijski gledano, to je teški apsurd. Tako je Hrvatska krenula da bude (opet) republika sa sve više „prekrivenim režimom“ Mesićevskog koda. Politika se provodi takva – da je jedan cijeli narod pao u bijedu i euforiju. A prirodno bogata zemlja prodana je za inozemne kredite.

Hrvatska se danas sudski spori sa svojim susjedima, osim rata, sad smo zamrzli odnose i sa Slovencima. Očito je, da to sve Mesiću paše, jer za njegovog mandata Jugo-armija je pustošila i Sloveni-

ju. Još uvijek u Hrvatskoj vlada „ropski moral“ i bivši drugovi rade (sada) što god hoće: **kradu nas i varaju** – i to je ustavno pravna i legitimna država? U kojoj je Hrvatima uskraćen posao, školovanje, ... i svaki napredak. Mesić je deset i ovih zadnjih godina pravio „zle poteze“ i nitko nije uspio da ga zaustavi ni uzdrma. Čak je i cijeli svijet zažmirio pred Mesićevom odgovornošću. Zbog rezultata njegove „magične ličnosti“, Hrvatska se je našla na sudbonosnom raskršću i ona više nema snage – da odabere novi put koji će je odvesti u slo-

zotkriti hrvatskom narodu – što je Mesić, šef pakla iza sebe ostavio. Hrvatska može stati na svoje noge, ako se svi udružimo i angažiramo da uklonimo „monstrume“ s vlasti. Ukoliko to ne učinimo najcrnji dani nam dolaze, živjet ćemo i dalje, u „ogledalu tiranije“, a ne u ogledalu pravde i slobode. I dalje će nam „kvazi – političari“ krojiti budućnost, nama i našoj djeci. Svjedoci smo sve bržeg padanja u birokratski režim i to po sustavu „obaranja domina“, iako sve glavne pločice domina još nisu pale. One se drže zalijepljene jedna za drugu. Činjenica je, da su oni koji nas uništavaju i pljačkaju, povezani s podjelom plijena.

Takav se fenomen nije (samo) ispoljavao u tako drastičnom obliku, nego pitanje je kako se je on održao u Hrvatskoj zemlji demokracije? **Vrhunske političke funkcije nisu mogli naslijediti „čisti Hrvati“, ni prema kakvom domoljublju, nego ograničeni mentalno njihovi neprijatelji.** Potrebno je bilo da napišem kroniku jedne tiranije – u kojoj se sve žalosno i proketo dešava – zbog takvih sličnih kao što je Stjepan Mesić, poturica lažni Hrvat. Televizija, tj. mediji su također korumpirani, tj. potkupljeni novinari isto nanose štetu Republici Hrvatskoj i Hrvatima diljem svijeta. Pitam sve vas koji šutite: **Jeste li ste Vi gospodo uopće Hrvati?** Možda vas je iznenadilo moje pitanje. Ne dozvolimo da nam unište zemlju do kraja. Okupimo se za ovu ideju da krenemo u obnovu Hrvatske. Mesićev režim je dobro upregnuo Hrvate, da polovicu truda daju za otkup zemlje, a drugu polovicu za političku demagogiju.

bodu. Više nam ne može biti gore nego je sada, a pečat svega je **Mesićev odlazak 18. veljače 2010. godine**, to je samo formalno – dobro se je on ukopao u vlasti i postavio svoje ljude.

Mi mislimo da je najgore prošlo, ali varamo se – sad nastupa „nova rekonstrukcija“, razdoblje kada predsjednika Stjepana Mesića mijenja **drugi predsjednik – istog kova**. Sigurno on neće ra-

DRVENI KIP I(LI) "PULENA" (2. dio)

Đivo Bašić, Dubrovnik

Jedrenjaci su često imali sliku Blažene Djevice Marije (Gospe) ili sveca (ponajviše Sv. Vlaha ili Sv. Nikolu). U svrhu smirivanja olujnog mora, mornari bi sliku bacili u more. Takve slike obično bijahu izrađene na tvrdom drvu (npr. tvrdoći kao ariš). Jedna Gospina slika je tijekom snažnog šiloka (juga) doplutala ispod Kostrečice (istočne strane rta Ponte, blizu Žive vode pod Kostrečicama). Gradski ribari našli su je morem izbačenu na kraju, pa su je prozvali Gospa ribara (Gospa ribarica). Nakon preživljene nezgode pada u provaliju, gospar Ivo Veseličić postavio je sliku u izdubljenim Stijenama iznad puta, te ogradio "crkvicu" za sliku. Crkveni temelji (Gospe od Obrane, Gospe od Dupca) ostali su u putu kojeg su probili Francuzi, a okolni položaji dobili su imena "Gospine stijene" i "Stijene za Gospom", područje uokolo crkvice naziv "Za Gospom", a uz more "Pod Dupcom, Ispod Gospe" (također ispod strane Pod Gospom) na putu prema Župi dubrovačkoj.¹

Razlikovne kompozicijske i stilske komponente, te (pre)namjenu predmeta uvjetuje i materijal (drvo ili kamen - mramor) i načini njegovog vješanja ili pričvršćenja na (ne)pokretnu podlogu izloženu uobičajenim atmosferilijama (npr. crkvene unutrašnjosti) ili pak moru. Ispitivanjem slanosti drvenih dijelova pojedinih predmeta moguće je utvrditi (prvotnu ili naknadnu) namjenu određenog predmeta, dok su kameni kipovi ipak uratci prvenstveno za kopno.

Sv. Kristofor, zaštitnik grada Raba, iz rapske katedrale (visina 147 cm) zanimljiv je drvorezbarski uradak. Ima crvenu haljinu, pozlaćeni plašt s tamnozelenim prevrnutim dijelovima. Kip Bogorodice s malim Kristom u samostanu Sv. Antuna Opata na Rabu (visina 57 cm) "ubraja se u pučku, pomalo naivnu skulpturu".² Kasnobarokna crkva Sv. Ciprijana i Justine u Kutu (istočnom dijelu više luke) ima sa strana oltara prikaze svetaca koji nose mitru i biskupski štap (pastoral).³ Sa strana glavnog oltara župne crkve u Klisu postavljena su dva (doduše krilata) anđela u skoro prirodnoj ljudskoj veličini.⁴

(li) "pulena" je iz kuće g. Oskara Gjika na Lapadu koji ga je Pomorskom muzeju u Dubrovniku poklonio 16. travnja 1946. godine.⁵ Debelim slojem pozlaćeni kip (kojemu nedostaje jedna i vjerojatno dio druge ruke) predstavlja dječaka ili mladića odjevenog u "togu", a ponad čela ima četverolisni cvijet izrazitog srednjeg dijela. Na jednoj nozi su očiti tragovi zelene boje, moguće prethodnog ili naknadnog bojenja prije ili poslije same pozlate. Na zadnjem (odsječenom) dijelu (kao što to uobičajeno imaju pulene) razvidna je kuka o koju se vješao kip ili je pak bio pričvršćen (npr. na bočni dio / ispred/ oltara).

¹ Tomislav Macan, Dubačka kazivanja o Dubcu, Gospina slika ukraj mora Pod Dupcem, u knjizi: *Župski puti*, Humanitarno društvo Župe dubrovačke - Čibača, Dubrovnik, 2001, str. 325-327. Isti rad autora objavljen je u: *Zbornik Župe dubrovačke*, (I), Dubrovnik, 1985, str. 232-234.

² Ivo Petricioli, Zapažanja o drvenoj gotičkoj skulpturi u Rabu, *Rapski zbornik*, (Zbornik radova sa Znanstvenog skupa o otoku Rabu održanog od 25. do 27. listopada 1984. godine), JAZU - Skupština općine Rab, Zagreb, 1987, str. 317-318.

³ Cvito Fisković, Spomenici otoka Visa od IX. do XIX. stoljeća, *Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji*, 17, Split, 1968, str. 125, sl. 21.

⁴ Ksenija Cicarelli - Lovre Katić - Seid Traljić, Četiri barokna oltara u srednjoj Dalmaciji, *Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji*, 13, Split, 1961, str. 280, sl. 53.

⁵ Dubrovački muzeji (DUM), Pomorski muzej (PMD), st. inv. br. 622.

Dva dubrovačka jedrenjaka

U Pomorskom muzeju u Dubrovniku postoji drveni kip (visine 80 cm) za koji u staroj inventarnoj knjizi stoji da moguće predstavlja Sv. Stjepana (?). Drveni kip i

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (1. dio)

Ivo Omrčanin: "Hrvatska 1941.", 1. knjiga, 1989.

1. KNEZ PAVLE

Knez Pavle je stigao 27. ožujka, 1941. g., u Zagreb u 7 sati u jutro. Kad se vlak zaustavio, ušao je u ured kneza službujući glavari kolodvora i predao službujućem časniku, a koji je bio kapetan Nikola D. Pomorišac, ordonans-officir na dvoru, brzopis, koji je bio primljen preko željezničke dojavne veze a koji je glasio:

"Kralj je preuzeo svu vlast u svoje ruke. Mandat za sastav vlade poverio je đeneralu Simoviću. Dvorski voz sa Knezom Pavlom da se vrati u Beograd."

Kad je Pavle to pročitao, promrmljao se: "A, al Đeneral Simović!" Na to je pristigao general Nedeljkić, zapovjednik 4. armijske oblasti u Zagrebu. On je knezu ponovio prijašnji brzopis i dodao: "Vi treba da se vratite u Beograd". Odmah iza toga je stigao Dr. Vlatko Maček u duštvu Ing. Augusta Košutića i Dr. Jurja Krnjevića.

U razgovoru su se ta dvojica dogovorila da pođu u banovinu. Tada je već bilo 8 sati.

Na ulicama Zagreba je bilo sve redovito, ni redarstva, ni ikakvog znaka da se u Beogradu događa i još jedan prevrat, kako je to u Srbijici često bio običaj. Sjaši Toša, da uzjaši Toša.

U banovini ih je dočekaao ban, Dr. Ivan Šubašić. Knez, Maček, ban, Košutić i Krnjević su se povukli u salon na vijećanje a Nedeljkić je čekao u predsoblju.

Кнез Павле и Адолф Хитлер

Za vrijeme tih vijećanja je knez razgovarao s engleskim konzulom u Zagrebu, Terenceom Rappom. Ovaj je tog dana, 27. ožujka, poslao svome ministru vanjskih poslova, Anthonyu Edenu, dva brzopisa. **Prvi je glasio:**

"Na putu za Brdo knez je prekinuo putovanje u rano jutro nakon što je primio vijesti iz Beograda. Vraća se u Beograd oko podne u pratnji bana koji je od Mačeka dobio zadatak da ispita sadašnji politički položaj i odmah podnese izvješće. O banovu izvješću [u kojem] će se bez sumnje odraziti knežev utjecaj, zavisit će Mačekova odluka hoće li Hrvati prihvatiti ponudu da uđu u jugoslavensku vladu ili ne. Knez mi je rekao da se nada da će ta odluka biti pozitivna ali da nije vjerojatno da će Maček prihvatiti položaj podpredsjednika. Knez je rekao da sadašnji sastav nove vlade nije loš. Drago mu je da Slovenci surađuju. Najsumnjivije je imenovanje Ninčića za ministra vanjskih poslova. On je poznat kao oportunist,

prijašnji prijatelj Mussolinija a u posljednje vrijeme spletkari s Nijemcima. Knez ne razumije zašto je odmah obavijestio von Heerena da u jugoslavenskoj vanjskoj politici ne će doći do promjena, ali ne isključuje mogućnost da je to bio potez da se dobije na vremenu. Knez se boji brzog njemačkog [pothvata], ali je dodao da nije strateg i da prema tome ne može suditi o vojničkom položaju. Knez je rekao da bi želio odmah napustiti zemlju, kako zbog osobnih razloga tako i da izbjegne dojam da utječe na mladog kralja. Meni se čini da položaj prima mirno i filozofski, držeći još uvijek da nije mogao postupiti drugačije a da ne razdvoji zemlju. Njegov će zadnji čin izgleda biti usmjeren prema istom cilju - da utječe na Hrvate da surađuju u novoj vladi. Rekao je da je **Maček jednako antinjemački raspoložen kao i on sam, ali je priznao da njegova politička taktika koji put ne ostavlja taj dojam."**

Drugi brzopis je glasio:

"Maček je jutros u prisutnosti kneza dao dozvolu svim hrvatskim ministrima u bivšoj vladi da se pridruže sadašnjoj vladi i tu je odluku general Nedeljkić, zapovjednik 4. armije, odmah brzopisno saopćio ministru predsjedniku. Sada je samo Maček izvan vlade u očekivanju banova izvješća. Njegov se ulazak u vladu smatra vjerojatnim. Zapovjednik 4. armije, koji je potpuno lojalan

vojnici, dobio je puno ovlaštenje da održava mir i red u Hrvatskoj i Sloveniji i da brani zemlju. Poduzete su sve potrebne istrage; moral trupa na visini; Hrvatska vrlo mirna i ne očekuju se nikakvi unutar-nji neredi. U Sloveniji manifestacije rodoljubne prirode u prilog sadašnje vlade. Protiv aktivnosti pete kolone bit će poduzete drastične mjere ako ikada bude službeno proglašena puna mobilizacija.

Kneza su zaustavili u Zagrebu u sedam sati po nalogu iz Beograda zapovjedajućem generalu. Knez je otputovao vlakom u 12 sati prije čega mu je zagarantirana osobna sigurnost i odana puna vojna počast."

I njemački generalni konzul Dr. Freundt je izvijestio svoju vladu istog dana, 27. ožujka, o savjetovanjima u banskim dvorima i posljedicama. Posebno je naglasio da ga je Slavko Kvaternik pismeno zamolio da se njemačkoj vladi podnese prijedlog za osiguranje ulaska njemačke vojske u Hrvatsku.

Pavle nije nikada opisao ove dramatične svoje doživljaje ali se vidi da je ostao pri sebi i da nije odao nikakove posebne emocije, koje ljudi doživljavaju u tim okolnostima. Poznato mi je da to nije lako i da je malo ljudi koji ostanu mirni kada im se dogodi takova katastrofa. I tako je Pavle **mirno primio do znanja da nije više knez namjesnik i suveren**, kako je do tada bio pa su svi prisutni zaključili da se Pavle vrati kraći. To se dogodilo u podne. Pavla je pratio ban Šubašić. Na ulicama je bilo mirno još uvijek sve kao i prije. Nije bilo nikakvog znaka reakcije ili demonstracija.

Vožnja sada kući odnosno u nepoznato bila je redovna jedino što

je vlak dobio nalog da ne vozi na svoju završnu željezničku postaju Topčider nego da se zaustavi u Zemu. Na kolodvoru je bio predsjednik vlade general Dušan Simović. U vlak su u ime Simovića ušla 3 časnika: pukovnik D. Savić, pukovnik Drago Rubčić i potpukovnik Ž. Radojčić, naoružani pištoljima na kožnim opasačima i remenima preko ramena. Savić je Pavlu saopćio da ga na peronu čeka general i da ga moli da siđe. Simović ga je uzeo u samovoz te ga odvezao u Glavni Stožer, gdje su pošli u veliki sablon na vijećanja. Simović mu je saopćio da mora napustiti zemlju u ponoć. Pavle je zamolio da mu se pridruže žena i djeca. To se sve dogodilo pa se Pavle i opet odvezao u nepoznato i ovaj se puta zaustavio u Ateni.

Kako je sve to izgledalo u toj maloj Srbijici opažali su strani diplomati a među njima i slovački otpravnik poslova Jozef Cieker. Dva dana nakon toga puča on je u razgovoru s njemačkim poslanikom von Heerenom dao oduška svojim razmatranjima **u dopisu svojoj vladi ovako:**

"Danas [29. ožujka] sam posjetio njemačkog poslanika von Heerena. Razgovarali smo o vojnom udaru izvršenom 27. ožujka o. g. Vidite - rekao mi je poslanik - kud može dovesti ljudski fanatizam i kakve to može imati posljedice. Razgovarali smo o osobama današnje vlade. Poslanik mi je rekao da će današnji ministri teško moći odigrati ulogu koju geopolitički

Немачка изложба на београдском Сајму: Кнез Павле и немачки амбасадор фон Херен

položaj Jugoslavije zahtijeva. Ministar vanjskih poslova Ninčić potpuno je svijestan da će biti potrebno u probitku Jugoslavije nastaviti politiku kakvu je vodio Cincar-Marković.

Ali Ninčić je polugluhi starac i nije vodeća ličnost. Predsjednik vlade Simović može biti dobar vojnik, i također je svijestan izvjesnih činjenica s kojima treba povezati vanjsku politiku Jugoslavije, ali mu nedostaje politička rutina da bi se mogao snaći u položaju koji je danas stoposto teži nego što je bio položaj u vrijeme Cvetkovićeve vlade. Njemačka nije službeno zauzela stav prema vojnom udaru u Jugoslaviji. Njemačka smatra da je Jugoslavija dužna dati jasno objašnjenje o promjenama do kojih je došlo uslijed državnog udara. Poslanik von Heeren učinio je samo ono što je kao poslanik smatrao sa svoje strane za potrebno. Jugoslavija - kako mi je stvar saopćavao poslanik von Heeren - kaže da trojni ugovor i nadalje priznaje. Međutim, ni na kakav način ne daje to na znanje jugoslavenskoj javnosti. Njemačka se ne može, niti će se zadovo-

Ijiti jednostavnom izjavom da Jugoslavija priznaje ugovor i nadalje. Poslanik mi je izjavio da je Jugoslavija sasvim izgubila povjerenje, i da Njemačka sada za izjave više ne mari. Rekao mi je da će jugoslavenska Simovićeva vlada morati uraditi više nego što je morala uraditi Cvetkovića. Njemačka će tražiti jamstva koja ne će biti lako prihvatljiva.

Poslanik von Heeren mi je rekao da je ova vlada potpuno svijesna svog položaja. Ona tek sada uviđa da je to bila igra vatrom. Ministri koji su najvjerojatnije također surađivali u udaru i rasplamsavali vatru ljudskih strasti, što je sada pred kritičnom odlukom. **Hrvatski ministri nisu zadovoljni. A Dr. Maček traži: 1) jamstva da će sporazum Cvetković-Maček biti primljen u njegovom punom opsegu i sa svim posljedicama; 2) da će vlada voditi politiku koja ne će izazvati vojni sukob.** Što može pod ovakvim okolnostima raditi vlada koja se rodila na valovima masovne uzburkanosti, koja je nalazila izraz u protunjemačkoj mrž-

nji. Može li ova vlada pružiti tražena unutrašnje-politička jamstva i pružiti ujedno i vanjsko-politička jamstva. Hoće li vojska slušati vladu koja, ne želeći stupiti u rat s Njemačkom, morat će poduzeti izvjesne korake, svakako dalekosežnije od koraka prethodne vlade. Hoće li vojska slušati, ili se može očekivati novi vojni udar i možebitno sukob. Njemačka čeka [već] nekoliko dana. Jugoslavenska vlada se mora izjasniti. Stoga je položaj ozbiljan, vrlo ozbiljan, jer Njemačka ne će dopustiti da Jugoslavija vodi politiku koja bi bila u suprotnosti s probicima politike Osovine i ne će dozvoliti da Jugoslavija radi drugo nego samo ono što zahtijeva europska solidarnost. Prema mišljenju von Heerena, jugoslavenska vlada ili sam kralj mora obavijestiti Njemačku, i prema tome i svoj narod, da je došlo do unutrašnje-političke promjene, da se više učiniti ne može, da Jugoslavija prihvaća sve obaveze prethodne vlade i da će nadalje djelovati i u okvirima politike Osovine preuzimajući sve posljedice i ne prihvaćajući miješanje za-

demobilizacija. Ovo sve Njemačka očekuje od Jugoslavije. Ako Njemačka u određenom roku ovakav i ovako složeni odgovor, odnosno objašnjenje ne će dobiti, postaviti će svoje konačne zahtjeve. Ili će ih Jugoslavija prihvatiti, pa će onda biti mir, ili ih Jugoslavija ne će prihvatiti, pa će to onda izazvati sukob. Ovaj sukob, međutim, nosi sa sobom već i daljnje posljedice, koje proističu iz unutrašnjeg oblika države. **Sukob s Njemačkom bi doveo do raspada Jugoslavije, jer će u tom slučaju svakako doći do sukoba ne samo s inozemnim snagama već i sa samim Dr. Mačekom, koji se zalaže za mirno vanjsko-političko rješenje.** Jugoslavija stoji pred povjesnom odlukom. Nije poznato da li je srpski dio vlade toga potpuno svijestan, ili hoće li postati svijestan položaja, kada je već uzburkao duhove, ili će ih onda znati prisiliti na povlačenje i izaći u susret Njemačkoj. **Hrvatski ministri više liče na zatvorenike nego na ministre.**

Kao nadopunu ovog razgovora, htio bih - piše dalje Dr. Ciker - opisati svoj dojam, koji baca svjetlo na današnje dane. Bili smo na svečanim službama Božjim u pravoslavnoj katedrali. Promatrao sam okupljene popove, pravoslavne biskupe, promatrao sam generalitet, ministre i stekao sam **dojam da to nije Jugoslavija.** Prisutan je bio kralj, kojega je srpski patrijarh poljubio u oba obraza i blagoslovio ga. Prisutni su spontano klicali u slavu kralja. Patrijarh je govorio o predajama srpskog vojnika i o junaštvu srpskih junaka. **Nije to bila Jugoslavija, već je to bila Srbija.** Srbi-

Краљевски намесници: Раденко Станковић, кнез Павле и Иво Перовић

padnih demokracija. Kralj ili vlada moraju izjaviti da će Jugoslavija uvijek voditi svoju politiku onako kako to zahtijeva trojni ugovor, te se tome ujedno mora i prilagoditi. Jamstvo za Njemačku, jedino jamstvo koje će Njemačka tražiti, jest - opća

Бели двор (1936)

ja, sa svojim popovskim uređenjem, s romantičnom neobuzdanošću i stotinama srpskih generala, koji su se uživali u junačke podvige tursko-srpskih borbi. Ovaj sam dojam iznio i pred njemačkim poslanikom von Heerenom. **Rekao mi je da je Jugoslavija u povjesnim trenucima stvarno prestala biti Jugoslavijom i povukla se na svoju usku srpsku platformu, namećući svoj mentalitet i odluke cijeloj Jugoslaviji. Jugoslavija - rekao mi je poslanik von Heeren - ili će shvatiti svoje južnoslavenske dužnosti u europskom prostoru, ili ih ne će shvatiti, čime izriče svoju smrtnu presudu cijeloj državi, sama se ograničivši - nakon što se već idejno izolirala - i teritorijalno na područje Srbije.**

* * *

Odlazio sam od poslanika velikonjemačkog Reicha svjestan da nad Jugoslavijom lebdi anđeo smrti. Od Jugoslavije zavisi hoće li je taj anđeo obilježiti svojom prisutnošću, ili će nakon ispunjenja uvjeta koji će biti vrlo strogi - ovaj anđeo smrti Jugoslaviju mi-moići."

Iza svih slavljena po hrišćanskim bogomoljama Srbije u okvirima i izvan okvira, Beograd se stao okob obadati da vidi gdje su, ali im je to bilo nemoguće. To se postizava djelatnim razmišljanjem. A oni nisu bili vični razmišljati, oni bi naprasito - nahrupili na valov, koji im se punio pa onda udri u lelek. Tako i sada, lelek na sve strane, nitko nije znao što početi a najmanje da idu u rat za Englesku. Englezi su to ubardali pa čitaj i opet Churchillov befel da jugoše guraju, turaju i tjeraju u engleski kotac, pa onda udarili u obećanja. Dat će im Istru. Tamo u Londonu su već po-davno napravili taj nacrt da to urade. Kako smo to objavili u **ENIGMA TITO**. Sada, 2. travnja, 1941., ovi zekani tome engleskom ministarstvu vanjskih poslova, šalju brzojav svome ministru, Anthonyu Edenu Ateni, ovog sa-držaja:

"Vjerojatno se sjećate ovlaštenja, koje je dobio g. Campbell [engleski poslanik u Beogradu] u stavku 1(b) vašeg brzojava iz Kaira Beogradu br.122. da dade osiguranja da ćemo mi podržati jugoslaven-ski zahtjev za Istrom kod mi-rovnog ugovora. Ne znamo točno kako je to ovlaštenje g. Campbell iskoristio i možda bi bilo korisno ponoviti to osigu-ranje novoj vladi, s tim da se to prenese hrvatskim vođa-ma. Istovremeno bi možda povoljno djelovalo na hrvatsko javno mišljenje da se u ovoj zemlji javno spomene taj

zahtjev i pokaže da ga mi odobravamo. Ako se slažete mogli biste se posavjetovati s g. Campbellom i obavijestiti nas o vašem mišljenju."

Kako znamo obećanje Istre nije bio razlog zašto su Srbije poslali u rat. Oni su je se uvijek odricali. **Njima je uvijek na pameti bio Solun.** Potpisivali su trojni ugovor s Hitlerom 25. ožujka jer **im je Hitler obećao Solun.** Napravili su puč 27. ožujka jer su im Englezi za to **davali novčinu kapom i šakom i obećali Solun.** Oni se **Soluna nisu nikada odrekli** ali su im Amerikanci i Englezi zapovijedili da začepu gubicu. Njima su Grci bili dragocjeniji nego li Srbije.

I to je bio jedan od slavopjeva puča od 27.ožujka. Ali Srbije to ne znadu. Englezi su strašno turali tu srpsku Jugu u svoju provaliju bez dna i obećavali sve što su imali u svojoj kolonijalnoj torbi da udijele ovome ili onome kako već bude vjetar carstva u kojem sunce ne zapada, duvao. Pa su onda obećali Istru. Samo tako je Istra postala naša, ujedinjena s ostalom Hrvatskom, ali koja je **ostala bez Herceg-Bosne, istočnog Srijema, Bačke i Južne Hrvatske s Bokom Kotorskom.**

Campbell nije trčao da se udvori Hrvatima, kao što to ni inače nije radio, nego oklijevao. Oklijevao je i sada pa je uvijeno savjetovao da se engleska volja da brani na mirovnim dogovaranjima zahtjev Juge Istrom mora smatrati više kao poziv upućen Slovencima a ne Hrvatima i da takva izjava, ako bude učinjena, mora se izvršiti tako da ne izgleda kao pokušaj da se Hrvatska ili Jugoslavija guraju u rat.

To je onako srijemski, učini pa stisni.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI(7. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Vinko Nikolić navodi kako je tih dana grad bio utrostručen, te da je brojao do milijun stanovnika¹. Drugačiju procjenu nam nudi Narcisa Lengel – Krizman koja navodi, kako se prema sjećanjima preživjelih aktivista, u samoj završnici rata, u gradu našlo "gotovo 500.000 civilnog stanovništva", dok obavezna prijava cjelokupnog stanovništva na užem području grada, nakon rata govori o 450.000 stanovnika². Ljubo Miloš u svojoj izjavi navodi kako se je po zauzeću Sarajeva stanje u Zagrebu i ostalim krajevima naglo pogoršalo. "Naročito iz Bosne dolazila je množina izbjeglica u Zagreb kada se za njih već nije imalo stanova."³

Na sveukupno ozračje uvelike je, kako navodi Ivan Košutić, utjecala velika prisutnost njemačke vojske, pogotovo u okolici Zagreba (Sljeme)⁴. Stjepan Slipac puno neodređenije navodi kako je velika masa vojske i civila "bila na nogama, odlučna da krene put

cilja."⁵ Za razliku od toga Narcisa Lengel – Krizman, navodi kako je "Zagreb tada pružao gotovo paničnu sliku", dok su "njemačke jedinice, koje bi stizale u Zagreb, nastavljale odmah pokret dalje, što je bio znak da Nijemci ne namjeravaju braniti Zagreb."⁶ O prisutnosti različitih vojnih formacija na širem području Zagreba svjedoči i Vjekoslav Vrančić koji je krajem travnja kod Sesveta susreo jedinice crnogorskih federalista koje su se s obiteljima povlačile **"da bi izbjegle sigurnoj smrti od po-bješnjelih komunista."**⁷

Posljednja planirana njemačko-NDH linija obrane bila je tzv. "Zvonimirova linija" (**"Postav Zvonimir"**) čija je izgradnja otpočela u jesen 1944. i koja se trebala od Karlovca protezati prema Dugom Selu, Vrbovcu, Križevcima, Koprivnici i prema Dravi, gdje bi se vezala na položaje Druge njemačke tenkovske armije u Mađarskoj⁸. Ovoj liniji obrane davao se veliki značaj, u smislu konačnog okupljanja snaga i pružanja otpora neprijatelju. No, Erich Schmit Richberg s pravom zaključuje, kako u travnju 1945. **spomenuta linija nije nigdje dovršena, a najvećim dijelom nije niti započeta.**

"Duže održavanje ove linije, otežalo bi snadbjevanje stanovništva i vojske koji se nalaze sjevero-istočno od tog pravca."⁹ Čini se da je i ovo bila još jedna varljiva nada koja u svom početku nije imala mogućnosti za

održanjem.

¹ *Bleiburška tragedija hrvatskog naroda*, 29.-32.; Vidjeti i: Ante BELJO, *Yugoslavia Genocid. A documented Analysis/ Yugoslavia: genocid: dokumentarna analiza* (Sudbury 1985.), 88.-98.; *Yu – genocid. Bleiburg, Križni put, Udba* (Zagreb – Toronto 1990.), 45.-52.; *Yu – genocide. Bleiburg, Death marches, Udba (Yugoslav secret police)* (Toronto – Zagreb 1995.), 64.-70.

² N. LENGEL – KRIZMAN, *Zagreb u NOB-u*, 53.

³ Mate RUPIC i Zdravko DIZDAR, "Izjave zarobljenih i izručenih dužnosnika NDH i drugih pojedinaca o povlačenju hrvatske vojske i civila prema Austriji – Građa OZNE za Hrvatsku", u: *Spomenica Bleiburg*, 100.

⁴ Ivan KOŠUTIĆ, *Hrvatsko domobranstvo u Drugom svjetskom ratu*, II. dio (Zagreb 1994.), 313.-314.; I. KOŠUTIĆ, "Odlazak neporaženih", u: *U Bleiburgu iskra*, ur. Jozo Marević (Zagreb 1993.), 33.-42.

⁵ S. SLIPAC, "Moj križni put", u: *Bleiburg 1945 – 1995*, 113.; Usp. T. OBRDALJ, "Kolona duha više od 70 kilometara", u: *Bleiburg 1945 – 1995*, 131.

⁶ N. LENGEL – KRIZMAN, *Zagreb u NOB-u*, 276. Iste podatke prenosi i B. KRIZMAN, *Ustaše i Treći Reich II*, 274.

⁷ V. VRANČIĆ, "Na povlačenju s hrvatskom vojskom", *Drina* (Madrid), br. 3-4, travanj 1953., 12.; Radi se o postrojbama crnogorskog federaliste Sekule Drjevića, koji je početkom travnja 1945. poduzeo akciju osnivanja Crnogorske narodne vojske u koju je namjeravao okupiti Crnogorce iz NDH. Ovu akciju podržale su vlasti NDH, no ona nije imala nikakvog učinka.; Vidjeti: *Bleiburška tragedija hrvatskog naroda*, 43.

⁸ E. SCHMIDT-RICHBERG, *Der Endkampf auf dem Balkan, Die Operationen der Heeresgruppe E von Griechenland bis zu den Alpen, karta broj 5*. Prema nekim podacima unutar te linije bili su i Sisak i Petrinja. Vidjeti: Fikreta JELIĆ – BUTIĆ, *Ustaše i Nezavisna Država Hrvatska 1941. – 1945* (Zagreb 1977., 1978.), 308.-309. (bilj. 340.).

⁹ E. SCHMIDT-RICHBERG, *Der Endkampf auf dem Balkan*, 118.

Domobrani u Daruvaru

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (27. nastavak)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 47

(30) SA 103 SLIKA. Krupnim slovima na istaknutom mjestu nudi se u jednom više puta ponovljenom novinskom oglasu neka knjiga "sa 103 slika". Tu se radi o dosta često pogrešnoj srodnosti (kongruenciji), t. j. o lošem slaganju broja s imenicom. Pravilno je: jedna slika, dvije slike, tri slike, četiri slike, a tek od pet dalje pa do dvadeset dolazi genitiv množine *slika* (sa silaznim dugim naglaskom na prvom slogu i dugim drugim slogom: *si-*

ka). Kod daljnjih višečlanih brojeva odlučuje posljednji izgovoreni broj, dakle: dvadeset i jedna (31, 41, 101, 221) *slika*; dvadeset i dvije (23, 24, 32, 43, 54) *slike*; dvadeset i pet (26, 37, 48, 59) *slika*. Prema tome je to knjiga sa 103 *slike*. Da je broj slika 201, reklo bi se: s dvjesto i jednom *slikom*, a da ih je 105 (ili 111), trebalo bi reći: sa sto i pet (ili: sto i jedanaest) *slika*.

JEZIČNI SAVJET br. 48

(31) TU- i INOZEMSTVO. Razna poduzeća nude još uvijek svoje usluge "u *tu- i inozemstvu*". Ovakvo stezanje (prema njem. *im In- und Auslande*) nije u duhu hrvatskog jezika, **nego treba ob-**

je složenice potpuno ispisati, kako na pr. jedna naša velika štedionica pravimo objavljuje, da "obavlja sve doznake za tuzemstvo i inozemstvo". Takvo je pisanje pravilno, bez obzira na pisanje, jesu li riječi *tuzemstvo* i *inozemstvo*, koje su već duboko prodrle u jezične navike, najsretnije načinjene. Sličan je i još grdniji primjer: *sunco- i kišobrani* mjesto *suncobrani i kišobrani*.

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (13)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković, Zagreb

Tome tipičnom biblijskom *i* donekle je sličan i veznik *i* koji se javlja u nezavisnosložbenim (sastavnim) rečenicama s uvjetnim

(pogodbenim) odnosom među surečenicama (klauzama). Takvim je složenim rečenicama svojstveno tipizirano modalno-temporalno ustrojstvo. U prvoj surečenici najčešće dolazi imperativ, a u drugoj futur prvi (usp. Pranjković 1984: 69), npr. *Kucajte i otvorit će vam*

se, Ištite i dat će vam se, Tražite i naći ćete, Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti (Mt 11, 28) itd. Konstrukcije toga tipa relativno su česte i u književnim djelima, npr. *Kucajte i otvorit će vam se, ha – ha – ha* (Božić 1969: 399).

VLASTITA IMENA (31)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

16. imena igara, plesova, pučkih običaja: san, skat, tenis; krakovjak, poloneza, habanera, siciliana, sremica, erdeljanka; dodole, kolede, kraljice, prporuse i t. d. Tako i viteške igre alka, moreška (ali Srijemska alka, Korčulanska moreška).

Nazivi društvenih i dječjih igara pišu se malim slovom i obično pod navodnikom, na pr. igrati se "prstena", "topograda", "mačke i miša", "pošto, kume, lonac?" (ali dakako: "Bura i Engleza").

S obzirom na red riječi posebno je obilježena i vrlo frekventna te kao osobitost biblijskoga stila hrvatskoga jezika također izrazito prepoznatljiva postpozicija sročnoga atributa u nominalnim konstrukcijama (u prijevodima biblijskih tekstova ona se razvila bez sumnje i pod izravnim utjecajem latinskoga jezika, u kojemu je takav red riječi primaran, usp. npr. lat. *lingua latina*, a ne *latina lingua*).

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (3. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Zbovolja *sbog* Vašvarskoga mira, pak i druge nesgode natjeraše bana Petra Zrinskoga do odlučka, da je pomislio pribaviti slobodu svojoj domovini i proti tradiciji i značaju hrvatskoga naroda turskom pomoći. To ga žalibože dovede na stratšite. Metež, uzrokovan bunom Zrinsko-Frankopanskom, upotrebiše Turci, te uz nebrigu Zrinskova takmaca, generala Josipa Herbersteina, — koji se u prvom redu brinuo, da si steče što više imetka i zaokupi za krajinu dobra urotnika, — razširiše svoju vlast po priedjelih na Krajini i na gradove, koji su utanačenim mirom imali ostati pusti, kao što **Cetin, Kladaša, Sturlić i druge, a od tada postase turski.**

Istom pošto je pod Bečem g. 1683. ogromna turska vojska najviše s pomoću Poljačkoga kralja Ivana Sobjeskoga do nogu bila potučena i oholi veliki vezir Kara i Mustafa na sramotni bieg prisiljen, te pošto su tri godine kasnije kršćanske čete, prikupljene sa svih strana, osvojile priestolni Budim, uspjelo je sokolovom hrvatskim, koji su prije toga u očajnoj borbi proti daleko jačemu neprijatelju zalud pogibali, da uzpored sa cesarskom vojskom, ojačanom četami kršćanskih saveznika i mnogimi sinovi naše krvi gotovo sami vlastitom snagom potisnu Turčina natrag u Dinarske planine, pa preko Save i Une u Bosanska zakloništa. Kršćanski vladaci, sdruženi za vojne pod Bečem i Budimom, tvrdo odluče, da samim porazom i biegom Turaka ne bude rat svršen. Oni zaključe, da skupljenom oružanom silom pre-

dobiju sve evropske zemlje, što ih bijahu Turci prijašnjih vjekova preoteli, i da se Turci posve iztjeraju iz Evrope. I naš narod, kojemu je robovanje teško bilo dodijalo, nadajući se dokopati narodne samostalnosti i kršćanske slobode, osviesti se i osokoli i ovamo na kršćanskoj strani i onamo pod turskom vlasti, te ustade na noge i kuka i motika pa odabravše sebi vlastite vođe i uglednike, oduševljeno pohiti u krvavi boj za krst častni i slobodu zlatnu.

Ima tomu **upravo sad dvjesta godina**, što se je hrvatsko oružje proslavilo kao nikada prije; što je nakon sjajne pobjede kod Požege konačno osvojena okolica Brodska i iztočna Slavonija, što je osigurana krajinna Unska porazom turske vojske kod Zrinja te napokon predobivena Lika i Krbava. Tako je kraljevina Hrvatska dobila od prilike svoj sadašnji obseg.

Narod zahvalno još i danas pominje u pjesmi i predaji junake i vojvode, koji se u tadanjoj uzoritij borbi odlikovaše. Kako je pak ta borba bila u prvom redu vjerska i kršćanska proti muslomanstvu, iztakoše se kao narodni junaci i vođe odlična dva svećenika:

u planinskoj Hrvatskoj pop Marko Mesić, štit kršćanstva u Lici i Krbavi, a u ravnoj Slavoniji čelični i mukotrpní Franjevac Luka Ibrišimović, prozvan poradi svoga junačtva: Slavonski sokol.

Prepuštajući drugomu, da oriše i ocieni doba, kojega se je svršilo u kraljevinah Dalmaciji, Hrvatskoj i Slavoniji gospodstvo tursko i nove se uredbe za naše zemlje i narod upriličile, crtamo ovdje po vrelih, što ih za pred-met pocrpali mogo-smo, život i djelovanje pomenutih dvaju hrvatskih junaka, želeći da njihov primjer potakne i osokoli sadašnje njihove potomke na častna i svemu narodu koristna djela.

Husar

HAJDUK (2. dio)

Treća čevulja s roman-grozda o Kresojića soju

A. R. Buerov, "Spremnost" br. 165

Koliko god Kresojić sebe osiguravao, da stupa u pošteno društvo, opet ga je obuzela neopisiva žalost: "Bio je više tup, obamro, nego žalostan". Kod svečanog primanja u hajduke Nikola otvoreno kaže harambaši Lazi: "Kad bi ja ima bolji i pošteniji put, ubije me Bog, ako bi došao među vas". Nikola je dakle morao u hajduke, pa stoga na njemu nema nikakve krivnje. Koliko su njegovi drugovi doista bili muževni, vidi se iz slučaja hajduka Josana Maričića, koji je u ludom času ubio mladog begovića u Bišću, no zbog toga ga toliko savjest pekla, da je ne samo vratio uzeti novac, nego se i objesio.

Da je Kresojića natjerala., u hajdukovanje i ljuta nevolja, može se razabrati iz svakoga i njegova koraka, jer je uvijek navrćao, prema kući, da vidi svoje ognjište i pomirše kućni zrak. Dok je Tomo jednostavno napustio državnu službu i tako se uklonio mrzkoj tuđoj ruci, Nikola je napadnut u osobnoj časti i dostojanstvu, pa je morao napustiti roditeljski prag i skrivati se po šumama. Dok je slučaj "gospodina" Tome vapaj zarobljene: domovine za vlastitom državom, dotle je Nikolino bježanje u hajduke očajnički korak uvriedenog čovjeka, koji na taj način spašava dostojanstvo pred sramotnim zahvatom tuđinske države za osnovnim pravom svako-ga čovjeka. Budakov hajduk nosi sa sobom dielić ljudske slobode kao amanet, iz kojega će prokljati neizmijerna želja za očuvanjem i dostojanstva čovjeka i narodne

slobode. U tom leži opravdanje Nikoline odluke pri stupanju u hajduke.

Marijan Matijević Junak iz Like

Lik Nikole Kresojića ostat će trajna opomena silnicima, da čast treba spasiti pred nasiljem makar uz cenu ogromnih moralnih i stvarnih žrtava. Ugnjeteni narod prisiljen je braniti se zadnjim sredstvima. Kad čovjek izgubi slobodu, kad ga tuđin otjera s ognjišta, **preostaje mu špilja i duplja, iz koje će braniti zadnje ostatke slobode i ponosa.** Sramota je za državu, da je čestite ljude stjerala u očaj i to u njegovoj domovini, na njegovom rođenom pragu. To je učinila tuđinska država s Granicom i njenim stanovnicima, ali ona je propala, a graničari su spasili čast i poneli u srcu neutaživu želju za slobodom i državom. To još nije bilo jasno u glavama graničara niti je izrečeno današnjim rječnikom, ali to razabiremo iz svake stranice Budako-

va romana. Pisac je majstorskim načinom predao pokoljenjima uspomenu na junačka vremena hrvatskoga naroda, kad ga je stranac doslovno gušio, ali se on nije dao uništiti, a predstavnik toga otpora ne bijaše ni ban ni plemić, nego nepismeni Kresojići izpod valebitskih stena. Tim je došao na umjetničku i poviestnu pozornicu sloj ljudi, o kojemu se do sada nije mnogo govorilo, a sada doznajemo, da je taj sloj bio zapravo temeljna bra-na, da nije tuđin sasvim uništio hrvatskog čovjeka, a taj bezimni puk je opet sa svoje strane pravio čvrsto zaleđe narodnim predstavnicima, koji su se borili pod poviestnim imenima. Njihovu borbu ne bismo mogli razumjeti bez te pozadine niti bi je oni mogli izdržati s prenapačnim neprijateljem da nije bilo podrške od strane kremenitih seljaka, koji su na svoj način izdržavali borbu i podpomagali održavanje hrvatske misli.

Ove činjenice nameću se čitajući roman "Hajduk", u kojem na prvi pogled neima znatnih političkih aluzija. Umjetnik je izbjegao izravnom govoru o tim pitanjima, da nam se jače nametnu iz samih činjenica,, To je učinio umjetnik, jer stvarnost postavljenih pitanja glasnije govori od bilo kakvih rieči. Interes čitača zadržan je na fabuli i dosta upaljivim zgodbama u karakteru Nikole Kresojića. Po nekim odlomcima romana dobiva se dojam da lik Nikole Kresojića nije psihološki dosljedan i cjelovit. Kroz čitav roman pipamo Nikolinu želju, da se vrati kući, a kad je harambaša to dopustio prilikom vladine naredbe u tom predmetu, on je zaintačio da se ne vraća, jer nema povjerenja u državne oblasti i .njihovu zadanu rieč.

BAZALO (23. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Nikolu je veoma volio, no nije se slagao s njegovim načinom odgovaranja na nepravde, pa nije nastojao, da prati njegov život u odmetničtvu. S tog nije nikad ni pomislio, da one jalovice i ovnovi ne svršavaju kod luga nego kod Nikole i njegova društva. Na to on nije pomišljao, a nije mu bilo stalo ni do tog, da utvrdi, da Ante bira pravedno od svakog gospodarstva razmjerno jednako. Da se je pozabavio tim pitanjem, bio bi morao utvrditi, da je razdioba danka posve nepravedna: Ante je, naime, davao samo svoje i Nikolino, jer iako je blago vazda bilo skupa, ipak se je točno znalo, koje kome ognjištu spada. Svi bi oni rado bili davali Nikoli, al kad je davao baš izravno Ante, onda nije htio ni pomisliti, da ne bi davao baš ovako, kako je to činio.

On nije kod stana redovno išao sa stadom ni ovaca ni goveda na pašu, al je svaki dan obišao čobane i pregledao, kako je blago, osim kad je bio zakupljen neodgodivim poljskim poslom. A bilo je tog, jer su čobani morali obraditi zemlju u dubokim Jaslama. Ta nije bila podieljenja, već su se svi obrađivali skupa, a prirod dielili po lozama, u koliko bi ga odpremali kući, a u koliko bi ostajao kod stana, trošilo bi se sve zajednički za blago odnosno za čeljad, koja je gore.

Obilazeći tako čobane i blago, često bi se zadržao, promatrajući koju šumsku biljku il životinju. Izazvao bi ga miris, a onda bi se upio pogledom i ne bi se mogao odtrgnuti. Divljač je u tom gorskom kraju uobće bila mirna i skoro pitoma, jer je nisu uznemiravali lovci, a prema Ivanu se je sve živo držalo napose prijateljski i naklono, da je bilo posve nevjerojatno i nerazumljivo. Ni ptice se nisu pred njim plašile, a da nije mogao zečeve, lisice, jazavce i ostalu divljač hvatati rukama, razlog je u tom, što nije nikad ni pokušao, da to čini, a i u posve nagonskom držanju životinje, da se vazda i nesviestno uklanja svačijem zahvatu. Nit se je on česa bojao, nit se je kad što pred njim prepalo osim jedne kobne zabune!

Lički krumpir

Bilo je to baš onog ljeta, kad je nastala velika hajka na hajduke. Ivan je bio u planini i popravljao ogradu oko jedne njive. Podizao je obrušeni suhi zid. Bio se je zanio mislima i nije nimalo pazio ni što radi ni što se događa oko sebe. Uzrok je bio takog njegovog držanja velik i posve neobičan. On je, naime, bio oti-

šao dolje kućama, da nešto odnese. Na povratku se je u Poljani namjerio na Mandu Čoranovu. Sjedila je kraj puta i vezla natikače. Ivan ju je pozdravio i stao kraj nje, jer nije smogao snage, da prođe, a da ne prodivane. Ona je bila jedini stvor Božiji, koji je na njega imao neki tajanstveni upliv, kome se on nije mogao oteti i kome nije mogao odoljeti. Kad bi god nju opazio, osjetio bi, kako mu krv počne brže kolati kroz žile, a lice bi mu se zajapurilo kao da ga je netko polio vrelom vodom. On je to posve sviestno osjećao, al se nije upuštao u izpitivanje, što to znači i kuda vodi. Računao je, da ne znači ništa i da ne vodi nikud.

- Što lipo vezeš? - upitao ju je veoma toplo i meko.

- Čoviku natikače! - odgovori Manda, ne dižući pogleda s veza.

- Lipo vezeš, a di ti je čovik? - upita on u šali.

- Bome, uza me, vala mome Bogu! - odgovori ona veselo i baci na njega vragoljast, upaljen pogled.

- Uza te?! - priupita on, a krv mu udari u obraze, a da ni sam ne bio znao reći, zbog česa.

- E, e. Kraj mene, da mi srdce ne venel! - odgovori ona još objesnije i još izazovno. - I da znaš, kako ti je to, i ti bi se mam ženije.

ANAMNEZA BARBAROGENIJA ILI SANDŽAK NE SPADA NI U DŽAK NI U BUDŽAK!

Akademik Mirko Vidović,
Pariz

U vrijeme paljbe Paljana u 'srce Evrope', po stihovima Rajka Noge, pogođeno je Merkale, ali ne i srce Bosne. Ono je neuništivo jer ono u cijelosti postoji u grudima svakog sina Bosne Ponosne! Bosanci, jednostavno, nisu djeca da se plaše napuhanog King Konga, niti boluju od srbobolje.

I visoki predstavnik u Sarajevu, gospodin Intzko je shvatio 'u čemu je štos': Srbijanci su potpalili fitilj u Sarajevu 1914 i iz eksplozije koja je uslijedila, poharan je sav svijet. Pokušali su recidivirati u vrijeme pogađanja i nagađanja između sovjetskih i jugoslaven-skih generala - Jazova, Rutskoja te Kadrijevića i Adžića, ali ovog puta su svojim vjetrom samo proizveli buru koja ih je otpuhnu-la u pakao na 'mlazni pogon'. Nota Bene: srbobolja u zadnje vrijeme proizvodi samo vonjave vjetrove.

Nije li buka oko Pale-kuća sračunata u trostrukoj vrijednosti: da se na istoj razini i u odnosu na Beograd nađu: Kosovo, pola Bosne i - Sandžak.

Pred Vijećem sigurnosti gospodin Intzko je pokazao prstom na Stojana Mutikašu' i na Ilićevo 'Šilo za ognjilo': srbijanski barbari sračunato stvaraju razdor među sedam mafijaša (nazvani još 1991 'sedam sekretara SKOJ-a'). Pa svaki put kad se, nakon

Prđenja' međunarodna zajednica pošalje k njima stručnjake da ih izmire u pravnoj logici povijesne istine, virus srbobolje zahvati i te strane eminencije koji se razidu i između sebe razrozni. King Kong očito želi održati polarizaciju i na nivou međunarodne zajednice, pa razgara paljansku vatru...

No, budući da na Balkanu nema mira bez reda, a da nema reda bez jednakopravnih zakona i bez raspoložive sile koja će jamčiti

primjenu zakonitosti, valja se uozbiljiti i podsjetiti se

Sandžak

da se mir među narodima gradi nekad i stoljećima i da jednom uglavljeno sporazumi nikad ne gube na svojoj snazi i težini. Ovdje, kao primjer za poravnaje jedne od balkanskih zavrzla-ma, uzmimo sudbinu Sandžaka nakon Berlinskog kongresa.

U srpskom "Književnom glasniku" br. 6., od 16.07.1921. možemo pročitati nekoliko važnih stvari o tome kako je i zašto austrijski ministar vanjskih poslova grof Erenthal odlučio izvršiti aneksiju BiH, a da bi izveo taj

potez, izuzet iz onoga što je uglavljeno na 'Berlinskom kongresu', i da ne bi izazvao Rusiju, on je dao Srbiji, u proceduri posebnog međudržavnog ugovora - Sandžak.

Na to je reagirao francuski ambasador u Becu, Philippe Crosier u pariškom časopisu 'Revue de France' (br. 2/1921.), i naljutio Srbijance. Francuski veleposlanik u Beču je optužio Austro-Ugarsku da tim činom krši 'Berlinski ugovor' iz 1878.

U tom članku gosp. Crosier optužuje Srbiju da je dopustila aneksiju BiH da bi izvukla za sebe korist. Pa izričito tvrdi: "Napuštajući prava posade u novopazarskom Sandžaku, Austro-Ugarska je dala nezavisnosti Srbije još jedno stvarno jamstvo time što se je carska i kraljevska vlada na taj način odrekla moguće invazije sa strane, koja bi išla u Vardarsku dolinu"...

G. Crosier naziva naša traženja 'iredentističkim prohtevima egzaltiranog patriotizma, malo pomrčenog imperijalizmom'. Ovakve reči zbunjuju kad dolaze od francuskog ambasadora..."(v. n.d. s.s. 472-473).

Francuska je, prema tome, godine 1908. bila i protiv austrijske aneksije BiH i protiv predaje Sandžaka - Srbiji, bojeći se povećanog utjecaja Rusije na Balkanu - krivicom Beča. Nije slučajno Ph. Crosier imenovan veleposlanikom Francuske Republike, nakon što je u Quai d'Orsay-u obavljao dužnost - šef protokola, čovjek upućen u sve ramifikacije vanjske politike jedne moćne europske države koja je, tada,

održavala ravnotežu između istoka i Zapada, te Sjevera i Juga Europe.

No, 'srpska posla' su bila i ostala 'srbijanska posla': kad ćuko uživa u zalogaju koji je dobio kao nagradu što je - ujeo susjedovog ćuku - ljudska psihologija ne objašnjava i patologiju barbarog-nija.

Jer, u istom broju srpskog 'Književnog glasnika', i to odmah iza tog dvoličnog članka o podmetanju velesila jedna drugoj (i treće četvrtoj), objavljen je i prikaz priredbe hrvatskih Srba u Zagrebu koji su javno i u prigodi priredbe kulturnih događaja predstavili javnosti "Manifest zenitizma". Tu stoji:

"Kao prva sveska biblioteke 'Zenit', koju su u Zagrebu pokrenuli urednici jednog mesečnog lista, koji se pod tim imenom štampa na raznobojnoj hartiji, izašao je manifest 'zenitizma' - nove struje u međunarodnoj umetnosti, čiji su osnivači G. Mičić, G. Gol i G. Tokin. Kao definiciju 'zenitizma', Mičić daje ovo:

"Zenitizam - totalnost!

Zenitizam je apsolutna natprirodna individuacija koja je jedina stvaralačka: mora u sebi nositi umetnika + čoveka. Nadčovek mora inkarnirati dvopolarni metakosmos - Fenomen. Zenitizam je vandimenzija = deseta dimenzija".

G. Gol obećava čovečanstvu:

"Našom prvorazrednom mašinom za razmišljanje ulice ti se u kutije kondenzovanog mleka otrovano pokolenje. Tekuće Sunce, Istina. Uništimo civilizaciju pomoću nove umetnosti! Mi opet moramo postati barbari poezije! Mi trebamo moderne crnačke pesme, pune električnosti, telefona, ste-

nograma, ples mašina, dinamit, mesec, prazvuk!"

Treći potpisnik, G. Tokin dodaje:

"Treba biti barbar.. Mi smo Jugosloveni - barbari! Barbar + aristokrat + metakozmičar + nadrealista = zenitista" (c. n. d. ss. 476-477)."

Kako onda, tako i danas. Hara li se hara! I bez lampe i bez para! Hoće li tako ostati i - za veke vekova? To ovisi o onima koji barbarog-nij upotrebljavaju kao lovačke 'ogare', kako bi to rekao Zmaj-Jova Jovanović, vojvođanski pravoslavni Srbin, doktor za djecu - baš onaj čija su djeca pomrla zbog njegovog slaboga poznavanja medicine i pretjeranog pisanja priča za djecu...

**U potrazi rješenja za Sandžak:
Akademik Mirko Vidović i Ivo Matanović**

No, danas stvari stoje tako, da je pozivanje na ugovor između Beča i Beograda o sudbini Sandžaka iz 1908 godine - ključ za poravnanje tih istih problema na već uglavljeni i nikad na istoj razini pravno ne revidiran način: Beograd, po tom ugovoru, mora omogućiti kontinuitet u specifičnost života sandžačkih Bosanaca i garantirati im potpunu 'unutrašnju autonomiju', a kao naknada za tu veliku teritorijalnu koncesiju, Beograd jednom za uvijek mora ostaviti Bosnu na miru.

To načelo je temelj poravnjanja problematike s obje strane Drine i od njega se ne će nikada odustati!

BOSANSKOHERCEGOVAČKA PODRINJSKA NARODNA STRANKA (BPNS) O HDZ-OVOJ DEKLARACIJI I "PRUDSKOM PROCESU"

BPNS PRESS (tekst je pisan bosanskim jezikom)

Sarajevo 18. novembar 2009. - Bosanskohercegovačka podrinjska narodna stranka (BPNS) saznaje iz saopćenja za javnost izdanog nakon sastanka predsjednika HDZ-ove podružnice za BiH, Dragana Čovića, i slovenskog ministra vanjskih poslova Samuela Žbogara, da HDZ u svojoj deklaraciji po pitanju ustavnih promjena, zagovara **preustroj BiH u četiri federalne jedinice**.

BPNS konstatira da HDZ-ova deklaracija uvelike otkriva ciljeve "Prudske trojke", koje nastoje ostvariti tokom pregovora u Butmiru, u suradnji sa ostalim pozvanim strankama. Naime, HDZ navodi da "ustrajava na ustavnim promjenama kojima bi se uspostavila puna jednakopravnost Hrvata s druga dva naroda u BiH" i otkriva da su ti zahtjevi "vezani uz ispunjavanje Kreševske deklaracije i Prudskog procesa".

BPNS upozorava da su zatražene četiri federalne jedinice, ustvari četiri države – pri čemu bi svaka bila zasebna i sa ostalim državama u toj **četveročlanoj federaciji** imala veoma malo zajedničkog. Tobožnje uvezivanje tih država u neku "Federaciju Bosnu i Hercegovinu", bila bi farsa na kraju

procesa uništenja Republike Bosne i Hercegovine. Jer, isto kao što se raspala jugoslavenska federacija, može se raspasti svaka federacija, a posebno ova koju traži HDZ, oslanjajući se na "Prudski proces" i pregovore u Butmiru kojima se to želi ostvariti.

HDZ je već javno dala na znanje da je Republika srpska neupitna, što je, dakako, i stav Republike srpske u svim pregovorima. Ali, najgora od svega je potvrda tom stavu od strane SDA. Stoga bi u tom scenariju Republika srpska bila prva država. **Druga federalna jedinica – država, bila bi hrvatska država Hercegovina**, a treća "Distrikt Sarajevo". Četvrtu bi sklepali od rastrganih enklava u kojima tavori preostali građani R BiH, uglavnom **pripadnici bošnjačkog naroda**.

ljučile Srbiji i Hrvatskoj. Treća država bi se pojavila u vidu, kojeg li cinizma, "multi-etničkog Sarajeva", čime bi Sarajevo oduzeli od Federacije BiH, sačinjene u Washingtonu i Dejtonu. Četvrtu bi okvirno bila skup jedva povezanih i neodrživih teritorija, slabo prikriivenih konc. logora za preostale građane R BiH, uglavnom iz bošnjačkog naroda, **durogorično plijen velike Srbije**.

Ovakvo ukidanje i kasapljenje države BiH, je sadržaj Prudskog dogovora - kojega u Butmiru nastoje utanačiti i dovršiti, čime bi ostvarili trijumf agresije, ratnih zločina, genocida, nacizma. Srpsko-hrvatski projekt likuje i nema potrebe to svaljivati na "inozemni faktor", ali bi SDA, S BiH i SDP, lažno nazvane probosanske stranke, svoju kolaboraciju u konačnom uništenju države BiH i njenih građana, rado predstavili kao

predstavili kao "pritisak inozemnog faktora u Butmiru", tj., rado bi izgovor "da su na to natjerani od strane EU i SAD", podmetnuli javnosti kao alibi za dvije decenije svojeg sudjelovanja u ovom (samo) destruktivnom projektu.

BPNS odbija prijedlog HDZ-a i sve one koji ga

Pogled na Zvornik s Kula Grada

Srpska i **hrvatska nacistička država** bi se srednjoročno prik-

podržavaju.

HRVATSKI NACIONALIZAM I BOSANSKO-HERCEGOVAČKI MUSLIMANI (7. dio)

dr. Ivo Korsky

*Jer hrvatskog jezika šum
Može da goji,
Može da spoji
Istok i zapad, pjesmu i um.
Safvet-beg Bašagić*

5. Islam, vjera dijela Hrvata - muslimani, ravnopravni građani Hrvatske

Nikada se nisam vratio na pismo koje je ostalo bez odgovora, iako sam od 1992. do 1995. bio više puta u Zagrebu i svaki put sam posjetio Vinka Nikolića u uredništvu Hrvatske revije u Matici Hrvatskoj. Razumio sam njegovo nastojanje da sačuva za sebe svoga vrijednog suradnika. Njegov oprez međutim nije bio potreban, jer nisam imao namjeru "preoteti" mu suradnika. Poznao sam Vinka još sa zagrebačkog sveučilišta, zatim sam bio s njim u Italiji u engleskom zarobljeničkom logoru, a kasnije, u dijaspori, surađivao sam povremeno, na njegov poziv, u publikacijama koje je uređivao. Još manje sam htio ponovno tražiti suradnju od dr. Karihmana, koji mi nije ni odgovorio na uljudno pismo, a kojega uopće nisam osobno poznao.

Više od deset godina nakon mog pisma, prigodom svog boravka u Hrvatskoj u ljeto godine 2000., mr. Kazimir Katalinić je iskoristio priliku da u zagrebačkoj sveučilišnoj knjižnici pregleda neku arhivsku građu tražeći izvorne podatke u svezi s političkim kretanjima u dijaspori između 1945. i 1990., koji bi mu mogli poslužiti u spremanju knjige o djelovanju Hrvatske republikan-

ske stranke, na kojoj radi već nekoliko godina. Tom prigodom kopirao je dosta zanimljivog materijala iz ostavštine prof. Vinka Nikolića. Vrativši se u Buenos Aires, dao mi je kopije nekih pisama koje je dr. Ferid Karihman pisao prof. Nikoliću, a među njima i Karihmanovo pismo poslano iz Pariza 11. srpnja 1987., iz kojega prenosim samo dijelove koji se

odnose na pjesmu u počast Ismet eff. Muftića.

Prof. Vinko Nikolić i dr. Ivo Korsky

Preko prof. Nikolića

Cijenjeni prijatelji, rođoljubi,

Prilažem Vam ovdje zamoljenu pjesmu koja je posvećena **šehitu mučeniku Ismetu eff. Muftiću** i istovremeno otvorenju druge zagrebačke džamije. Nijesam mogao udovoljiti želji da pjesma ima oblik soneta jer bi joj tada usfalilo ritam i dinamika koje ta pjesma zahtijeva, da bi se u njoj moglo mnogo toga reći.

Sadržaj i redoslijed je ovaj:

1. **Prodorom Osmanlija počniju tristoljetna razbojišta u srcu Hrvatske** kojim ravnaju stranci: Habsburgovci, duždevi i

Ismet Muftić

sultani, ali istovremeno nekim čudom Zagreb je pošteđen i **Islam postaje vjera dijela Hrvata.**

2. Nakon pet stoljeća kako je počeo prodor Osmanlija i nakon već davno zaboravljenih bratoubilačkih ratova, **u Zagreb dolazi miroljubljiv Ismet eff. Muftić da se pobrine za тамошње Hrvate-Muslimane.**

3. Muftić sanjari da sagradi džamiju u Zagrebu, glavnom gradu Hrvatske.

4. **Muftićevi snovi se ispunjavaju: Bosna je integrirana u nezavisnu Hrvatsku**, Hrvati Muslimani više nijesu građani drugog reda nego ravnopravni hrvatski građani; zagrebačka (prva) džamija je ostvarena.

SVIJETLA DVADESET I PETA GODIŠNJICA RADA ISMETA MUFTIĆA ZAGREBAČKOG MUFTIJE (1. dio)

"Hrvatski dnevnik", Zagreb, 10. ožujka 1940.

Teško je govoriti o čovjeku, koji ne voli, da se o njemu govori. O čovjeku, koji je uvijek želio ostati tih i povučen s jedinom željom, da samo što više uradi za zajednicu, kojoj je posvetio čitav svoj život, da je vjerski i prosvjetno podigne. **Ali mi smatramo, da ne bi smio ostati nezapažen taj rad**, jer on može poslužiti primjerom mladima, da vide, kako se može i mora zdušno i požrtvovno raditi. A nema sumnje, da **muslimani više nego svi ostali trebaju takvih radnika**.

Ismet Muftić rođen je 1888. godine u Žepču, u centralnoj Bosni. Pučku školu, daru-muallimin, medresu i šerijatsku sudačka školu, svršio je u Sarajevu. Završivši šerijatsku školu, stupio je u službu kao šerijatski vježbenik kod kotarskog suda u Tuzli, a istodobno se upisao na pravni fakultet u Zagrebu. Za vrijeme rata (1915.) služio je kao pričuvni vojni imam kod 96. pukovnije u Karlovcu, odakle je bio pos-

lan na talijansku frontu, a zatim premješten vojnom zapovjedništvu u Zagreb. Do svršetka rata ostao je u Zagrebu, gdje je vršio dužnost pričuvnog vojnog imama, a poslije sloma Austro-Ugarske on vrši još neko vrijeme istu dužnost u jugoslavenskoj vojsci.

Poslije toga je razriješen vojne dužnosti pa imenovan imamom za Hrvatsku i Slavoniju sa sjedištem u Zagrebu. Kasnije je ovaj imamat etvpren u muftiluk, te je Ismet Muftić posao i prvi muftija za ove krajeve. Uopće je **Ismet Muftić prvi vjerski službenik u povijesti muslimanske vjerske zajednice u Zagrebu**. Njegova je dakle zasluga, da se u ovim krajevima osnovalo Islamsko vjersko tijelo za muslimane, koji su nastanjeni u ovim krajevima, da na taj način budu lakše vezani uz glavnu maticu u Bosni i Hercegovini.

Godine 1928. na želju muslimana ovih krajeva izradio je u društvu sa svojim prijateljima, a uz potporu rahmetli Reis-u-uleme Čauševića, da je Vakufski sabor protegao na Hrvatsku i Slavoniju statut za auto-

nomnu upravu islamskih vjerskih i vakufsko-mearifskih poslova u Bosni i Hercegovini.

Pored organiziranja muslimanske vjeroispovjedne općine zaslužan je također za organiziranje vjerske obuke, koju vrši sam od 1917., pa su već generacije njegovih učenika stupile u život. Treba naglasiti, da je on to vršio u svom stanu i na svoj vlastiti trošak, sve dok muslimanska vjeroispovjedna općina u Zagrebu blagonaklonošću grada Zagreba nije došla do svojih vlastitih prostorija u Tomašičevoj ulici. U isto je vrijeme Ismet Muftić vršio sve do prije par godina i kadijske poslove, dok nije osnovan šerijatski sud, što je opet njegova zasluga,

U tome svojstvu vršeći svoju službu na području, gdje je vladalo različito i u mnogom u temeljnim principima divergentno zakonsko stanje obiteljskog, napose ženidbenog prava, uspio mu je uvijek izgladiti mnoge sukobe u pogledu primjene tih propisa i u pogledu nadležnosti, pri čemu nikada nisu bili povrijeđeni temelji šerijatskog prava.

AHLAK - ISLAMSKI MORAL

Bilal Hasanović. Ilmud-Din, Udžbenik za vjeronauku odraslih – pisano na bosanskom jeziku

Ahlaki-hamide

„Ko bude lijepog ahlaka, jamčim mu mjesto u Džennetu“. „Meni će biti najmiliji i najbliži na Sudnjem danu oni koji budu najljepšeg ahlaka“.

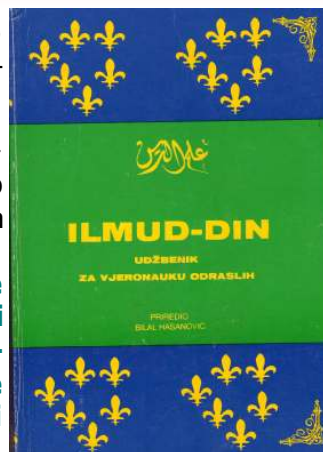
„Musliman lijepog ahlaka dobiće u Džennetu dervedžu (počast) onoliko koliko će imati onaj koji je neprestano danju postio a noću ibadetio“.

Iz brojnih kur'anskih ajeta i hadisa

Božijeg Poslanika, jasno se vidi da je ahlak čvrsto vezan za iman.

Svojim ashabima Muhammed a.s. je govorio „da su najbolja svojstva za ovaj svijet i Ahiret: **posjetiti onog ko je tebe napustio, dati onome ko tebi ne daje i oprostiti onome ko je tebi nasilje i nepravdu učinio**“.

U plemenita svojstva spada iman, bez koga nema vječne sreće i zadovoljstva. Onaj čije srce osvjetlja-

va iman, sigurno će se pridržavati i islamskih dužnosti. Djela su najbolji svjedoci da li u srcu čovjeka postoji iman ili ga nema.

Poslušajmo o tom Allahove riječi:

„Reci, ako su vam vaši očevi, vaši sinovi, vaša braća, vaše žene, vaši imeci, koje

ste stekli, vaša roba za čiju prođu strahujete i stanovi u kojima zadovoljstvo osjećate - draži od Allaha,

Njegova Poslanika i borbe na Njegovom putu, očekujte onda Allahovu kaznu. Allah neće uputiti iskvarene ljude na pravi put" (Et-Tevbe, 24).

„Pravi su muslimani oni čija srca zatrepere kada se Allah spomene, a kada im se uče Naši ajeti oni postaju čvršći u svome vjerovanju" (El-Enfal, 2).

„Da li misle ljudi koji govore: Mi vjerujemo da će biti iskušenja oslob-

bođeni? Mi smo u iskušenje stavljali i one prije njih. Zaista Allah zna one koji pravo govore, a zna i one koji neistinu govore" (El-Ankebut, 2, 3).

„Da li misle oni koji rade ružna djela da će Nam izbjeći? Ružno li je njihovo prosuđivanje" (El-Ankebut, 4).

Zato musliman treba da ima na umu slijedeće:

- da nas Allah dž.š. **vidi i prati**,

ma gdje bili,

- da uz nas postoje **duhovna bića - meleki**, koji nas stalno prate i bilježe sve što radimo,

- da iman napušta svakog onog ko se odluči da učini veliki grijeh i da lebdi iznad njega sve dok se ne prođe toga grijeha - harama. Prema tome, ako bi čovjeka zadesila smrt, dok čini takav grijeh, umro bi bez imana.

PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (3. dio)

islamskamisao.com – pisano na bosanskom jeziku

Ali iako se vojno-upravni i pravosudni sistem profunkcionirao pod uspješnom upravom vezira Ćuprilića, ti uspjesi potkopani su neuspjesima u oblasti privrede. Iscrpljeno stanovništvo, pogotovo u područjima zahvaćenim ratnim dejstvima, uključujući i Bosnu, sve je teže podnosilo inflaciju, ratne troškove i stalno ratovanje. Pojavila se i masovna glad, sporadične konfiskacije, moralo se posuđivati iz vakufskih fondova, novac je devalvirao.

Upravo u vrijeme značajnih vojnih uspjeha kulminirale su u Bosni 1690 razne bolesti i glad. Nastupilo je vrijeme kada su živi zavidjeli mrtvima. Franjevački ljetopisac Nikola Lašvanin bilježi da je u proljeće 1690 „oganj“ (vrućica, groznica) pomorio ljude gore nego kuga. Iste je godine pao snijeg i mraz na žito, pa je nastala do tada nezapamćena glad usljed koje je pomrlo mnogo naroda. **Kako bi preživjeli ljudi su bili prisiljeni da jedu travu, žir, hrastovu koru, ljeskovu resu, vinovu lozu, orahovu ljusku, konjsko meso, pa čak pse i mačke.** Istovremeno je mnogo naroda pred opasnošću od provale austrijske vojske bježalo od Save na jug prema unutrašnjosti Bosne. Na sve strane su ležali mrtvi koje nije imao ko da zakopava. Jedan je Dubrovčanin zapisao

da je 1690 u Sarajevu i Konjicu vladala nezapamćena glad, te da su ljudi pobili i pojeli sve pse.

Veliki vezir Mustafa paša Ćuprilić je u ljeto 1691. godine sa oko 100.000 ljudi i 150 topova prešao Dunav, kako bi iznenadio neprijatelja kod Petrovaradina. Umjesto toga, kod Slankamena, na ušću Tise u Dunav, sačekao ga je u zasjedi feldmaršal Ludwig Badenski sa oko 60.000 ljudi. **Dругог дана битке, 20.8.1691 poginuo je veliki vezir Mustafa paša, nakon čega su se osmanske trupe panično povukle prema Zemunu.** Pogibijom Mustafe paše i porazom kod Slankamena okončana je osmanska protivofanziva.

Već tada su Dunav i Sava postali novom stalnom granicom između dva Carstva. Blokada, odnosno pat-pozicija je nastupila i na egejskom i Sredozemnom frontu, pošto su Mlečani, u svojim upornim pokušajima da ponovo osvoje Krit, doživjeli 1692 potpuni poraz.

Na sjevernom, ukrajinskom frontu također je došlo do blokiranja ratne situacije. Kralj Jan Sobieski je već bio bolestan i iscrpljen. Međutim, dolaskom na vlast Petra Veli-

kog, Rusija izrasta u novu značajnu prijetnju osmanskim pozicijama. Poslije jednog neuspjelog pokušaja, Petar Veliki je augusta 1696. godine osvojio Azov. **To je bio početak dugotrajnih ratova u kojima će tokom jednog stoljeća Crno more od „osmanskog jezera“ postati područje izrazite ruske dominacije.**

1696. godine hrvatski ban Adam Bathiany predložio je austrijskom feldmaršalu princu Eugenu Savojskom **da se sa jačim snagama zauzme Bihać**, kao ključno mjesto za dalja osvajanja Bosne. Princ Eugen je prihvatio plan, pa je za zapovjednika cijelog pohoda određen karlovački general grof Karl Auerspreg. Međutim, Krajišnici su se pokazali kao pretvrd orah. Očekujući ovaj napad bosanski namjesnik Korča Mehmed-paša je poslao u pomoć posadi Bihaća 500 spahija, hiljadu krajišnika i 1. 500 sejmena.

MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (8. dio)

Ahmet Alibašić, Sarajevo
– pisano na bosanskom jeziku

Jedini način i jedino sredstvo to je brutalna sila jedne organizovane državne vlasti, u čemu smo mi uvek bili iznad njih. Da od 1912. godine na ovamo nismo imali uspeha u borbi sa njima, krivica je do nas, jer tu **vlast nismo kako treba iskoristili**. O nekom njihovom nacionalizovanju u našu korist ne može biti ni govora. Protivno tome, u osloncu na Albaniju budi se njihova nacionalna svest, i ne raščistimo li stvari na vreme, za 20-30 godina imaćemo jednu strahovitu iredentu čiji se tragovi već opažaju a koja će neminovno u pitanje dovesti sve naše posede na Jugu."

"Već smo rekli da je **za nas efikasno iseljavanje Arnauta iz njihovog trougla samo u masi**. A da dođe do masovnog iseljavanja, prvi uslov jeste stvaranje podesne psihoze. Ona se može stvoriti na više načina.

Poznato je da muslimanske mase u opšte vrlo lako podležu uticaju, naročito verskom, da su lakoverne, čak i fanatične. Zato je potrebno prvenstveno, **za iseljavanje među Arnautima pridobiti njihovo sveštenstvo i prve ljude od uticaja, ili novcem ili pretnjama**. Treba, **što pre naći agitatore**, koji će agitovati za iseljavanje naročito ako bi nam htela sama Turska da da."

"Drugo sredstvo bio bi **pritisak državnog aparata. On treba**

Leka

da do krajnosti iskoristi zakone, da bi što više zagorčio opstanak Arnauta kod nas: **globe, apšenja**, nemilosrdno primenjivanje svih policijskih propisa, kažnjavanje šverca, seče šuma, potrice, puštanje pasa, gonjenje na kuluk i **sva ona druga sredstva koja je u stanju da iznađe jedna praktična policija**. Privredno, ne priznavanje starih tapija, rad na katastru u svim predelima treba smesta obustaviti nemilosrdno uterivanje poreza i svih javnih i privatnih dugova; oduzimanje državnih ispaša, opštinskih ispaša, ukidanje koncesija, **poslovnih dozvola za kafane, trgovine, zanate**, oduzimanje monopolskih dozvola, **isterivanje iz državnih, privatnih i samoupravnih službi**, itd. - ubrzaće iseljavanje. Sanitetske mere: prisilno izvršenje svih propisa i po samim

kućama, rušenje zidova i velikih plotova oko kuća, stroga primena veterinarskih mera, koja će ometati izvođenje stoke na pijace, itd. također se dadu praktično i efikasno primeniti. U verskim pitanjima Arnauti su najosetljiviji, pa ih i tu treba dobro darnuti. Može se to postići šikanama sveštenstva, **krčenjem groblja**, zabranom mnogoženstva, i naročito nemilosrdnom primenom zakona da i ženska deca moraju pohađati osnovne škole, gde god samo ima škola.

I privatna inicijativa u tome pitanju može mnogo učiniti. **Našim kolonistima po potrebi treba podeliti oružje.**

U one predele treba plasirati staru četnicku akciju i poverljivo je pomoći u njezinim zadacima. Naročito treba pustiti jedan talas Crnogoraca s brda da izazove masovni sukob sa Arnautima u Metohiji. Preko poverljivih ljudi ovaj sukob treba spremiti: dati mu maha što će biti tim lakše što su Arnauti jače digli glavu, a ceo slučaj mirne duše treba predstaviti kao sukob bratstva i plemena i **po potrebi dati mu ekonomski karakter**. U krajnjoj nuždi mogu se **izazvati i lokalne bune koje bi bile krvavo ugušene najefikasnijim sretstvima**, no ne toliko vojskom koliko kolonistima, Crnogorskim plemenima i **četnicima**.

Postoji još jedno sretstvo koje je Srbija vrlo praktički upotrebila posle 1878. godine, **tajno paleње sela i arnautskih četvrti po gradovima**."

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . .“ (3. dio)

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović, Sarajevo

RAGIB: Šta se zna?

AVDAGA: Pa to što kažem..,

ENES: Slušaj, Avdaga! Nemoj der ti tako govoriti! Ja znam, to je šala, ali ako za to Džaferbeg sazna, ne bi nikako valjalo!

AVDAGA: Nije to nikakva šala, to je prava zbilja. Džaferbeg za to već odavno zna.

ENES: Nema šta znati. On to samo izmišlja.

MUJO: Jok! Njemu se to pričinja. Od silne ljubomore ne zna više šta radi. Sve misli da ga mlada begovica vara. Tako mu se na snu prikazuje, pa misli da je tako i na javi.

RAGIB: Njega je sila obuzela, mene vi pitajte. Kakva li lju-bomora, kakvo li što! Sila! Ali bilo kako bilo, o tome nije više vri-jedno ni govoriti. Ko se boji, nek se kloni, ja se nikom pokloniti neću!

MUJO: Ni ja!

ENES: Ni ja! (Zasvira i zapjeva. Za njim svi povedu) :

**Šta se sjaji nasred Sarajeva?
Il je alem ili dragi kamen?
Il je džerdžef među veziljama?
Il je čaša među bekrijama?**

(Još za vrijeme pjesme izišao je ADIL, noseći naručene kafe. Čim je izišao, sav se zgranuo. Vidjelo se da mu nije pravo što oni pjevaju. Jedan ih je čas mrko strijeljao očima. Dotele AVDAGA više sa ćepenka: "Daj sad, šta si stao, ponesi tu 'dolivaču'!" — On je prinio kafu i njemu i MEHAGI. Dotele su pjevači otpjevali pjesmu.)

RAGIB: Tebi kao da je nešto krivo, Adile!

ADIL: I jest mi krivo!

MUJO (u šaljivom tonu): A ti lupi glavom o zid, nek ti bude još više krivo!

ADIL: Ali, ljudi, nemojte se šaliti i nemojte reći, da vam nisam reko! Svaki čas može se Džaferbeg pomoliti. Vi znate njega!

MUJO: Ako ti strepiš pred njim, mi ne strepimo!

ADIL: E dobro. Ja rekoh svoje, a vi sad činite kako vani drago! (Ode).

RAGIB: I činićemo!

(U taj mah začuje se iza scene glas nekog prolaznika).

PROLAZNIK (trči s desna kao bez duše panično vičući): Eto bega! Ljudi, eto bega! Ljut je ko puška! (Pobježe).

SELIM (skoči ušeprtljen): Ha! Šta sam ja vama kazo! Kuda ćemo sad?!

RAGIB (smjelo); Nikud! Sjesti tu, đe smo i sjedili!

SELIM: Bolje bi bilo da se zaranije uklonimo!

RAGIB: Ti ako se bojiš, bježi! Ja se ni za pedalj ne mičem odavde!

MUJO: Ni ja, pa kud puklo da puklo!

Ragib i Selim

KRATAK PREGLED HRVATSKE MUSLIMANSKE KNJIŽEVNOSTI U BiH (3. dio)

Salih Alić

Mustafa Hadžigrabčanović talentiran je i snažan pjesnik. Obrađuje motive ljudi iz Podrinja s puno lirike. Izdao je zbirku pjesama "Bosna". Surađuje po svim muslimanskim revijama, ponajviše u "Novom Beharu".

Niaz Easulović nježan je i proćućen lirik. U svojim pjesmama pjeva o bolesnoj mladeži na gradima, pa je velika šteta da se ovaj talentirani pjesnik ne odpa-

še od pojasa ove vrste lirike. Ovdje je vredno spomenuti i njegovog nedavno umrlog oca Nazifa Rasulovića, koji je izdao nekoliko knjiga pjesama i proze.

Ismet Žunić surađivao je u "Novom Beharu". Njegovi izlomljeni stihovi govore su mahaljama, pa je vrlo uspio u obradi tih motiva, koji su građeni na njemu svojstven način. Pokraj pjesama piše i novele.

Musa Čazim-Čatić predstavnik je mlađeg hrvatskog muslimanskog pjesništva. U zrejoj dobi

svojih godina ostavio je sviet i za sobom neizbrisive tragove pjesništva. Taj "bohem", kako ga neki njegovi poznanici zovu, naj-snažniji je hrvatski muslimanski pjesnik herceg-bosanskog Parnasa. Golem broj neobjavljenih pjesama, koje su mu izpadale iz njegovih poderanih džepova kapa, nestao je, dok su neke pronađene i objavljene u "Novom Beharu" po prof. Aliji Nametku. Pokraj ovoga lirskog stvaranja, mnogo je prevodio iz turske književnosti.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (34. nastavak)

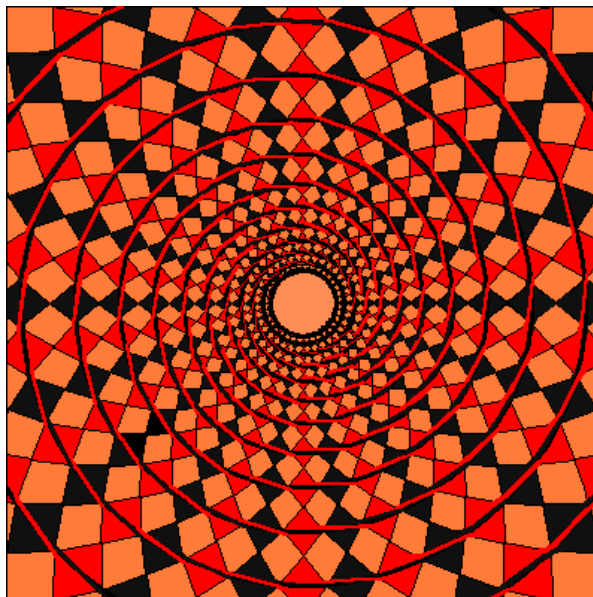
Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

Poznate su odavno pristrasnosti koje opravdavaju — pokušavaju opravdati — sve što ne ide u prilog svojoj naciji ili sredini, umanjuju vlastite krivnje i uvećavaju tuđe, mi-jenjaju smisao onog što im ne odgo-vara ili što ide u prilog drugima. Rijetki su duhovi koji se umiju i usuđuju postaviti *iznad* takvog stanja, suprotstaviti mu se i, pogotovo, iznijeti razloge svoga suprotstavljanja: "Samo ono srpsko treba da se održi stoje dobro, a što je loše treba ga baciti pa ma sto puta bilo srp-sko"²⁷, govorio je Svetozar Marković. Odlučnost takvih rijetkih duhova plaća se najskupljom cijenom.

Nacionalizmi su se inače, svugdje u svijetu, oslanjali na jednu površinu i ili čak nakaradnu biologiju, na mitotegiziranu historiju i (uglavnom siro-mašnu) religijsku praksu.

POSLJERATNE ILUZIJE

Lično ste prošli jedan životni put koji je — sudbinom ili izborom — korespondirao i s više nacija, i s više kultura, i s više opredelenja:

kakvo je vaše privatno iskustvo?

Generacija kojoj ja pripadam, po-riječkom iz zmiješane bosansko-hercegovačke sredine, bila je dosta dugo *naivna*, ne u najgorom smislu te riječi. **Možda smo na neki način bili nesvjesni unitaristi**, kako bi se danas reklo, ali bez pretenzija da bilo kome nešto uzmemo ili uskratimo, nametnemo ili zabranimo. Odgojeni u skromnim poratnim prilika-ma, s različitim uspomemama na rat, obično vrlo neugodnim, vjerovali smo da više nikada neće biti u ovoj zemlji nacionalnih i međunacionalnih razdora, da će se sve nacije u svijetu — to je nagovještavao i sam Lenjin, kojeg smo tada čitali — jednog dana združiti i sliti, u Jugoslaviji možda prije nego drugdje, da duh ne može više izaći iz boce.

²⁷ – Svetozar Marković, "Pred omladinsku skupštinu", u Sabranim spisima, II, str. 143. navedeno izdanje.

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

ISTINA I LAŽ (3. dio)

razumijevana i gledana iz nebiblijske (ljudske) i biblijske (Božje) perspektive

Vjera koja spašava je osobna potvrda vjerovanja.
Apostol Pavao ovako to objašnjuje:

"Ako ustima svojim priznaješ i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Vjera srca postiže pravednost, a priznanje usta spasenje, jer Pismo veli: 'Tko god vjeruje u nj, neće se razočarati!'" (Poslanica Rimljanima 10:9-11)

Ovo je vjera našeg srca, a ne samo površno odobrenje uma. Mi smo spašeni jer smo uvjereni da je Isus Krist Sin Božji, Bog-čovjek, i da je on platio naš dug svojom prolivenom krvlju na križu. Ako mi nismo uvjereni da je Krist platio naš dug, tada nije moguće imati jamstvo vjere koja spašava i prema tome nema jamstva za spasenje.

Ovo ne smijemo propustiti i zaboraviti:

"Mi moramo vjerovati da je Krist učinio sve što je bilo potrebno i što će ikada biti potrebno za nas da stojimo u vidokrugu Boga! Ako imamo takovu vjeru, tada imamo i jamstvo da ćemo znati da imamo život vječni!"

Definitivno, što dublje vjerujemo da je Krist učinio sve što je potrebno za nas, naše jamstvo Spasenja je veće!

Možemo početi sa "malom" vjerom (Krist je rekao da je veličina sjemenke gorušice dovoljna što nam treba za početak!), a s vremenom naša vjera će rasti! Bez obzira kolika je naša vjera, mala ili velika, ona mora biti usmjerena samo u Krista, jer Bog prihvaća samo one koji vjeruju u Njegova Sina!

Ne znam koliko puta moram ponoviti da je Spasenje Božji posao! Mi smo spašeni direktno od Boga, a ne ljudskom zaslugom. Svete zaklete su simboli što Bog čini, ali oni ne predstavljaju način Spasenja. Naša Duša nije spašena s krštenjem, simbolom pričesti ili sa ostalim svetim

Iščekujući spasenje

ceremonijama. U biti, naša je Duša spašena bez udjela ljudskih svetih ceremonija koje ljudi izvode!

Što moramo učiniti da smo spašeni? "Vjeruj u Gospodina Isusa -odgovoriše mu - pa ćeš se spasiti ti tvoj dom." (Djela Apostolska 16: 31)

Spašeni od koga? Od budućeg Božjeg gnjeva! Spasenje je Božji posao od početka do kraja.

"Da, milošću ste spašeni - po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji. To ne dolazi od djela, da se tko ne bi hvalisao!" (Poslanica Efežanima 2:8,9)

Koliko puta moramo biti spašeni? Da li moramo biti spašeni ponovno nakon što smo spašeni? Postoje ljudi koji smatraju da možemo izgubiti spasenje!

Istina. Mi možemo biti spašeni vjerom u Krista i možemo biti zapečaćeni svetim Božjim Duhom, ali zbog našeg sklizanja unatrag i našeg otpora mi izgubimo naš status s Bogom. Ako tada umremo, mi smo izgubljeni!

U poslanici Hebrejima piše ovako o tome:

"Zbilja je nemoguće one koji su jadanput prosvjetljeni i koji su okusili nebeski dar, koji su postali dionoci Duha Svetoga i koji su okusili dobru riječ Božju i čudesa budućeg svijeta, pa ipak otpali, opet obnoviti (za to) da se obrate, njih koji za svoj vlastiti račun razapinju Sina Božjega i javno ga izlažu ruglu!" (Poslanica Hebrejima 6: 4-6)

Sotona umrtvljuje

Istina. Da bi se čovjek spasio mora prenijeti svoje vjerovanje samo u Krista, i prihvatiti ga kao svoga nosioca grijeha. Samo takova vjera dokaz je da ga je Bog promijenio! Spasenje je stvar vjerovanja u kvalificiranog Spasitelja. Iskreno prihvaćanje Isusova djela je dovoljno.

Zaista, ne postoji veći izvor radosti od radosti spašenja, i ne postoji veće poticanje od Svetog života i saznanja da su dar i Božje zvanje neopozivo!

Istina o laži (Sotoni)

Bog vas voli i ima divan plan za vas! To je dobra vijest. Loša je vijest da vas Sotona mrzi i ima poguban plan za vaš život. Ne trebamo se iznenaditi empirijskom dokazu da Sotona zaista postoji, jer smo ga sreli u našem osobnom životu i u iskustvima drugih ljudi. Što je najbitnije, poznati su nam nevjerovatni detalji o Sotoni sa stranica Biblije.

Sotona je osobno nama užasno odvratna. Znajući to, on se pojavljuje upotrebljavajući različite promjene i različita imena. Njegov je cilj da učinimo nešto što on žarko želi, a pri tome učini to tako da mi-

slimo da je to bila naša vlastita ideja. Razumljivo, njegova glavna točka je napad na naš ljudski razum, a njegovo zanimanje i puno radno vrijeme je činiti grijeh tako da nama to izgleda jako dobro i privlačno. Ujedno on ima pod svojim autoritetom na tisuće i tisuće duhovno manje vrednijih pomoćnika, organiziranih najamnika demona različitih intelektualnih vrijednosti isnage!

I bez Sotone i njegovih demona svijet bi i dalje bio zatrovan lošim navikama, nasiljem i uništenim životima, jer imamo grješnu narav koja je u stanju učiniti i najveće zlo na ovome svijetu.

Sotona posjeduje toliko zasluga, koliko postoji i slabosti u ljudima. Njegova strategija je da nam ispuni neke naše tajne strasti, naše ljudske žudnje ili neke skrivene izvršavanja ili pobuna. Mi možemo slobodno birati što želimo od toga, vrata su nam širom otvorena.

Strah je najpopularnije Sotonovo oružje. Ljudi se boje grupe ljudi, boje se budućnosti, boje se mišljenja

što ljudi misle o njima, boje se svjedočiti i boje se živjeti. Apostol Ivan ovako piše o strahu:

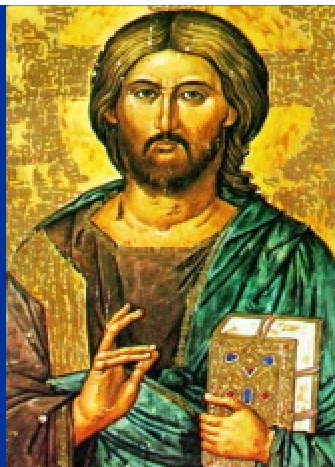
"U ljubavi nema straha; naprotiv, savršena ljubav isključuje strah, jer strah pretpostavlja kaznu. A tko se boji, nije savršen u ljubavi." (Prva Ivanova poslanica 4:18,19)

"Sad, budući da djeca imaju zajedničku krv i meso, jednako i sam postade sudionik u tome da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavla i da oslobodi sve koji cijeli život bijahu podvrgnuti ropstvu strahom od smrti." (Poslanica Hebrejima 2:14,15)

Postojinekoliko razloga zašto je snaga demona često iskorištavana u seksualnosti i izopačenosti. Jedan je razlog zbog izvanredno jakog prirodnog svojstva seksualnog privlačenja i želje za ispunjenjem. Sotona nas uvijek napada tamo gdje smo najslabiji. Drugi je razlog što osnova našeg društva je obitelj, a seksualni grijeh upropašćuje obiteljske odnose.

XXIV^a NEDJELJA KROZ GODINU B

Marko 8,27-35

U ono vrijeme:
Krenu Isus i
njegovi učenici
u sela
Cezareje
Filipove. Putem
on upita
učenike:
»Što govore
ljudi, tko sam
ja?« Oni mu
rekoše:

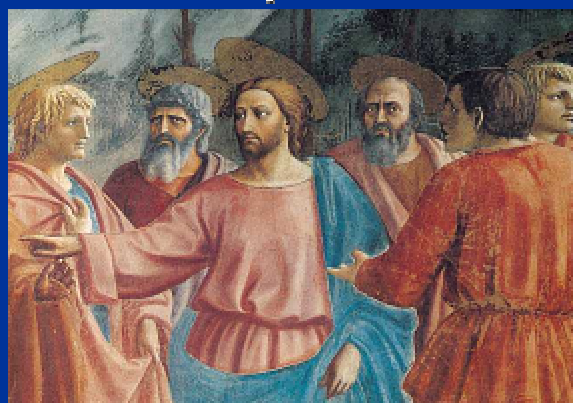
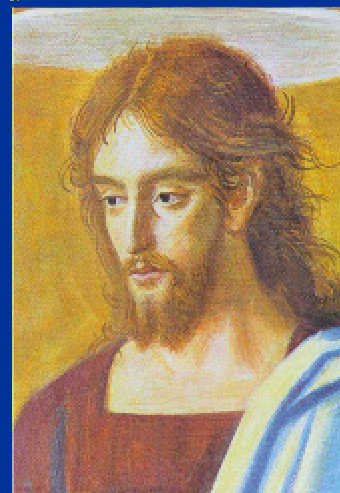
»Da si Ivan Krstitelj, drugi da si Ilija,
treći opet da si neki od proroka.«

On njih upita: »A vi, što vi kažete, tko
sam ja?«

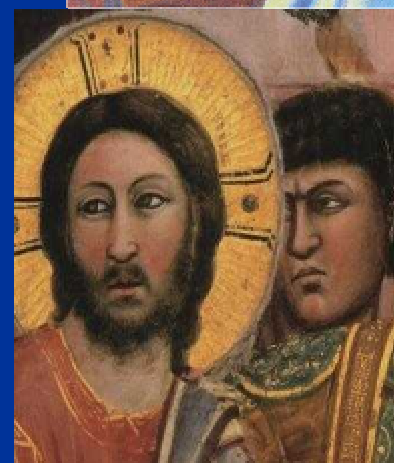
Petar prihvati i reče: »Ti si Pomazanik -
Krist!« I zaprijeti im da nikomu ne kazuju
o njemu.

I poče ih
poučavati kako
Sin Čovječji treba
da mnogo pretrpi,
da ga starješine,
glavari
svećenički i
pismoznanci
odbace, da bude
ubijen i nakon tri
dana da ustane.

Otvoreno im to govoraše.

Petar ga uze
u stranu i
poče
odvraćati. A
on se
okrenu,
pogleda
svoje
učenike pa
zaprijeti
Petru:

»Nosi se od mene, sotono, jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!«

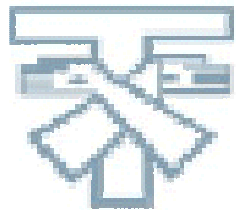

Tada dozva narod i učenike pa im reče: »Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom.

Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj poradi mene i evanđelja, spasiće ga.«

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN
i Župni ured sv. Nikole
Tavelića
Ivekovićeva 8 51000
RIJEKA

Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODNJEGA (3. dio)

fra Martin Planinić, Mostar

NAKON TREĆEG ČITANJA

(Lk 3,15-16. 21-22)

Isus Krist, Bog u tijelu očitovan, bijaše nekoć, iščekivani potomak Abrahamov i Sin Davidov. Dok ga

narod iščekuje u Ivana Krstitelja pogled pun nade upire, misleći da je Ivan taj davno obećani i sada poslani.

Ivanova ih je poniznost sačuvala od zablude, jer im Ivan reče: *"Ja vas, istina, krstim vodom. Ali dolazi jači od mene komu ja nisam dostojan odriješiti sveze na obući; on će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem"* (Lk 3,16).

To pak u svjetlu kršćanske vjere znači: Što je Ivanu jordanska voda, to će biti očekivanom Duh Sveti. Kao što voda čisti vanjštinu, tako će i Duh Sveti čistiti nutrinu, kad krštenoga od zla oslobodi i svoju mu svetost daruje.

Isti je Duh Sveti predstavljen kao voda i kao oganj. Kao što je nemoguće hrđu skinuti s nekoga predmeta samo vodom pa je treba ognjem usijati, tako je nemoguće skinuti i hrđu grijeha samo vodom Duha Svetoga, hrđa se s grješnika skida i vatrom Duha Svetoga. Duh Sveti koji jednim dijelom kao voda čisti on i kao vatra pali da bi grješnika usijanjem očistio i utisnuo mu žig Božjega sinovstva.

Sv. Ivan Krstitelj

Na kraju dolazi Isus da bude kršten. I bio je kršten. Nije on jedini kršten. Mnogi su kršteni prije njega, ali se samo nad njim Nebo otvorilo, na nj je sišao Duh Sveti u golubinjem liku i čuo se Očev glas: "Ti si sin moj Ljubljeni! U tebi mi sva milina!" (Lk 3,22).

Svi ljudi koji se krstše bijahu Božja stvorenja i ništa više. A jedini njegov Sin je Isus Krist. Isus je došao da ne bude Božji jedinac nego prvorođenac među mnogom braćom. A postat će Veliki brat mnogoj maloj braći kad zaroni u svoju smrt te kroz hladni grob ode u Očevu krilo odakle nam je i došao. Tek tada bit će poslan Duh Sveti da njegovo djelo dovrši i usavrši.

Isto što se dogodilo Isusu na dan krštenja događa se i svakom tko primi krštenje u ime presvetog

Trojstva na Jordanu očitovanog. Čovjek kršten Isusovim krštenjem postaje zamilovan u Ljubljenom, sin s Vječnim Božjim Sinom Isusom Kristom. Nad tim čovjekom odzvanja nečujni Božji glas nad svakim krštenikom: Ovo je Sin moj ljubljeni.

Po krštenju postadosmo po milosti što je Isus po naravi. Zato možemo reći. Ista milost te dobrostivost i čovjekoljublje moga dobrog Boga očitovana je na dan moga krštenja kada me je Bog-Otac sa svojim Sinom sjedinio i sinom me svojim učinio.

S krštenim Isusom slavimo ono što smo postali kada smo bili kršteni. Imamo što slaviti. Slavimo i od toga živimo.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (41. nastavak)

Mieczystaw Malinski

MARTA BIJAŠE SVA ZAUZETA POSLUŽIVANJEM

Martin način. To je način služenja ljudima na ovom svijetu. Briga da svi budu zbrinuti. Kupiti sve što treba, kuhati što svima prija, paziti da sve bude na vrijeme, da ništa ne zagori, da ne bude prijesno, preseljeno ili neslano, da sve bude ukusno.

Martin način. To je ljubav na tisuću načina: poslužiti, pospremiti, oplahnuti, oprati, izglacati, prišiti. To su poslovi o kojima ne pišu novine, koji ne uzbuđuju svijet, a nužni, da se u kući svi dobro osjećaju.

Martin način. To je ljubav koja pazi na svaku kretanju, smiješak, pitanje, želju. Ljubav koja strpljivo sluša, mirno ustraje, budno pazi — nerijetko s puno napora i dobre volje — da ne bi upala u srdžbu, da ne bi izrekla oštru riječ, da se ne bi na što potužila, da ne bi tvrdo ostala pri svome, da ne bi tražila samo svoje pravo, već da pomogne, priskoči i sve — neupadno — okrene u dobro.

Martin način. To je ljubav koju nitko ne primjećuje, na koju su se svi navikli, koja se smatra posve normalnom, običnom i samo po sebi razumljivom.

16. nedjelja kroz godinu C,
Lk 10, 38—42

NEPRIJATELJ POSIJE POSRED ŽITA KUKOLJ

Komu sam naklonjen: dobru koje je u meni, ili zlu? Što napreduje u meni: moje dobro ili moje zlo? Tko sam ja zapravo: dobrota ili zloća? Propinjući se između samoživosti i nesebičnosti, između nepovjerenja i otvorenosti, agresivnosti i nježnosti, pohlepe i darežljivosti, mržnje i ljubavi, zavisti i prijaznosti — gradimo svoju osobnost svakom pojedinom konkretnom odlukom.

16. nedjelja kroz godinu A,
Mt 13, 24—43

OTPOČINITE MALO

Nevoljko slušamo riječ o smrti i nerado o njoj govorimo drugima.

I najsvetije riječi, ako ih čovjek neprestano žvače, brblja i ponavlja, postaju *prazna*, ovršena slama. Tada riječ "sloboda" ne znači više slobodu, "odgovornost" ne znači odgovornost, "ljubav" nije više ljubav, "Bog" nije više Bog. One zapravo ne znače više ništa.

Zato cijenimo te velike riječi, rabimo ih s punom ozbiljnošću, čuvajmo ih pažljivo kao dragocjeno blago u glinenim posudama.

16. nedjelja kroz godinu B,
Lk 6, 30—34

ŠUMADINAC VRAGOLAN (2. dio)

Gen Kameni, Zagreb

Gen Kameni, novinar Glasnika: Spremni!

Antica Ustrajnić, predsjednik Nove Ustaške Stranke: Spremni! Brzo ste se vratili.

Gen: Urednik je imao poruku već na stolu.

Antica: Da?

Gen: Glavni urednik također je dobroj svezi sa Stjepanom Mesićem. A kad se primijene vudu-vračbine, onda više nema nikakvih tajni. Stjepan Mesić je u tome nenadmašan.

Branko Stojković: Koješta. Kad bi on imao takvu moć kao što vi govorite, onda bi on spasio Zdravka Peveca. Prijatelj mu je.

Antica: Strpite se. Vidjet ćete Vi još što sve Stipe može. Zdravko Pevec si je sam kriv. Nije ga slušao.

Branko: To su sve sami lopovi. Banda lopovska, kako bi rekao Saša Radović. Oni su u korijenu kvarni. Njima nema pomoći.

Antica: Moguće. Međutim, u ovom slučaju niste u pravu. Višnja je uprkala stvar. Počela je s pjesmom, a Stipe je savjetovao svlačenje. Kako se ono kaže?

Branko: Ne praktiram!

Gen: Striptiz.

Antica: Trebala je raditi sa striptizom. Po bankama, pred upravama banaka, pred vlasnicima skrbničkih računa u bankama, pred ...

Branko: Nemojte g. Antica. Ništa to ne bi pomoglo. Znam ja odavna Zdravka Peveca i njegove vragolije.

Antica: Pomoglo bi, pomoglo. Itakako.

Branko: Izmučio sam se pišući o svemu tome. I dobro prorokovao. Ha, ha, ha!

Antica: Žurite previše sa zaključcima. Zamislite da je gđa Višnja zaplesala pred Franjom Gregurićem, vlasnikom najpoznatijeg skr-

Mate Granić i Franjo Gregurić kreću na koncert Višnje Pevec

bničkog računa u "Zagrebačkoj banci". Onog s dionicama Tvornice duhana Rovinj. Što bi taj slinilo! A lova samo klizi g. Zdravku.

Gen: ADRIS.

Branko: Nasmijavate me!

Antica: Ili pred Franjom Lukovićem. Taj bi se sav tresao.

Branko: Ljudi moji!

Antica: Bilo bi love do krova. Kao kod Todorica. Gospodine Stojkoviću, to Vam je danas najveći biznis u Hrvatskoj. Pronaći žiro-račun na kojemu ima novca i onda ga - jamiti! Uzmite za primjer ...

Ivo Matanović: Ljudi malo tiše. Gospodin iz redarstva traži tišinu. Remetite javni red i mir. Okupljanje je dopušteno, ali da svi šute!

Branko: Gluhonijemi galamdžijski prosvjed!

Gen: Idem na čas u uredništvo. Brzo se vraćam.

Antica: Neka. Neka. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

Gen: Hoću. Spremni!

Antica: Spremni!

Zdravko i Višnja Pevec prije estradnog nastupa

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Dan i noć

Sastojine za 1. biskvit:

4 jaja, 4 žlice šećera,
1 žlica ulja, 1/3 praška za pecivo,
1 vanili šećer i 4 žlice brašna.

Sastojine za 2. biskvit:

4 jaja, 4 žlice šećera,
1 žlica ulja, 1/3 praška za pecivo,
1 žlica kakaa i 4 žlice brašna

Sastojine za nadjev:

7 dl mlijeka, 10 dag čokolade,
15 dag margarina,
5 žlica oštrog brašna
i 6 žlica šećera.

Izrada prvog biskvita: Od 4 bjelanjka istući čvrsti snijeg. Mikserom izraditi 4 žumanjaka, 1 žlicu ulja, 4 žlice šećera i 1 vanili šećer u pjenu nastu smjesu. Dodati 1/3 praška za pecivo i 4 žlice brašna, te pomiješati. Na kraju lagano umiješati snijeg od bjelanjaka. Istresti u tepsiju u koju ste stavili foliju, pomastili i pobrašnili. Peči u ugrijanoj pećnici na 200°C oko 15 minuta.

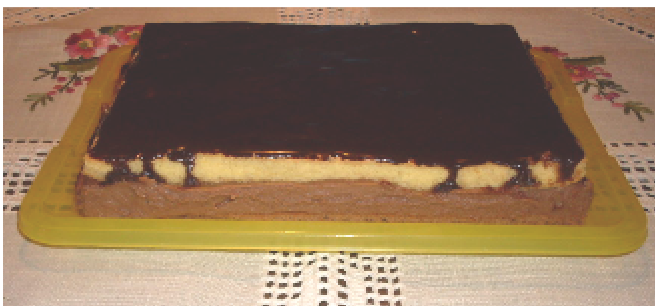
Izrada drugog biskvita: Isti postupak kao i prvi, samo što se u drugi stavlja još i 1 žlica kakaa.

Izrada nadjeva: U posudu u kojoj će se kuhati nadjev staviti 5 žlica oštrog brašna i 6 žlica šećera. Pomiješati s 2 dl hladnog mlijeka.

U posebnu posudu staviti 5 dl mlijeka i iskidanih 10 dag čokolade, te kuhati uz povremeno miješanje dok se čokolada ne otopi. Vrelo naliti na smjesu od brašna i šećera, te dalje kuhati uz stalno miješanje dok se ne zgusne. U toplo umiješati 15 dag margarina i miješati dok smjesa ne postane jednolična. Ostaviti da se ohladi.

Završna obrada: Skinuti biskvite s folije. Na donji tamni biskvit izliti nadjev i razmazati. Odozgor staviti žuti biskvit, te preko njega preliti glazuru od čokolade.

Glazura: Kuhati 3 rebra čokolade (10 dag), 3 žlice šećera i 3 žlice vode. Na kraju dodati 10 dag margarina.

Dobar tek!

PORUKE

Pozivamo vas na prosvjedno okupljanje

kojim o Međunarodnom danu ljudskih prava, koji se obilježava 10. prosinca, a u duhu u Rezolucije Vijeća Europe o međunarodnoj osudi zločina totalitarnih komunističkih režima te Deklaracije Hrvatskog sabora o osudi zločina komunističkog poretka u Hrvatskoj, tražimo povratak imena Kazališni trg zagrebačkom trgu nazvanom imenom komunističkog diktatora Tita.

Maršal Tito odgovoran je za masovna pogubljenja, pojedinačna ubojstva, zatvaranja ljudi u logore, mučenja i progone te zatranu svakog pluralizma. Veličanje zločinca i totalitarnog sustava onemogućava brojnim pogodenim obiteljima okončanje bolnog žalovanja, a cjelokupnom je društvu zapreka za razvitak demokracije.

**UKLONIMO KOMUNISTIČKOG DIKTATORA TITA
IZ ZAGREBA I HRVATSKE!**

Okupit ćemo se!

u četvrtak, 10. prosinca 2009. u 11 sati,

te s našim porukama u redovima stajati s objiju strana tramvajske pruge na zapadnoj strani Kazališnog trga.

Objavljest: Kordinacijski odbor Kruga za trg: Zorka Zane, tel: 098/9684192; dr. Željka Znidarčić, tel. 098/1991278; Maja Šovagović, tel. 098/1602304; Zdravka Bušić, 098/1726142; Josip Miljak, tel. 091/4811367; Maja Runje, tel. 46681371 091/9578969; Ante Beljo, tel. 4846123; Branimir Petener, tel. 091/5388661; Željko Tomašević, tel. 091/7255746; Cika Mikolčić, tel.: 091/7835938.

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković